

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

பெருந்தேவித்தாயார் பேரருளாளன் - காஞ்சிபுரம்.

ஸ்வஸ்தி ஹஸ்திகிரிமஸ்தசேகர: ஸந்தநோது மயி ஸந்ததம் ஹரி: |
நிஸ்ஸமாப்யதிகமப்யதத்த யம் தேவமௌபநிஷதீ ஸரஸ்வதீ ||

- வரதராஜஸ்தவம் 1

இந்நூலினை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமூகத்தினர் அனைவரும் குறைந்த விலையில் பெற்றுப் பயன்பெறும் வண்ணம் தரமான அச்சத் தாளினை கொடுத்து உதவியவர் நமக்கு பரம ஆப்தரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்ய தேசங்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் பற்பல நற்பணி களைச் செய்துவருபவருமான ஸ்ரீ.S.A.R.ப்ரஸன்ன வேங்கடாசார்யர் சதுர்வேதி ஸ்வாமி (ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சாரிடபிள் டிரஸ்ட், சென்னை - 17.)

ஸ்ரீ:
ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ வரதராஜஸ்தவ வியாக்கியான அவதாரிகை

*மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாங் குழியைக்கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த பஞ்சரத்நமென்று ப்ரஸித்தமான பஞ்சஸ்தவத்தில் வரதராஜஸ்தவம் நான்காவது ஸ்தோத்ரமென்பர் பெரியோர். ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம், அதிமாதுஷஸ்தவம், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம் என்று பஞ்சஸ்தவங்களின் அடைவு காண்க.

இந்தவரத ராஜஸ்தவம் *தென்னத்தியூர் கழவினைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளரான எம்பெருமானருடைய நிபமனமடியாகத் தேவப்பெருமான் விஷயமாய் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வேஷியும் வீரசைவனுமான சோழராஜனுடைய கொடுங்கோன்மையினால் திருக்கண்களையிழந்து தென்னரங்கன் திருப்பதியிலிருப்பையு மிழந்து திருமாலிருஞ்சோலை மலையேற எழுந்தருளின ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் முதலாக மூன்று ஸ்தவங்களை யருளிச்செய்து, பிறகு சில ஆண்டுகள் கடந்த பின்பு சோழராஜன் மாண்டொழிந்தமை கேட்டு மகிழ்ந்து அழகர் ஸங்கிதியில் விடைபெற்றுக்கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலேற மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே:—

திருநாராயண புரத்தேற எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானார் கோயில்கின்றும் வந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவராலே சோழராஜஸ்தவத்தில் ஆழ்வானுக்கும் பெரிய நம்பிக்கும் நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேட்டருளிப் பரமதுக்கபர் யாகுலராய் 'ஆழ்வானாகிலும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றேமே' என்று திருவுள்ளம் தேறியிருந்து, சில வான்குகள் கடந்தபின்பு மாறென்றில்லா மாருதிச் சிறியாண்டானைக் கோயிலுக்குப் போகவிட்டருளி "கோயில் விசேஷங்களை யறிந்து வாரும்" என்று கியமித்தருள, அவரும் மிக விரைந்து கோயிலேற விடைகொண்டு, அப்போதே அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்த ஆழ்வானை ஸேவித்து, சோழன் புழுத்து மாண்ட செய்தியுட்பட எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு மீண்டு திருநாராயணபுரம் சென்று எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே இவற்றை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அது கேட்டு அவர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் உடனே அங்கு கின்றும் புறப்பட்டு மிக விரைந்து கோயிலேற எழுந்தருளி முதலிகளும் தாமமாக ஆழ்வான் திருமாளிகைக்குப் போந்தருள, ஆழ்வானும் எதிரே யெழுந்தருளி உடையவர் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸேவித்துத் திருவடிகளைச் சிக்கனப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்க, உடையவரும் ஆழ்வானை வாரியெடுத்தனைத்துக்கொண்டு துக்காதிசயத்தாலே ஒரு வார்த்தையு மருளிச் செய்யமாட்டாமல் *உள்ளெலாமருகிக் குரல் தழுத்து விம்மல் பொருமலாய் "வாரீர்-ஆழ்வான்! இத்தர்சனத்துக்கு த்ருஷ்டபூதரான உமக்குக் கண்போவதே!, இது என்னுடைய துஷ்கர்ம பலமன்றோ" என்றிங்ஙனே பலவாறுகப் புலம்பி வார்த்தையடைவிலே ஆழ்வானைத் தேற்றியருளித் தாமும் தேறி, அவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு மடமே எழுந்தருளி; அதின்மற்றைகள், ஆழ்வான் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரையிலே அருளிச்செய்திருந்த மூன்று ஸ்தவங்களையும் எம்பெருமானார் திருச்செவிசாத்திப் போரவும் திருவுள்ளமுகந்து ஆழ்வானை நோக்கி "உம்முடைய இவ்வருளிச் செயல்களாலே யன்றோ நம்முடைய திருவரங்கச் செல்வம் நிஷ்கண்டகமாகப்பெற்று நாமும் இங்கு வாழ்ந்திருக்கப் பெற்றோம்!, *ஸ்ரீ ஹஸ்திசைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளர் *வரந்தரும் மாமணிவண்ணனாக ப்ரஸித்தராயிராகின்றார்; நீர் அவர் விஷயமாக ஒரு ஸ்தவம் விண்ணப்பம் செய்யும்; கண்கொடுத்தருள்வர்" என்றருளிச்செய்ய, "அடியேனுக்கு ஸ்வாமி திருவருளின் ஸலனான உட்கண்ணே போதும், பாழும் வெளிக்கண் வேண்டா" என்று ஆழ்வான் கூற, எம்பெருமானார், அப்படியன்று; தேவப் பெருமான் விஷயமாக ஒரு ஸ்தவம் சொல்லியே யாகவேணும்" என்று பலகாலும் நிர்ப்பந்திக்க, ஆழ்வானும் ஆசார்ய நியமனத்தை சிரஸை வலித்து இந்த ஸ்தவத்தை யருளிச்செய்தார்.

இதுதன்னில், *ததபி கிடபி ஹந்த தூர்வாஸநா...என்கிற (90) ச்லோகத்தில் திருக்கண் வேணுமென்ப்ரார்த்தனை ஸ்சிசிதமாகவுள்ளதென்பர் பெரியோர்.

அவதூஇந்த ஸ்தவம் தலைக்கட்டினவாறே தேவப்பெருமான் திருமுன்பே இதனை அரங்கேற்றுவிக்கவேணுமென்று அம்பற்றிய எம்பெருமானார் ஆழ்வானை யழைத்துக்கொண்டு பயணகதியிலே பெருமான் கோயிலேற ன், ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தைப் பேரருளாளன் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ் செய்து தலைக்கட்டு நிவிக்க எம்பெருமானார் சில அன்பர்களோடு வார்த்தையாடிக்கொண்டு பராக்காயிருக்க, பேரருளாளன் களும், தர்செவி சாத்தி ப்ரஸங்கனாய் "வாரீர் ஆழ்வான்! நம் பக்கவிலே உமக்கு விருப்பமானதை வேண்டிக்ங்கள் இ என்று அருளிப்பாடிட்டு கியமிக்க; ஆழ்வான் உடையவர் திருவுள்ளப்படியே கண் வேணுமென்

இதே “நான் பெற்ற பேறு நாலூரானும் பெறவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க, ‘அப்படியே பெறக்கடவன்’ என்று பேருளான வரமளித்தருளினன்.

[நாலூரானென்பவன் ஒரு வைஷ்ணவன் ; சோழராஜனிடத்தில் வால்மீகியம் பெற்றிருந்து, பெரிய நம்பிக்கும் ஆழ்வானுக்கும் மஹாவிபத்து விளைவதற்கு முகாரணமாயிருந்தவன் இவனே. இவ்வகையாலே மஹாபாரதியாய்ப் போந்த இவனுக்கு நாகமே பலிக்குமென்று திச்சயித்து வருந்திய ஆழ்வான் அந்த மஹாபாரதியையும் கைவிடமாட்டாத ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே அவனுக்கு நன்மை விரும்பினார். இந்த மஹாகுணம் ஆழ்வானுக்கு அஸாதாரணமென்று ப்ரஸித்தம்.]

ஆழ்வான் திருக்கண் வரம் வேண்டிக் கொள்ள வில்லை யென்பதறிந்த எம்பெருமானார் திருவுள்ளமுனைந்து பெருமானை நோக்கி “ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்போது என் மனைவைத் தலைக்கட்டவீசீலையே!” என்றும், ஆழ்வானை நோக்கி “நீர் ஸ்வதந்திரராய் என் மனைவைத் தலைக்கட்டாதே என்னை வஞ்சித்து இங்ஙனே செய்தீர்!” என்றும் இருவரையும் வெறுத்து இனி மென் ! என்று திகைத்து மிர்க, பேருளான “இராமாநுசா ! ஆழ்வான் நம்மையும் உம்மையும் காணுமிடத்துக் கட்கண்ணாலே காணக்கடவர்” என்று வரமளித்தருள, எம்பெருமானார். க்ருதார்த்தராய் ஆழ்வானுடன் மீண்டு கோயிலேற எழுந்தருளினார்.

நாறு கலோகங்கள் கொண்ட இந்த வரதராஜஸ்தவம் ஒவ்வொரு தசகமும் ஒவ்வொரு வகையான விருத்தத்தில் அமையப்பெற்றிராகின்றது. மூமத் வேதாந்த நேசிகனருளிச்செய்த தயாசதகம் இந்த ரீதியையே அடியொற்றியது ; அதுதன்னிலும் ஒவ்வொரு தசகம் ஒவ்வொரு விருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

நம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களெல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணமாய் அர்த்தபஞ்சக விசதீ கரண ப்ரவணமாயிரேயிருப்பது. அந்த க்ரமத்திலே இந்த வரதராஜஸ்தவம் அர்த்தபஞ்சக வைசத்யத்திலே விசேஷித்து நோக்குடைத்தாயிருக்கும். மூபந்நாராயணனே பரதத்வமென்றும், அந்நயார் ஹசேஷத்வமே ஆத்மஸ்வரூபமென்றும், குணநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹம் காரமமகாரங்கள் தத் விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்யபித்திக்கும் ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே கண்ணழிவற்ற உபாயமென்றும், ஜிதேக்த்ரியத்வம் தெரடக்கமாகக் கைங்கர்யமீரூக உபாய பலமென்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டதினே இதில். திருவஷ்டாகூரத்திற் போலே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் பொதிந்துகிடக்கப் பெற்ற இந்ததிவ்யஸ்தோதார்த்திற்கு அறிவிவியான அடியேனிடும் வியாக்கியானம் “பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும், பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ” என்கிற கணக்கிலேயாகத் தக்கது. ... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

தனியன் வியாக்கியானம்

ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்சேப்யஃ நமஉத்திமதீமஹே!

யதுக்தயஸ் த்ரயிகண்டே யாந்தி மங்களஸுதரதாம் ||

வேதத்திற்குத் தாலிபோன்ற திவ்ய ஸலுக்திகளை அருளிச்செய்த ஆழ்வானையே நாம் எப்போதும் வணங்குவோம் என்பது இதன் கருத்து. இவருடைய ஸ்ரீஸலுக்திகள் வேதமாதின் கழுத்தில் தாலிபோன்றிருத்தலாவது என் என்னில்:—உலகத்தில் பெண்களுக்குக் கணவனிருக்கிறான் என்பதை நாம் எது கொண்டு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? என்னில்; பெண்களின் கழுத்தில் தாலியைக் கொண்டே ; அதுபோல, ஆழ்வானுடைய திவ்யஸலுக்திகளைக் கொண்டே வேத பாதுக்குக் கணவனுளன் என்று திச்சயிக்க வேண்டியதாகும். எனவே, வேத வேத்யனான பரதெய்வம் மூமந் நாராயண நெருவனே யென்று கிரீணயிப்பதில் ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸலுக்திகள் சிகரற்ற ஆற்றல் வாய்ந்தவை என்றதாயிற்று. அன்னவரை அநுஷ்டானமும் நாம் தொழ ப்ராப்தம். அ:தில்லை யாயினும் ஒருகால் நம: என்கிற உக்திமாத்ரமும் அமையுமென்று இத்தனியனால் காட்டப்பட்ட தாயிற்று. *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

பேருளான் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளை சரணம்,
கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளை சரணம்.

கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பஞ்சஸ்தவத்தில்

நான்காவதான

வரதராஜஸ்தவம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

தத்வார்த்த சிந்தாமணி வியாக்கியானத்துடன்.

श्रीमल्लहमणयोगिनो नियमनं मूर्धा दधत्साधरं श्रीवत्साङ्गगुरुत्तमो गुणनिधिर्देवाधिराजस्तवम् ।
दिव्यं यं विरचय्य दृष्टिमतुलां लेखे स एव स्तवो जिह्वये मम दोषगन्धविधुरो नित्यं समुज्जृम्भताम् ॥
हतायद्या हृद्या गुणगणसमृद्धा सुमधुरा गभीरा सौदावं मनसि विदधाना विजयते ।
यदीवा श्रीसूक्तिस्स खलु भगवान् भद्रवरितो गुरुः श्रीवत्साङ्गो निवसतु मदीये हृदि सदा ॥
श्रीकांचीपरवादिभीकरगुरुश्रीवंशलब्धोदयः दासः श्रीयुगवैष्णवांमिनल्लिनेश्वरणङ्गरायार्यहयः ।
व्याख्यात्यद्य मणिप्रवालसरणौ हस्त्यद्रिनाथस्तवं दोषेष्वाङ्घ्रिमिहाविरस्तु सुधियां निर्मत्सराणां सताम् ॥

प्रतिपदमर्थनिरूपण मादौ विरचय्य तदनु तात्पर्यम् ।
विशदीकरवाणि तथा यथा तु जिज्ञासुहृदयमानन्देत् ॥

(மூலம்.) ஸ்வித ஹஸ்திமரிமஸ்தஸேஸர: ஸந்தனோது மயி ஸந்ததம் ஹரி: ।

நிஸ்சமாப்யதிகமப்யதத ய் தேவமௌநிபதி ஸர்ஸவதி ॥ 1 ॥

ஸ்வஸ்தி ஹஸ்திகிரிமஸ்தசேகர: ஸந்தனோது மயி ஸந்ததம் ஹரி: ।
நிஸ்ஸமாப்யதிகமப்யதத்த யம் தேவமௌபநிஷதி ஸர்ஸவதி ॥ 1 ॥

ப த வு ர

ஒளபநிஷதி
ஸ்ரஸ்வதி
யம் தேவம்

உபநிஷத்துக்கனிஸ்தான்
வாக்கானது
யாவனோரு எப்பெருமானை

நிஸ்ஸம
அப்யதிகம்
அப்யதத்த

ஒத்தாரும் மிக்காக
நில்லாதவனாக
ஒதிற்றோ,

ஹஸ்திகிரிமஸ்த	ஹஸ்திகிரியின் சிகரத்திற்கு	ஸந்ததம்	எப்போதும்
சேகர:	ஆபரணமாயுள்ள		
ஸ: ஹரி:	அந்த ப்ரணதார்த்தஹர வரதன்	ஸ்வஸ்தி	நன்மையை
மயி	அடியேன் மீது	ஸந்தநோது	நிரம்பச் செய்யவேணும்.

*** வேதாந்த வாக்யங்களாலே ஒப்புயர்வற்றவனாக ஒதப்பட்டுள்ள எம்பெருமான் திருவத்தி மாமலைக்கு சிரோ பூஷணமாக விளங்கா நின்றான்; அத்தேவபிரான் உபய விபூதியிலும் அடியேனுக்கு நன்மையை நல்கவேணும் என்றதாயிற்று. * ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அடியேன் உடனாய்மன்னி வருவிலா வடிமை செய்யப் பெற வேணுமென்பது பரமதாற்பரியம்.

[ஹஸ்திகிரீத்யாதி.] * திங்நாகைராச்சிதஸ் தஸ்மிந் புரா விஷ்ணுஸ் ஸகாதந: ததோ ஹஸ்தி கிரிர் நாம க்க்யாதி ராஸீத் மஹாகிரே: * என்று ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தின் முதலத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்ட படி முற்காலத்தில் திக்கஜங்கள் வந்து இத்திருமலையிலே எம்பெருமானை ஆரதித்தத னால் ஹஸ்திகிரி யென்று திருநாமமாயிற்றென்பர்.

[சேகர:] சிரஸ்ஸுக்கு அலங்காரம் என்றபடி. சிரஸ்ஸுக்கு வாசகமாக மஸ்த சப்தம் இங்குத் தனியே விருப்பதல். சேகர சப்தம் அலங்கார மாத்திரத்தைச் சொல்லி நிற்கும்; கரிகலப, ஸ்ராவதம் பதம்மா லிப்யது.

[ஸந்தநோது] ஸ்வக் கிந்தாயது என்றபடி. [கிஸ்ஸமாப்பதிகம்] * ந தத்மைச் சாப்யதி க்ஸ் த்ருஸ்தே * என்பது உபநிஷத்து. * ஒத்தாரும் மிக்காரும் தந்தனக்கின்றி நின்றான் * என்றும். * ஒத்தாரிக்குண பிஷ்யாய மாமய * என்றும் ஆழ்வார்கள் பாகரம். ஒத்தார் இல்லை யென்றபோதே மிக்கார் இல்லையென்னுமிடம் வித்தமாயிருக்க, அதனைத் தனிப்படச் சொல்லவேண்டுமோ வென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள், அர்த்தாத்ஸித்திப்பதைக் காட்டிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவே எரித்திப்பது விசேஷாதலால் சொல்லிற்று என்று உணர்க. அன்றியும், ஒத்தார் இல்லையென்றால், அந்வயாலங் கார ரீதியிலே தனக்குத்தானே ஒத்தவனாக ஆகக்கூடுமாதலால் * ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாக ரோபம: ” என்றற்போலே “பேருளானன் பேருளாளனோடு ஒத்தவன்” என்றும் சொல்லுவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டு; ஆகவே இந்த விதத்தில் ஒத்தார் இருந்தாலும் மிக்கார் இல்லை—என்கிறதாகவுங் கொள்ளலாம். ஓனபநிஷத்—தத்திதவ்ருந்தி. (1)

श्रीनिधि निधिमपारमथिनां अथितायपरिदानदीक्षितम् ।

सर्वभूतसुहृदं दयानिधि देवराजमधिराजमाश्रये ॥ २ ॥

ஸ்ரீநிதிம் நிதிமபாரமர்த்தினாம் அர்த்திதார்த்த பரிதாநதீக்ஷிதம் ।

ஸர்வபூதஸுஹ்ருதம் தயாநிதிம் தேவராஜமதிராஜமாச்ரயே ॥ 2 ॥

ஸ்ரீ நிதிம்	சரிய: பதியாய்	ஸர்வ பூத	{ ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும்
அர்த்தினாம்	யாசிப்பவர்களுக்கு	ஸுஹ்ருதம்	{ அன்பனாய்
அபாரம்	அளவற்ற		
நிதிம்	நிதியாயிருப்பவனாய்	தயா நிதிம்	கருணாநிதியாய்
		அதிராஜம்	{ அனைவர்க்கும் மேற்பட்ட தலை
			வனாயிரா நின்ற
அர்த்தித அர்த்த	{ வேண்டின பொருளைக் கொடுத்த	தேவராஜம்	தேவபிரானை
பரிதாநதீக்ஷிதம்	{ தருள்வதையே விரதமாகக் கொண்டவனாய்	ஆச்ரயே	அடிபணிகின்றேன்.

**பெருந்தேவி மணவாளனாய், அர்த்திகளுக்கு கொள்ளக்குறையாத நிதியாயிருப்பவனாய், கேட்டார் கேட்ட பொருள்களையெல்லாம் அளித்தருள்வதையே விரதமாகக் கொண்டவனாய் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் நன்மையையே ஆசம்ஸிப்பவனாய், பிறப்பும் இடர்கண்டு ஐயோ! என்று இரக்கங் கொள்ளுமவனாய், *அயர்வறுமமரர்களதிபதியான பேருளாளனைப் பணிகின்றே னென்கை. (2)

नित्यमिन्द्रियपथातिगं महः योगिनामपि सुदूरं चियः ।

अप्यनुश्रवशिरस्सु दुर्ग्रहं प्रादुरस्ति करिषौलमस्तके ॥ ३ ॥

நித்யமிந்த்ரியபதாதிகம் மஹ: யோகிநாமபி ஸுதூரகம் திய: ।

அப்யநுஸ்ரவசிரஸ்ஸு துர்க்ரஹம் ப்ராதூரஸ்தி கரிசைலமஸ்தகே ॥ 3 ॥

நித்யம்	சாச்வதமானதாய்	துர்க்ரஹம்	அளவிட்டு அறியக்கூடாததான
இந்த்ரியபத	{ சக்ஷுராத் இந்த்ரியங்களின்	மஹ:	(தேவ பிரானுகிற ஒரு) தேஜஸ்
அதிகம்	{ வழியைக் கடந்ததாய்		ஸானது
யோகினம்	யோகிகளுடைய		
திய: அபி	புத்திக்கும்	கரிசைல	{ ஹஸ்திகிரிகரத்
ஸுதூரகம்	அதி தூரத்திலுள்ளதாய்	மஸ்தகே	{ தில்
அநுஸ்ரவ	{ வேதாந்தங்களிலும்	ப்ராதூரஸ்தி	விளங்கா நின்றது.
சிரஸ்ஸு			

*** பேரருளாளன் ஒரு விலக்ஷண தேஜஸ்ஸு; இது மற்ற ஸூரியன் அக்நி முதலிய தேஜஸ்ஸுக் களைப்போல் ஒரு கால விசேஷத்திலே நசிப்பதல்லாமல் சாச்வதமாயுள்ளது. நமது மாம்ஸ சக்ஷுஸ் ஸாலே காணக்கூடாதது. இந்த்ரியங்களை அடக்கியானவல்ல யோகிகளினுடைய புத்திக்கும் எளிதில் எட்டாதது. ஆனந்த குணமொன்றைத் துதிக்கத் தொடங்கிப் பிற்காலத்த உபநிஷத்துக்கும் எட்டாதது. அப்படிப்பட்ட மிக அற்புதமான ஒரு தேஜஸ்ஸானது ஹஸ்திகிரிமஸ்தகத்தில் ஸர்வஸுலபமாக னேவை ஸாதிக்கின்றது என்கை.

(3)

वह्निका धुतिमतह्निकामयी येन पल्लवितविश्वशाखया ।

स्वधिया करिगिरैरनुक्रियां वहि मृष्टवरदं तमाश्रये ॥ ४ ॥

வல்லிகா ச்ருதிமதல்லிகாமயீ யேந பல்லவிதவிச்வசாகயா ।

ஸ்வச்ரியா கரிகிரேரநுக்ரியாம் வஷ்டி ம்ருஷ்டவரதம் தமாச்ரயே ॥ 4 ॥

ச்ருதி மதல்	{ ச்ருஷ்டமான வேதமாகிற	ஸ்வச்ரியா	தனது சோபையினாலே
லிகா மயீ		கரிகிரை:	ஹஸ்தி கிரியினுடைய
வல்லிகா	கொடியானது	அநுக்ரியாம்	அநுகரத்தை (ஸாம்யத்தை)
யேந பல்லவித	{ யாவனொரு தேவபிரானுகிற	வஷ்டி	விரும்புகின்றதோ
விச்வ சாகயா	{ தனிரையுடைத்தான ஸகல	தம் ம்ருஷ்ட	} அந்த பூர்ண வரதனை
	சாகைகளையுமுடைய (கரி	வரதம்	
	கிரிபக்ஷத்தில்) யாவனொரு	ஆச்ரயே	ஆச்ரயிக்கின்றேன்.
	தேவபிரானாலே தளிர்		
	பெற்ற எல்லாக்கிளைகளையு		
	முடைத்தான		

*** ச்ருதியை ஒரு லதையாக ரூபணம் பண்ணி, கரிகிரிக்கும் ச்ருதிக்கும் ச்வேஷத்தாலே ஸாம்யம் சொல்லுகிறது. ச்ருதியாகிற லதையும் வரதேந பல்லவித விச்வசாகையாயிருக்கும்; ஹஸ்திகிரியும் வரதேந பல்லவித விச்வசாகையாயிருக்குமென்று சப்தச்வேஷம்; அதாவது. ச்ருதிலதா பக்ஷத்தில் 'யேந' என்கிற த்ருதியைக்கு "தாந்யேந தகவாந்" என்ற விடத்திற்போல அபேதம் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும். சாகா சப்தமானது காண்வ காடக காலாபாதி சாகா விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸாமான்யமாக னோகத்தில் சாகைகளுக்கு அழகு பல்லவங்களினாலாகையாலே இந்த வேத சாகைகளுக் கும் பல்லவத்தினால் அழகு சொல்ல வேணும். இங்கு பல்லவஸ்தாயேன் எம்பெருமான்; வேதசாகைகள் எம்பெருமானாலே ஸஞ்ஜாத பல்லவங்களாயிருக்கின்றன வென்றால் வேதங்களெல்லாம் பகவத் பரங்களா யிருந்துகொண்டு அரகாக விளங்குகின்றன வென்றபடி.

இனி, கரிகிரிபக்ஷத்தில் சாகா சப்தம் மரக்கிளைகளைச் சொல்லுகிறது. அவை பேரருளாளனாலே பல்லவிதமாகையாவது ஹஸ்திகிரியிலுள்ள ஸகலம்ருக்ஷங்களும் பேரருளாளனுடைய நித்யஸந்நிதியாலே

ததீய திவ்ய கடாக்ஷத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு செழிப்புற்று விளங்குகையாம். இவ்வகையாலே ஹஸ்திகிரியும் வேத மௌலியும் பாஸ்பா ஸாம்யாபந்நமாகிறது. எம்பெருமானுடைய பாரம்பத்தை பாகாசப் படுத்தும் விஷயத்தில் ஹஸ்திகிரியானது வேதத்தை யொத்திருக்கின்ற தென்றவரறு.

மதல்லிகா சப்தம் ச்ரேஷ்ட வாசகம்; ச்ரேஷ்ட ப்ரமாணமான ச்ருதி யென்றபடி. [மருஷ்ட வரதம்] பரிசுத்தஞான வரதனை என்னவுமாம். ... (4)

यं परोक्षमुपदेशतस्त्रयी नेति नेति परपर्युदासतः ।

वक्ति यस्तमपरोक्षमीक्षयति एव तं करिगिरि समाश्रये ॥ ५ ॥

யம் பரோக்ஷமுபதேசதஸ் த்ரயீ நேதி நேதி பரபர்யுதாஸத: ।

வக்தி யஸ் தமபரோக்ஷமீக்ஷயதி ஏவ தம் கரிகிரிம் ஸமாச்யே ॥ 5

த்ரயீ	வேதமானது (ப்ருஹதாரண்ய கம்)	வக்தி	சொல்லி நின்றதோ
இதி ந இதி ந (இதி)	இவ்வளவளவல்லன் இவ்வளவ னல்லன் (என்று)	தம்	அந்த வரதனை
பர பர்யுதாஸத: உபதேசத:	மேன்றோலும் மறுத்துக் கொண்டு போவதாகிற உப தேசத்தால்	ய ஏஷ:	யாதொரு இந்த ஹஸ்திகிரி
யம்	யாவதொரு வரதனை	அபரோக்ஷம் ஈக்ஷயதி	ஸாக்ஷாத்நாக ஸேவை ஸாதிப் பிக்கின்றதோ
பரோக்ஷம்	இந்திரியங்களுக்கு வெளிப்பட் டவனாய் [அபரிச்சிந்தனாய்]	தம் [ஏதம்] கரி கிரிம்	அந்த இந்த ஹஸ்திகிரியை
		ஸமாச்யே	ஆச்யிக்கின்றேன்.

*** கீழ் ச்லோகத்தில் வேதத்துக்கும் ஹஸ்திகிரிக்கும் ஒருவாறு ஸாம்யம் வருணிக்கப்பட்டது ; இனி வேதத்திலுங்காட்டில் ஹஸ்திகிரிக்கு ஏற்றம் கூறப்படுகிறது.

ப்ருஹதாரண்யக உபரிஷத்தில் (4-3-1.) *த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ருபே* என்று தொடங்கி ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபமான ஸ்மஸ்த ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபமாகப் பராமர்சித்து, மேலே (6) * तस्य इ वा एतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माह्वारजतं वासः * இத்யாதியாலே ஆகார விசேஷத் தையும் சொல்லி, * अथात आदेशो नेति नेति न होतस्मादिति नेत्यन्यत् परमस्ति * என்று, கீழ்க் கூறிய ரூபமென்ன ஆகாரமென்ன இவற்றோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் இவ்வளவேயன்று. இவ்வளவேயன்று, ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் அந்த ப்ரஹ்மத்திற் காட்டில் பரமான [சிறந்ததான] வஸ்து வேறென்று கிடையாது என்று ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாகச் - சொல்லி வைத்தும், அந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பரோக்ஷ மென்றதே யொழிய ப்ராத்யக்ஷமாகக் காட்டித் தந்ததில்லை; இந்த ஹஸ்திகிரியோ வென்றால், அப்படி ஸர்வாதிகாரியான ப்ரஹ்மத்தை ஸகலஜந ஸாக்ஷாத்காரயோக்யமாகக் காட்டித் தாராநின்றது; ஆகவே அந்த வேதத்தில் அலைந்து வருந்துவதை விட்டு இந்த ஹஸ்திகிரிதன்னையே பற்றி உஜ்ஜீவிப்போ மென்றபடி.

“परपर्युदासतः उपदेशतः” என்றது परपर्युदासरूपेण उपदेशेन என்றபடி. உதாஹரித்த ச்ருதி வாக்கியத்தில் * अथात आदेशः * என்றவிடத்தில் “आदेशः-उपदेशः कियत इत्यर्थः” என்று பாஷ்யமாகையால் அவ்வர்த்தத்திற்கு வ்யஞ்ஜகமாக ‘उपदेशतः’ என்றருளிச் செய்தார்.

“प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः” (3-2-21) என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இந்த ச்ருதிவாச்யார்த்தம் சிக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க. ... (5)

एष ईश इति निर्णयं त्रयी भागधेयरहितेषु नो विरोत् ।

हस्तिधामनि न निर्णयेत कः देवराजमयमोश्वरस्त्विति ॥ ६ ॥

ஏஷ ஈச இதி நிர்ணயம் த்ரயீ பாகதேயரஹிதேஷு நோ திசேத் ।

ஹஸ்திதாமநி ந நிர்ணயேத க : தேவராஜமயம்சுவரஸ் த்விதி ॥ 6 ॥

தாயி	வேதமானது	நோ திசேத்	உண்டுபண்ணுமல் போனால் போகட்டும்;
ஏஷ: ஈச:	தேவபிரான்ஸர்வேச்வரன்	ஹஸ்தி தாமசி	ஹஸ்திகிரியாகிற ஸ்தானத்திலே
இதி கிரீணயம்	என்கிற கிரீணயத்தை	து	போ வென்றால்
பாகதேய	[வேதார்த்தத்தை நன்றாக ஆராய்ந்து	தேவராஜம்	தேவபிரானே (ஸேவித்து)
ரஹிதேஷு	அறியமாட்டாத] தெளர்ப்பாகப்	அயம் ஈசவர:	இவனே ஸர்வேச்வரனென்று
	சாலிகளிடத்தில்	இதி	
		க: ந கிரீண	எவன் நிச்சயிக்ககமாட்டான்?
		யேத	

*** "தேவபிரானே ஸர்வேச்வரன்" என்கிற அர்த்தம் வேத வேதாந்தங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயம் என்பது முதல் ச்லோகத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டது; ஆனால், இவ் வர்த்தமானது வேதாந்தங் களில் அனைவராலும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது; ஜாயமான கால கடாஷம், ஆசார்ய கடாஷம் முதலிய பாக்யமுள்ளவர்களுக்கே இப் பொருள் விளங்கும். அப்படிப்பட்ட பாக்ய மில்லாத பாஹ்ய குத்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு இப் பரமார்த்தம் தோன்றுது. சிலர் ஈசவரனே யில்லையென்று பிதற்றுவர்; சிலர் பஸ்மதாரியைத் தலைவனென்று கொண்டு தடுமாறுவர். வேதமானது அனைவரிடத்திலும் வாத்ஸல்ய முடையதாகையால், பாக்யசாலிகள், தெளர்ப்பாக்யசாலிகள் என்னும் வாசியின்றிக்கே எல்லோர்க்கும் இப் பரமார்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டியது அதற்குக் கடமையா யிருந்தும், அந்த வேதம் பக்ஷபாதம் பாராட்டி இராமாநுசனடியார்களான சில பாக்யசாலிகளுக்கே பாத்வ ஸித்தாந்தத்தைத் தெளிவித்ததே யொழிய மற்றுள்ள *கருவிலே திருவிலாதார்க்கு இதைத் தெளிவியாதொழிந்தது. ஒழிக; அது பற்றி நாம் வருந்தவேண்டியதில்லை; அக் குறை தீர இந்த ஹஸ்திகிரியானது அந்த ஸித்தாந்தத்தை ஸர்வ ஜந ஸம்ஸாரமாகச் செய்கின்ற தென்கிறார். எனவே, வேதத்தில் குதர்க்கம் கூறுகின்றவர்களும் ஹஸ்திகிரியிலே போருளானனை ஸேவிக்கப் பெற்றவாரே, 'போருளானல்லது பரதெய்வமில்லை' என்று தாமே பரவசமாகக் கையெழுத்திடும்படி ஆய்விடுகிறது—என்றபடி.

'ஹஸ்திகிரேள' என்றதல் 'ஹஸ்திகிரிதாமசி' என்றதல் சொல்லாதே 'ஹஸ்திதாமசி' என்றது ஏகதேசக்ரஹணம். ஹஸ்தீச கரீச இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் இங்ஙனம் கொள்க. சதார்த்த பாதத்தில் தேவராஜம் என்ற பதத்திற்கு அடுத்தபடியாக 'த்ருஷ்ட்வா' என்றோ 'ஸம்ஸேவ்ய' என்றோ ஒருல்யபந்த பதம் அத்யாஹரித்துக் கொள்வது நலம்.

ஐ குடஹயமிநிவிஷ்வேதஸாம் நிர்விசேஷஸுவிசேஷதர்சரயம் ।

ஸம்சயம் கரிகிரிர் நுதத்யஸௌ துங்கமங்கலகுணஸ்பதே ஹரௌ ॥ 7 ॥

ஹை குத்ருஷ்ட்யபிநிஷ்டசேதஸாம் நிர்விசேஷஸுவிசேஷதர்சரயம் ।

ஸம்சயம் கரிகிரிர் நுதத்யஸௌ துங்கமங்கலகுணஸ்பதே ஹரௌ ॥ 7 ॥

துங்கமங்கலகுண	சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கு	நிர்விசேஷ ஸுவி	இவன் குணமுடையவனான குண
ஆஸ்பதே	இருப்பிடமான எம்பெருமா	சேஷதர் ஆர்	மில்லாதவனான என்கிற
ஹரௌ	விடத்தில்	யம் ஸம்சயம்	இரண்டு கோடிகளைப்பற்றிய
			ஸந்தேஹத்தை
குத்ருஷ்ட அபிநி	குத்ருஷ்டமான யோசனைகளிலே	அஸௌ கரிகிரி:	இந்த ஹஸ்திகிரியானது
விஷ்ட சேதஸாம்	பெருந்தின மனஸ்ஸை	நுதத்	பேர்க்கடிக்கின்றது;
	யுடைய துர்வாதிகளுக்கு	ஹை	இது ப்ரஸித்தம்.
	[உண்டாயிருக்கிற]		

*** வேதத்திற்காட்டிலும் ஹஸ்திகிரியே சிறந்ததென்பதை நன்கு விவரிக்கிறார். எம்பெருமான் அந்த கல்யாண குணங்களுக்கு ஆஸ்பதாராயிருப்பவன்; அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானே வேதமானது சில விடங்களில் குணசாலியாகவும் சில விடங்களில் குண குந்யனாகவும் சொல்லி வைத்தது. அதனால் விருத்தார்த்தமாகத் தோன்றுமிடங்களில் ந்யாய ஸஞ்சாரம் செய்து அவிருத்தார்த்த நிர்ணயம் பண்ண வேணும். கிஷ்கல்மஷமான ஞானத்தை யுடையவர்கள் ந்யாய ஸஞ்சாரம் பண்ணினால்—'எம்பெருமான் குணசாலிதான், ஆனால் சில வேதவாக்யங்கள் அவனை நிற்குணனாகச் சொல்லுகின்றனவே, அவற்றிற்குக் கதியென்ன வென்றால்; அந்த நிற்குண ச்ருதிகள் ஹேயகுண குந்ய னென்பதைச்

சொல்லுகின்றனவே யொழிய குணமாத்ர குன்யதைபைச் சொல்லுகின்றன வல்ல' என்று நிர்ணயிப்பர். குத்ருஷ்டிகளோ வென்றால், இப்படி ந்யாயஸஞ்சாரம் பர்ணாதி தெவியமாட்டாமல் ஈச்வரனை நிர்க்குணனாகவே நிர்ணயித்தொழிந்தனர். மற்றும் சில ம்ருதப்ராஜ்ஞர்களையும் பீருக்களாயுமுள்ளவர்கள் கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு வகை நிஷ்கர்ஷங்களில் ஒன்றையும் அவலம்பிக்கமாட்டாமல், "ஐயோ! ச்ருதிகள் இரண்டு வகையாகவும் சொல்லுகின்றனவே; எதையும் நாம் கிர்த்தாரணம் செய்யக் கூட வில்லையே; உண்மையில் அவன் குணசாலியோ? குணகுன்யனோ? தெரியவில்லையே!" என்று மயங்கித் தடுமாறி நிற்பார்கள்.

அப்படிப்பட்ட ஸம்சயாத்மாக்கள் ஹஸ்திகிரியில் வந்து தேவபிரானை ஸேவித்தவாறே அவனுடைய ஸகல் கல்யாண குணகணங்களையும் நன்றாக அநுபவிக்கப்பெற்று, "ஐயோ இந்த எம்பெருமாளையோ நாம் குண விஷயத்தில் ஸர்ச்சித்தது! ஹ! ஹ! நம் புத்தியின் கொடுமையென் கொல்!" என்று கதறும்படியாகும்; ஆகவே ஸம்சயங்களை விளைக்கவல்ல வேதங்களிற் காட்டிலும் ஸம்சயத்தை அடியறுக்கவல்ல இந்த ஹஸ்திகிரியே பரமப்ராப்பமென்றவாறு. ... (7)

न्यायदर्कमुनिमुख्यभाषितैः शोधितैस्तद्वक्ष्यन् वयम् ।

जोषयेद्धरिमनंहसो जनान् हस्तिधाम सकलं जनं स्वयम् ॥ ८ ॥

ந்யாயதர்க்கமுநிமுக்க்யபாஷிதை: சோதிதைஸ் ஸஹ கதஞ்சந த்ரயீ ।

ஜோஷயேத்தரிமநம்ஹஸோ ஜநாந் ஹஸ்திதாம ஸகலம் ஜநம் ஸ்வயம் ॥ 8 ॥

த்யாயி சோதிதை:	வேதமானது நன்றாக சோதிக்கப்பட்ட	ஹரிம் ஜோஷ யேத்	{ எம்பெருமானை [பரதத்வமாக] உணர்த்துர் ;
ந்யாய தர்க்க முநி முக்க்யபாஷிதைஸ் ஸஹ	{ மீமாம்ஸாந்யாயங்களெக்ஷை; தர்க்கமென்ன, [வ்யாஸபரா சாரதி] முனிவர்களுடைய சொற்களாகிய புராணங் களென்ன, ஆகிய இவற் றோடு கூடிக்கொண்டு	ஹஸ்திதாம [து] ஸ்வயம்	{ ஹஸ்திகிரியோ வென்றால் தானாகவே
கதஞ்சந	கஷ்டப்பட்டு	ஸகலம் ஜநம்	{ [பாபிகள் புணர்சாலிகள் என்ற வாசியற்] அனைவர்க்கும்
அந்ஹஸ: ஜநாந்	{ புண்யசாலிகளான சில பேர் களுக்கு	[ஹரிம் ஜோஷயதி]	{ எம்பெருமானை ஸேவை ஸாதிப்பிக்கின்றது.

*** "ஸர்வே வேதாயத்பதமாமநந்தி" வேதைச்ச ஸர்வைவாஹமேவ வேத்ய: "வேதாந்த விழுப் பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு" என்றித்யாதிகளாலே 'வேதத்தில் பரதத்வமாக பாதிபந்நன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே" என்று ஒதப்பட்டிருந்தாலும், நாம் ஒவ்வொரு வேதவாக்யத்தையும் தனித் தனியாகப் பார்த்து அர்த்தத்தை நிச்சயிப்போமென்று புகுந்தால் கார்யமாகிறதில்லை; வேதமானது ஸஹாயாந்தர மில்லாமல் நமக்கு யதார்த்தத்தை வெளியிடுவதில்லை. 'மீமாம்ஸாந்யாயங்களையும் தர்க்கத்தையும் ஸாத்விக புராணங்களையும் ஸஹாயமாகக் கொண்டு ப்ரவர்த்தித்தால்தான் வேதார்த்தம் விளங்கும். இன்னும் சிறிது யோசித்தால் அந்த ஸஹாயங்களுக்கும் வேறொரு ஸஹாயம் தேவை யென்னவேணும். [சோதிதை:] எந்த ந்யாய தர்க்க புராணங்களை நாம் அநுகூலமாகக் கொள்ளுகிறோமோ, அந்த ந்யாய தர்க்க புராணங்களைக் கொண்டே பாதி பகலிகளும் தமது அபார்த்தங்களை ஸாதிப்பதனால், வேதார்த்த நிச்சயத்திற்கு ஸஹாயமாகக் கொள்ளவேண்டிய ந்யாய தர்க்க புராணங்களுக்கும் 'சோதனம்' என்கிற ஸஹாயம் ஆவச்யகம். அதாவது அந்த ந்யாயதர்க்காதிகள் ஆபாதத: நமக்கு விபரீதார்த்தங்களைத் தோற்றுவிக்க கொண்டுவந்தபடி ஆழ்வாராசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டு அவற்றை சோதிக்கவேணும். ஆக இவ்வளவு பரிசுரமத்தை ஸஹிக்க வல்லவர்கள் யாரோ சில பரமைகாந்திகளே யாவர். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு வேதத்தின் உண்மைப் பொருள் மஹதா ப்ரயாஸேந விளங்குமே யன்றி ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக விளங்காது. ஹஸ்திகிரியோவென்றால் அங்குனன்றி அனைவர்க்கும் அநாயாஸமாகவே பரம்பொருளை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. எனவே, மஹா ப்ரயாஸப்படுத்திச் சிலர்க்கு மாத்திரம் எம்பெருமானைத் தெரிவிக்கிற வேதத்திற் காட்டில் அவனை எளிதாக அனைவர்க்கும் ஸேவை ஸாதிப்பிக்கிற திருவத்திமாமலையே சிறந்தது என்றதாயிற்று. ... (8)

अद्भुतं महदसीमभूमकं किञ्चिदस्ति किल वस्तु निस्तुलम् ।
इत्यथोपि यदिदं तदग्रतः तय्यमेव करिष्यामि दृश्यते ॥ ९ ॥

அத்புதம் மஹதஸீமபூமகம் கிஞ்சிதஸ்தி கில வஸ்து நிஸ்துலம் ।
இத்யகோஷி யதிதம் ததக்ரத: தத்த்யமேவ கரிதாம்நி த்ருச்யதே ॥9॥

அத்புதம்	ஆச்சர்யகரமாயும் [தாயும்	யத் கில	யாதொரு வஸ்துவானது
மஹத்	அபரிச்சிந்நஸ்வரூபத்தையுடைய	அகோஷி	வேதாதிகளில் ப்ரஸித்தமா
அஸீம பூமகம்	எல்லையில்லாத வைபவத்தை		கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ
	யுடையதாயும்	தத் இதம்	அந்த இந்த வஸ்து
[அத ஏவ]	இப்படி இருப்பதனாலேயே	கரிதாம்நி	கரிகிரியில்
நிஸ்துலம்	ஒப்பற்றதாயும்	அக்ரத:	இதோ
கிஞ்சித் வஸ்து	ஒரு வஸ்து இருக்கின்றதென்று	தத்த்யமேவ	வாஸ்தவமாகவே
அஸ்தி இதி		த்ருச்யதே	காணப்படுகிறது.

*** “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயக்தே —யஸ் ஸர்வஜ்ஜஸ் ஸர்வவித்-ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா”
“எப்பால் யவர்க்கும் நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்” இத்யாதி ப்ரமாணசதங்களாலே ஒப்புயர்வற்ற
தாகக்கூறப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிற ஒரு பரம்பொருள் இப்போது ஹஸ்திகிரியில் யதார்த்தமாகவே
அனைவராலும் ஸேவிக்கப்படுகின்றது. [தத்த்யமேவ] ப்ரமாணங்களில் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்
டிருக்கிற வைபவங்களை வாசித்தவர்கள் ‘இப்படிப்பட்டவைபவத்தையுடைத்தாய் லோகவிலாஷணமான
ஒரு வஸ்து உண்மையாபிடுக்குமா? வேதங்கள் கவிகட்டுகிறுப்போல் ஒன்று பத்தாக வர்ணிப்பதாபிடுக்குமே
யொழிய உண்மையில் இவ்வளவு வைபவமுடைய ஒரு வஸ்து இருக்கக்கூடுமென்று எம் நெஞ்சில்
தோன்றவில்லையே!’ என்று அதிசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஹஸ்திகிரியில் வந்து
ஸேவித்தவாறே வேதம் சொன்னது ஒக்கும்! ஒக்கும்!! ஒக்கும்!!! என்று இசைந்து வியக்கும்படியாக
அத்யாச்சர்யமான வைபவத்துடனே பேருளாளன் ஸேவை ஸாதிக்கிறுனென்றபடி. (9)

संवदेत किल यत् प्रमांन्तरैः तत् प्रमाणमिति ये हि मेनिरे ।
तन्मतेऽपि षत मानतां गता इति ताऽद्य परवस्तुनि त्रयी ॥ १० ॥

ஸம்வதேத கில யத் ப்ரமாந்தரை: தத் ப்ரமாணமிதி யே ஹி மேநிரே ।
தந்மதேபி பத மானதாம் கதா ஹஸ்திநா அத்ய பரவஸ்துநி த்ரயீ ॥ 10 ॥

யத்	{ [“ப்ரமாணமாக அபிமாநிக்கப் படுகிற] யாதொன்றுனது	அத்ய	இப்போது
ப்ரமாந்தரை:	வேறு ப்ரமாணங்களோடு	ஹஸ்திநா	ஹஸ்திகிரியினாலே
ஸம்வதேத தத்	{ இணங்குமோ அதுவளரே	த்ரயீ	வேதமானது
கில ப்ரமாணம்	{ ப்ரமாணமாகும்” என்று	பரவஸ்துநி	{ பரம்பொருளாகிற எம்பெருமான் விஷயத்தில்
இதி		மானதாம்	ப்ரமாணயத்தை
யே	யாவர் சிலர்	கதா	அடைந்தது ;
மேநிரே	எண்ணினார்களோ	பத!	[ஸந்தோஷக் குறிப்பு]
தந்மதே அபி	அவர்களின் மதத்திலும்		

*** “ஆதெள வேதா: ப்ரமாணம்” என்று சொல்லுகிற வைதிகர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு
வேதத்துக்கு ப்ரமாணயத்தை உபபாதிக்கின்றனரென்றால் அதனுடைய ப்ரமாணயம் மற்றொரு ப்ரமா
ணத்தைக்கொண்டு உபபாதிக்கத் தக்கதல்ல என்கிறார்கள். வேதபாஹ்யர்கள் இந்த வைதிக வாதத்தை
அங்கீகரிப்பதில்லை. அவர்கள் சொல்லுவதென்னவென்றால், “ஸ்வத: ப்ரமாணமென்று ஒன்றும் கிடை

யாது ; ஒன்றை நாம் ப்ரமாணமாகக் கொள்ள வேணுமானால் அதற்கிணங்க மற்றொரு ப்ரமாணம் காட்டப் படவேணும். அப்படிக் காட்ட முடியாவிட்டால் அது ப்ரமாணமாகமாட்டாது; ஏவஞ்ச (ச்லோ.) “ப்ரமாணந்தரஸம்வாதோ யஸ்ய ஸம்பவிதும் க்ஷமம், தஸ்யைவ ஸ்யாத் ப்ரமாணத்வம் நான்யஸ்யேத்யவதார்யதே.” என்கிறார்கள். அந்த பாஹ்யவாதிசுளை நாம் கண்டிக்கவேணுமானால் அவர்கள் சொல்லும் வாதத்தை யங்கீகரித்துக் கண்டிப்பதே யழகு; அங்ஙனம் செய்யுப்போது “வேதம் ஸ்வதஃப்ரமாணம்” என்கிற வாதத்தை விட்டிட்டு அதற்கு ஸம்வாதமாக ஒரு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக் காட்டினால் உடனே அந்த வாதிகள் “ப்ரமாணந்தரஸம்வாதஸத்த்வாத் வேதாஃ ப்ரமாணமேவ” என்று கைபெழுத்திட்டுப் போவார்கள். அப்படி வேதத்துக்கு ப்ரமாண்யத்தை ஸ்தாபிக்கக்கூடிய ப்ரமாணந்தரம் எதுவென்றால், ஹஸ்திகிரியேயாம். வேதத்திற் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்கள் [அதாவது - ஈசுவரனொருவனுண்டு; ஸ்ரீமந் நாராயணனே தத்வம்; அவனுக்கு குணங்களுண்டு; விக்ரஹமுண்டு; விபூதியுண்டு இத்யாதிகள்] ஹஸ்திகிரியில் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் காணப்படுகிறபடியால் வேத ப்ரமாண்யத்தை ஒப்புக் கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும் ஹஸ்திகிரியானது ஒப்புக்கொள்ளச் செய்கிறது என்றபடி.

இதனால் எம்பெருமானுக்கு வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் ஒன்று தவறாமல் போருளான பக்கல் ஸேவிக்கலாயிருக்குமென்ற தாகிறது.

[ஸம்வதேத] “வ்யக்தவாசாம் ஸமுச்சாரணே” என்னும் பாணியிஸுத்தரத்தால் வததாது ஆத்மநே பதியாய்த்து. ஒரு ப்ரமாணத்துக்கு உபபாதகமாக மற்றொரு ப்ரமாணத்தை உதாஹரித்தால் அதற்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமென்று பெயர். இவ்விடத்தில் ஹஸ்திகிரியானது ஸம்வாத ப்ரமாணமாக ஆயிற்று. [ப்ரமாந்தரை] அந்யாஃ ப்ரமாஃ-ப்ரமாந்தரானி. தைஃ “ஆகச்சோபஸர்க்கே.” என்ற ஸுத்தரத்தால் ஆங்ப்ரத்யயாந்த மாக நிஷ்பந்நமான ப்ரமாசப்தம் ‘ப்ரமிதௌப்ரமா’ என்ற அமரகோசத்தின்படி யதார்த்தஜ்ஞானவாசகமே யொழிய ‘ப்ரமாகாணம் ப்ரமாணம்’ என்னப்பட்ட ப்ரமாணபர்யாய மல்ல வென்றும் ‘ப்ரமாணந்தரை’ என்ன வேண்டியிருக்க ‘ப்ரமாந்தரை’ என்ற இது சேருமோ? என்றும் சிலர் மயங்குவர். ப்ரமாசப்தம் ப்ரமாணவாசியுமாயுள்ள தென்று சப்த ரத்னாவளிகாரன் சொல்லி வைத்தான். அங்ஙனே ப்ரயோகங்களும் உண்டு. இங்கு ப்ரமாசப்தம் ப்ரமாணபர்யாயமாக வ்யாக்க்யாதம். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தராதகத்தில் “தச்சார்வாக மதேபிரங்கரமண! ப்ரத்யக்ஷவத் ஸாப்ரமா” என்று ப்ரமாசப்தத்தை ப்ரமாணபர்யாயமாக அருளிச் செய்தார். “தந்மதேபி கில” என்றும் பாடமுண்டு. [ஹஸ்திகிரி] ஹஸ்திகிரிணு என்றபடி; ஏகதேசக்கஹணம். *ஸ்வஸ்தி ஹஸ்திகிரி* என்று தொடங்கி இதுவரை பதது ச்லோகங்களும் ரதோத்ததா வருத்தம். (10)

गुणायस् लोके गुणेषु हि मतं मङ्गलपदं विषयस्त्वं इति श्रुतिधरपते! तत् त्वयि पुनः ।

गुणास्सत्यज्ञानप्रभृतय उत त्वद्गततया शुभीभूयं याता इति हि निरनैष्व धृतिवशात् ॥ ११ ॥

குணயத்தம் லோகே குணிஷு= ஹி மதம் மங்கலபதம்

விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திக்ஷிதிதரபதே தத் த்வயி புநஃ ।

குணஸ் ஸத்யஜ்ஞானப்ரப்ருதய உத த்வத்கததயா

சுபீபூயம் யாதா இதி ஹி நிரணைஷ்ம ச்ருதிவசாத்.

॥ 11 ॥

லோகே

குணிஷு

மங்கலபதம்

குணயத்தம் }
ஹி மதம் }

உலகத்தில்

குணசாலிகனிடத்தில்

‘இவர்கள் நல்லவர்கள்’ என்ற சொல்லானது

குணங்களைப் பற்றியதாக வன்றோ என்னப்பட்டிருக்கிறது ;

ஹஸ்தி

க்ஷிதிதர

பதே

தத்

த்வயி புநஃ

ஹஸ்திகிரிநாதனே !

அந்த விஷயமானது

உன்னிடத்திலே வெள்ளல்

விபர்யஸ்தம்	மாறுபாடாயிருக்கிறது ; [குணத்தைப்பற்றி வந்ததல்ல]	தவக்கததயா	உன்னை யடைந்திருப்பதனால்
ஹி	ஏனென்றால்	சுபீபூயம் யாதாஃ இதி }	மங்களத்தன்மையை அடைந்தன வென்று
ஸத்யஜ்ஞாந ப்ரபுகுதயஃ }	ஸத்யம் ஞானம் முதலிய	ச்ருதிவசாத்	வேதங்களைக் கொண்டு
குணஃ	குணங்களானவை	கிணைஷம்	கிர்ணயித்தோம்.

*** உலகத்தில் நாம் பல பேர்களைப் பார்த்து 'இவன் நல்லவன், இவன் நல்லவன்' என்கிறோம்; அந்த நன்மையை நாம் எதுகொண்டு சொல்லுகின்றோமென்றால் அவனிடத்திலுள்ள நல்ல குணங்களைக் கொண்டேயாம். இரக்கம், ஒழுக்கம், வணக்கம், பொறுமை முதலிய நற்குணங்களைக் கொண்டுதான் நாம் ஒருவனை நல்லவனென்கிறோம். இது உலகவியற்கை. தேவபிராஸிடத்திலோ இது நேர் விபரீதமா யிராநின்றது. ஏனென்றால், மங்களபதமானது எம்பெருமானிடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ; குணங்களிடத்திலும் ப்ரயோகிக்கப் படுகிறது ; *மங்கலம் பகவான் விஷ்ணுஃ* *பாவத்கமங்கல குணஃ* இத்யாதிகாண்க. எம்பெருமான் ஸ்வத ஏவ மங்களமயனாகையால் அதுகாரணமாக அவனை மங்களமென் பதே யொழிய, மங்கள குணங்கள் அவனிடத்திலிருப்பது காரணமாகவல்ல. இனி குணங்களை மங்கள மென்பது எது கொண்டு? என்றால், மங்களமயனான எம்பெருமானோடு இவை ஸம்பந்தம் பெற்றமையால் தான். எந்த குணங்கள் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம் பெற்றனவோ, அவையே மங்களமென்றும், எவை பெறவில்லையோ அவை ஹேயமென்றும் வேத மூல ப்ரமாணத்தால் நாம் அறுதியிட்டிருப்பதால் உலக ரீதியை நாம் எம்பெருமானிடத்தில் பாவிக்கலாகாதென்கை.

“ஸர்வஸ்ய சைவ குணதோ ஹி விலக்ஷணத்வம்” என்ற பூர்வகுண்டஸ்தவஸூக்தியும் “குண ஜம் குணிகோ ஹி மங்கலத்வம் ப்ரமிதம்” என்ற ஸுந்தராபாஹுஸ்தவஸூக்தியும் காண்க. சுபஸ்ய பாவஃ-சுபீபூயம், 'புவோ பாவே' என்னும் பாணினிஸூத்ரத்தால் க்யப். இந்த ச்லோகம் முதல் “அநந் யாதீகத்வம்” என்னுமளவாகவுள்ள தசகம் சிகரிணிவ்ருத்தம். (11)

मिराधं नित्यं निरवधि निरहो निरुपमं सदा शान्तं शुद्धं प्रतिभटमवयस्य सततम् ।
परं भग्नानां श्रुतिशिरसि यत् सहरद ते परं रूपं साक्षात् तदिदमवदं वाञ्छनसयोः ॥ १२ ॥

நிராபாதம் நித்யம் நிரவதி நிரம்ஹோ நிருபமம்
ஸதா சாந்தம் சுத்தம் ப்ரதிபடமவத்யஸ்ய ஸததம் ।
பரம் ப்ரஹ்மாமநாதம் ச்ருதிசிரஸி யத் தத் வரத தே
பரம் ரூபம் ஸாக்ஷாத் ததிதமபதம் வாங்மநஸயோஃ । 12 ॥

நிராபாதம்	விகாரமற்றதாயும்	யத் பரம் ப்ரஹ்ம }	யாதொரு ப்ரஹ்மமானது
நித்யம்	காலபரிச்சேதமற்றதாயும்	ச்ருதி சிரஸி	வேதாந்தத்தில்
நிரவதி	தேசபரிச்சேதமற்றதாயும்	ஆம்நாதம்	ஒதப்பட்டிருக்கிறதோ
நிருபமம்	வஸ்து பரிச்சேதமற்றதாயும்	ஹே வரத !	ஓ பேருளாளனே !
நிரம்ஹஃ	ஹேயகுணமற்றதாயும்	தே	உன்னுடைய
ஸதா சாந்தம்	நித்யாநுபவமாயும் [நித்ய போக்யமாயும்]	ததிதம் ஸாக்ஷாத் பரம் ரூபம் }	சிறந்த கிஜஸ்வரூபமாகிற அந்த இந்த ஸ்வரூபமானது
சுத்தம்	ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கட்சாத சுத்த ஸத்வமாயும்	வாங்மநஸ யோஃ }	[வாயால் உருணிப்பதற்கும் நெஞ்சால் கினைப்பதற்கும் ஒண்ணாதபடி] மன மொழிகளுக்கு எட்டாதது.
ஸததம்	எப்போதும்		
அவத்யஸ்ய	தோஷத்துக்கு		
ப்ரதிபடம்	எதிர்த்தட்டையும்		

***வேதத்தில் கூறப்பட்ட பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை பூர்வார்த்தத்தாலருளிச் செய்து உத்தார்த்தத்தில் அந்த ஸ்வரூபம் ஸாக்ஷாத் நீ தான் ; இப்படிப்பட்ட உன்னை வாய்கொண்டு துதிப்பதும் நெஞ்சு கொண்டு சிந்திப்பதும் முடியாதகாரிய மென்கிறார்.

[நிராபாதம்] உலகத்தில் ஒவ்வொரு கார்ய வஸ்துவுக்கும் மூன்று வகைக் காரணங்களுண்டு ; உபாதானம், ஸஹகாரி, நிமித்தமென்பவை. ஒரு குடத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமானால் அதற்கு மண் உபாதான காரணமாகவும், தண்டசக்ராதிகள் ஸஹகாரி காரணமாகவும், குலால காலாத்தருஷ்டாதிகள் நிமித்த காரணமாகவும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன ; இவ்வாறுகவே ஒவ்வொரு கார்ய வஸ்துவுக்கும் பார்த்துக்கொள்வது. உலகங்கட்கெல்லாம் எம்பெருமான் காரணமென்னும்போது, அவன் எவ்வகைக் காரணமாக நிற்கிறுனென்றால் புவகைக் காரணமும் அவனொருவனே யென்பது வேதவைதிக வித்தாந்தம் ; இதன்மேலே ஒரு பூர்வபக்ஷம் கிளர்கின்றது. அதாவது, உலகத்தில் எந்த வஸ்துவை நாம் உபாதான காரணமாகக் காண்கிறோமென்றால் எதுவானது தானே கார்யவஸ்துவாக விகாரப்படுகிறதோ அதைத் தான் நாம் உபாதான காரணமென்கிறோம். குடத்துக்கு மண்ணை உபாதான காரணமென்பதும், வஸ்தரத் துக்கு நூலை உபாதான காரணமென்பதும் அக்காரணவஸ்துக்களே கார்யவஸ்துவாக விகாரப்படுகின்றதா லன்றோ! அதுபோல ஈச்வரன் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமானால் ஈச்வரனே ஜகத்தாக விகாரமடைகிறு னென்று கொள்ளவேண்டும். ஆனபின்பு ஸ்வரூபதோ விகாரமடைகிற ப்ரக்ருதியென்ன, ஸ்வபாவதோ விகாரமடைகிற ஜீவாத்மாவென்ன, இவ்விரண்டையும் போலவே ஈச்வரனும் விகாரியென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் கிளரும். அதற்கு ப்ரத்யாக்க்யானம் கூறும்போது “இவன்றானே ஜகத் தாய்ப் பரிணாமிகையாலே உபாதானமுமா யிருக்கும். ஆனால் நிர்விஹார என்னும்படி என்னென்னில், ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்மையாலே. ஆனால் பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில், விசிஷ்ட விசே ஷண ளத்வாகமாக ; ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக்கூடா தொழியாதிறே!” என்றருளிச்செய்து எம்பெருமான் நிர்விஹாரன் என்றே ஸ்தாபித்தார்கள். அந்த நிர்விஹாரத்வத்தை இங்கு (நிராபாதம்) எனபதனாலே அருளிச்செய்கிறார்.

[நித்யம்இத்யாதி] நிருபமம் என்கிற விசேஷணமானது ‘நிரம்ஹ?’ என்றதற்குப் பிறகு கிடந்தாலும் அர்த்தச் சேர்த்தியைப்பற்ற ‘நிரவதி’ என்னும் விசேஷணத்துக்கு அடுத்ததாக அந்வயித்துக் கொள்ள வேண்டும். த்ரிவித பரிச்சேத ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகின்ற அகந்தசப்தார்த்தத்தை அடைவே முன்று விசேஷணங்களால் விவரிக்கின்றார். (நித்யம்) ‘இன்ன காலத்திலுள்ளான். காலாந்தரத்திலில்லை’ என்கிற கால பரிச்சேதத்தையுடையவனல்லன். (நிரவதி) எல்லையிலாமையாவது ஸகல சேதநாசேதங்களுக் கும் வ்யாபகமாய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாகையாலே ‘இன்னதேசத்திலுள்ளான் ; தேசாந்தரத்தி லில்லை,’ யென்கிற தேசபரிச்சேத மின்மையைச் சொல்லுகின்றது. (நிருபமம்) இன்ன வஸ்துபோலே என்கிற வஸ்துபரிச்சேத மில்லாதவனென்கை. தத்வத்ய வ்யாக்க்யானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ட்ரகாரியாய் தனக்கு ட்ரகார்யந்தரமில்லாதபடி யிருக் கையாலே இன்ன வஸ்துபோலே என்கிற வஸ்துபரிச்சேதமின்றியிலேயிருக்கை’ என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

(நிரம்ஹ?, சுத்தம்) என்ற இரண்டு விசேஷணங்களாலும் அகில ஹேய ட்ரத்யநீகத்வமும் கல்யா ணைகதானத்வமுமாகிற உபய விங்கம் சொல்லப்படுகிறது. ‘நிரம்ஹ?’ என்றாலும் ‘அவத்யஸ்ய ப்ரதிபடம்’ என்றாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாகிற ஒரு அர்த்தமே ப்ரதிபந்நமாகிறபடியால் புநருக்தி வாராதோ வென் னில், ஒரு விசேஷணம் தான் ஹேய குண குன்யனென்பதைக் கரட்டுகிறது. மற்றொரு விசேஷணம்— தன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் ஹேய எம்பந்தமுண்டாகாதபடி நோக்கும் திறமையைக் காட்டுகிறதென்று கொள்க. (ஸ்தா சாந்தம்) சீதுபரஹேன்றிராமல் நித்யாநுகூலமாய், அத ஏவ நித்ய போக்யமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தார்த்தத்தில், இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் பேரருளாளனுடைய ஸ்வரூபத்திற் காட்டில் அபிந் நமென்றும், வாசா வருணிப்பதற்கும், மநஸா சிந்திப்பதற்கும் முடியாததென்றும் தலைக்கட்டுகிறார். (10)

प्रशान्तानन्तारमानुभवजमहानन्दमहिमप्रसक्तसैमित्यानुकृतवितरङ्गान्वदशम् ।

परं यत्ते रूपं स्वसदृशदरिद्रं वरद तत् त्रयी विस्मयन्ती परनिरसने आम्यति परम् ॥ ११ ॥

ப்ரசாந்தாநந்தாத்மாநுபவஜமஹாநந்தமஹிம-

ப்ரஸக்தஸ்தைமித்யாநுக்ருதவிதரங்கார்ணவதசம் ।

பரம் யத் தே ரூபம் ஸ்வஸத்ருசத்ரித்ரம் வரத தத்

த்ரயீ பிஸ்ப்ரக்ஷந்தீ பரநிரஸநே ச்ராம்யதி பரம்

॥ 13

ஹேவரத

வரதராஜனே !

ப்ரசாந்த
அநந்தஆத்
மாநுபவஜ
மஹாநந்த
மஹிம
ப்ரஸக்த
ஸ்தைமித்ய
அநுக்ருத
விதரங்கார்
ணவ தசம்

ப்ரசாந்த—மிக அனுகூலமாயும்;
அநந்த—அபரிச்சிந்தமாயிருக்கிற,
ஆத்ம—ஸ்வ ஸ்வரூபத்தினுடைய,
அநுபவஜ—அநுபவத்தாலே உண்டாகி
ற, மஹாநந்தமஹிம-அதிக ஆநந்தா
திசயத்தாலே, ப்ரஸக்த—நேர்ந்த,
ஸ்தைமித்ய—நிச்சலமாயிருக்கும்
தன்மையாலே, அநுக்ருத—அநுகரிக்
கப்பட்ட, விதரங்க—ஒய்ந்திருக்கிற
அலைகளையுடைய, ஆணவ—
ஸமுத்திரத்தினுடைய, தசம்—அவ
ஸ்தைமையுடைத்தானதாயும்.

ஸ்வஸத்ருச
த்ரித்ரம்

பரம்
யத் ரூபம்
தே [அஸ்தி]
தத்
பிஸ்ப்ரக்ஷந்தீ

த்ரயீ
பரநிரஸநே
பரம் ச்ராம்
யதி

தன்னோடொத்த வேடுவன்றை
யுடைத்தாகாததாயும்

ஸர்வோத்தமமாயிருக்கிற
யாதொரு ஸ்வரூபமானது
உனக்கு இராகின்றதோ
அந்த ஸ்வரூபத்தை
ஸ்டர்சித்த வேணு மென்று விரும்பா
கின்ற

வேதமானது

ஹேயமான அவாவம் விகாரம் முத
வியவற்றை மறுப்பதில் மாத்திரம்
சிரமப்படுகிறது.

*** “அதிபதிதாவதிஸ்வமஹிமாநுபவப்ரபவத்ஸுகக்ருத நிஸ்தாங்கஜலதீயிதநித்யதசம்” என்கிற ஸுந்தர பாஹுஸ்தவ ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தையும் இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தையும் ஏகார்த்தகமாகக் கொள்க. எம்பெருமானுக்கு நித்யோதித தசை யென்றும் சாந்தோதிததசை யென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு. அகில ஹேயப்ரத்யகமாய் கல்யாணைகதாநமாயிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபத் தின் வைபவத்தைத் தான் அநுபவித்து மகிழும் தசை, நித்யோதித தசையெனப்படும். தன் விபூதியை அநுபவித்து மகிழும் தசை சாந்தோதிததசை யெனப்படும் இங்கு நித்யோதித தசாவிசிஷ்டமான பகவத் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். ‘ப்ரசாந்த’ என்பதும் ‘அநந்த’ என்பதும் ஆத்மாவுக்கு விசேஷணம். ஆத்மாவாவது ஸ்வஸ்வரூபம். அது ப்ரசாந்தமாயிருக்கையாவது மிகவும் அனுகூலமாயிருக்கை. இப்படி அத்யந்தானு கூலமாயும் அபரிச்சிந்தமாயுமுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தின் அநுபவத்தாலே உண்டாகிற யாதொரு ஆநந்தமுண்டு. அதன் பெருமையால் நிச்சலமாயிருக்கும் நினைமையாதொன்று உண்டு. அதனால் அலை ஓய்ந்த கடலின் அவஸ்தை அநுகரிக் கப்பட்டதாகிறது அதாவது எம்பெருமான் தன்னைத்தான் அநுபவிப்பதனால் தான் அடைகிற ஆநந்தமானது தன்னை ஸதந்தனாகச் செய்து ‘அலை ஓய்ந்த கடல் தானே இது’ என்னும்படி யாக்கிவிட்டதென்றபடி. இப்படிப்பட்ட சிறந்த ஸ்வரூபம் பேரருளாளனுடைய ஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும் வேறு பட்டதல்ல. ‘ததேவேதம் ரூபம்’ என்கிற அர்த்தம் த்ருதீய பாதத்தில் போதரும்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை வேதமானது பாதிபாதிக்கத் தொடங்கி “நிஷ்கலம், நிஷ்கிரியம்”... “யத்ததத்ரேச்ப மக்ராஹ்டம்” இத்யாதிபாலே, “பகவதஸ்வரூபத்துக்கு ஹேயமான அவயவங்களும் விகா ரமுமில்லை; அது கண்ணால் காணக்கூடாதது; கர்மேந்தரியங்களான பாண்யாதிகளால் பிடிக்கக்கூடா தது” என்றிப்படி பரநிரஸநத்தையே விசேஷமாகப் பண்ணிப்போந்ததே யொழிய. உள்ள குணங்களை ஆழ அநுபவித்து மகிழவில்லை என்கிறது நான்காவது பாதம்.

பரநிரஸநமாவது:— ‘அது இல்லை, இது இல்லை’ என்றிப்புடைகளிலே சொல்லுகையாகிற ஹேயா வயவ விகாராதி ஸம்பந்த நிரஸநம். ஒரு விஷக்ஷண வஸ்துவை அநுபவிக்க இழிந்தவன் அதில் உள்ள குணங்களைப் புகழ்ந்து அநுபவிப்பது அழகோ? இதில் அந்த தோஷமில்லை, இந்த தோஷமில்லை’ என்று இல்லாதவற்றை எடுத்துக் கழிக்கை அழகோ? இல்லாத வற்றை எடுத்துக் கழிப்பதும் ப்ரசம்ஸையே

....தமுவுவன்" என்றப்போலே ஆசைகிளர்ந்து தொடுகை. இனி, போக்தும் என்றது-சொல்லிச் சொல்லாத இத்தரியங்களுக்கு விஷயமாகக் கூடிய அநுபவத்தை யெனக் கொள்க. ஆக, ஒருவித அநுபவத்திற்கும் முடியாதது பகவதஸ்வரூபமென்கை. (திஷ்டஸே) பரஸ்மைபதியாகிய ஷ்டா-தாதுவை இங்கு அத்மநேபதியாக ப்ரயோகித்திருப்பது "ப்ரகாசநஸ்தேயாக்க்யயோச்ச" என்கிற ஸூத்ரத்தை அமலம் பித்தாம். விசவஸ்மை என்ற சதுர்த்தி "சனாக ஹ்ருங்ஸ்தாசபாம் ஜ்ஞிப்ஸ்யமாந்" என்ற ஸூத்ரத்தை அடிபோற்றியாம். நிற்பதனாலே தன் கருத்தை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகிறாயென்றபடி. இங்குத் தன் கருத்தாவது-நான் உங்களை வாரிப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு போக வந்திருக்கிறேன்-என்பதாம். வேதவேதாந்தங்களுக்கும் தார்க்கஹனுந் நீ ஸர்வஸூலபனாக இங்ஙனே அவதரித்து நிற்கிற விது என்ன ஸௌலப்ய ஸௌசீல்ய-பரமகாஷ்டை! என்று ஈடுபடுகிறபடி. (14)

प्रकृष्टं विज्ञानं बलमतुलमैश्वर्यमखिलं विमर्शं वीर्यं वरव परमा शक्तिरपि च ।

परं तेजश्चेति प्रवरगुणषट्कं प्रथमं गुणानां निस्सीमां गणनविगुणानां प्रसवभूः ॥ १५ ॥

ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞானம் பலமதுலமைச்வர்யமகிலம்

விமர்யாதம் வீர்யம் வரத பரமா சக்திரபி ச ।

பரம் தேஜச்சேதி ப்ரவரகுணஷ்டகம் ப்ரதமஜம்

குணநாம் நிஸ்ஸீம்நாம் கணநவிகுணநாம் ப்ரஸவபூ : 15 ;

ஹே வரத	ஓ வரதஹோ :	பரம் தேஜச்ச	சிறந்த தேஜஸ்ஸென்ன
ப்ரக்ருஷ்டம்	} சிறந்த ஞானமென்ன	இதி	ஆகிற [இவையாகிற]
விஜ்ஞானம்			
அதுலம் பலம்	ஒப்பற்ற பலமென்ன	ப்ரதமஜம் ப்ர	{ முதல் முர்த்தியான பரவாஸு தேவ முர்த்தியிலே யுள்ள சிறந்த ஆறு குணங்களானவை
அகிலம்	} அநவதிகமான ஐச்வர்ய மென்ன	வரகுணஷ்டகம்	
ஜச்வர்யம்		கிஸ்ஸீம்நாம்	எல்லையற்றதுகளும்
விமர்யாதம்	} எல்லையற்ற வீர்யமென்ன	கணநவிகுண	எண்ணக்கூடாதது
வீர்யம்		நாம்	களுமான
பரமா சக்திரபி ச	ச்ரேஷ்டமான சக்தியென்ன	குணநாம்	கல்யாண குணங்களுக்கு
		ப்ரஸவ பூ :	பிறப்பிடம்.

***ஜ்ஞானசத்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற சிறந்த ஆறு குணங்களும் பரவாஸு தேவமுர்த்தியிலே புஷ்கலங்களென்றும், எம்பெருமானாகு மற்றுமுள்ள அநந்த கல்யாண குணங்களுள் இந்த ஆறு குணங்களே சிறந்தவையென்றும், இக்குணங்களடியாகத் தான் இவற்றின் சாகோபசாகைகளாக மற்ற குணங்கள் பெருகுகின்றன வென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று ஜ்ஞானம் பலம் என்ற ஒவ்வொரு குணத்துக்கும் ப்ரக்ருஷ்டம், அதுலம் இதயாதி விசேஷணங்கள் இட்டது, மற்றையோருடைய ஜ்ஞானதிகை வ்யாவர்த்திப்பிக்க.

இந்த ஆறு குணங்களுக்கும் இன்ன இன்ன கார்யத்திலே விநியோகமென்னுமிடம் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரஸதகத்தில் "யுகபதிராமகைஷ்" இத்யாதி ஸப்தச்ச்லோகங்களிலே விசதம். அங்கே எமது வியாக்கியானம் கண்டு தெளிவது.

அஸங்க்பேயங்களாயுள்ள குணகணங்களுக்கு இந்த ஆறு குணங்களும் ஊற்றுவாய் என்னுமிடம் "தவாநந்தகுணஸ்யாபி ஷ்டேவ ப்ரதமே குணஃ" இத்யாதி ப்ரமணா ஸித்தம்.

(ப்ரதமஜம்) குணங்களுக்குள்ளே முதன்மையாயுள்ளது என்றும் பொருளாகலாமாயினும் அது ஆழ்கியதன்று.

'கணநவிகுணநாம்' என்பதனால் தனித்தனியாக எண்ண முடியாதவை யென்பதும், நிஸ்ஸீம்நாம் என்பதனால் ஒரு பெரிய ராசியாகவும் எண்ணமுடியாதவை யென்பதும் போதரும், மண்-மணல் முதலிய

வற்றைத் தனித் தனியாக எண்ணக் கூடாதாயினும் 'ஒரு கூடை மண்' 'ஒரு வண்டி மணல்' என்று ஒரு ராசியாக எண்ணக் கூடும்; பகவத் குணங்கள் அப்படியும் எண்ணமுடியாதவை யென்கை. (15)

गुणैश्च भिस्त्वेतैः प्रथमतः मूर्तिस्तव बभौ ततस्तिष्ठस्तेषां त्रियुग! युगैर्हि त्रिभिरभुः ।

व्यवस्था या चैषा ननु वरद सावित्रित्वशात् भवान् सर्वत्रैव त्वगणितमहामङ्गलगुणः ॥ १६ ॥

குணைஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை: ப்ரதமதரமூர்த்திஸ்தவ பபள

ததஸ் திஸ்ரஸ் தேஷாம் த்ரியுக யுகனார் ஹி த்ரிபிரபு: ।

வ்யவஸ்தா யா சைஷா நநு வரத ஸாவித்ருதிவசாத்

பவான் ஸர்வத்ரைவ த்வகணிதமஹாமங்களகுண: ॥ 16 ॥

த்ரியுக	மூவிரண்டு குணங்களை யுடைய	த்ரிபி: யுகனா:	மூவிரண்டுகளாலே
வரத	வரதனே !	அபு:	ப்ரகாசித்தன ;
தவ	உன்னுடைய	ஏஷா வ்யவ	இப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தை
ப்ரதமதர	} எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் முதன்மை	ஸ்தா யா	யாதொன்றுண்டு
மூர்த்தி:		ஸா	அந்த வ்யவஸ்தையானது
	யானது	ஆவிஷ்க்ருதி }	[குணங்களை]
ஏதை:	இந்த [கீழ்ச்சொன்ன]	வசாத் }	வெளியிடுதல் பற்றியாம்:
ஷட்பி: குண:	ஆறு குணங்களால்	பவாம்ஸ்து	நீயோ வென்னில்
பபௌ	விளங்கிற்று ;	ஸர்வத்ரைவ	எல்லா மூர்த்திகளிலுமே
தத: திஸ்ர:	அதற்குமேல் மூன்று மூர்த்	அகணிதமஹா	} எண்ணிறந்த சிறந்த கல்யாண
[மூர்த்தய:]	திகள்	மங்கள குண :	
தேஷாம்	அந்த குணங்களுடைய		குணங்களை யுடைய யாரிரா
			கின்றாய்.

*** (குணரித்யாதி) அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் 'ஜஞானம் பலம் விபுலம்' என்ற ச்லோகத்தில் சுருங்கச் சொன்னதை இங்கு விவரித்து அருளிச் செய்கிறார். பரவாஸுதேவ மூர்த்தி, ஸங்கர்ஷண மூர்த்தி, ப்ரத்யும்ந மூர்த்தி, அகிருத்த மூர்த்தி என்று சதுர்விதமான மூர்த்திகளில் ப்ரதமமான வானுதேவ மூர்த்தியில் கீழ் ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானபைச்வர்ய விர்யசக்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்கிற ஆறு குணங்களும் ப்ரகாசிக்கின்றன. மற்ற எங்கர்ஷணாதி மூன்று மூர்த்திகளில் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டிரண்டு குணம் விழுக்காடு [அதாவது-ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியில் ஜ்ஞானமும் பலமும், ப்ரத்யும்ந மூர்த்தியிங் ஐச்வர்யமும் விர்யமும், அகிருத்த மூர்த்தியில் சக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாக] ப்ரகாசிக்கின்றன வென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து.

ததஸ் திஸ்ர: "வ்யூஹங்கள் நாலென்றும், முன்றென்றும் சரஸ்த்ரங்கள் சொல்லும். நாலு வ்யூஹமுண்டாயிருக்க வ்யூஹ வானுதேவ ரூபத்திற்குப் பரரூபத்திற்காட்டில் அநுஸந்தேய குண பேதமில்லாமையாலே த்ரிவ்யூஹமென்கிறது. இப்படித்ததை குணைஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை: என்கிற ச்லோகத்திலே ஸங்கர்ஷித்தார்கள்." என்ற ரஹஸ்யத்ரயஸார-தத்வத்ரய சிந்தநாதிகார ஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.

இங்ஙனே சொன்னால் பகவந்மூர்த்திகளிலேயே குணவைகல்யம் கொள்வது குறையாகுமே யென்று சங்கித்து உத்தரார்த்தத்தாலே பரிஹரிக்கிறார். (வ்யவஸ்தேத்யாதி) ஒவ்வொரு மூர்த்தியிலே இரண்டிரண்டு குணங்கள் என்று வகுக்கப்பட்ட வ்யவஸ்தையானது குணங்களின் ஸத்தாபாயுக்த மன்று; ஆவிஷ்காப்ரயுக்தம். அதாவது; ஒவ்வொரு மூர்த்தியிலே ஈிரண்டு குணங்களைத்தான் கார்ய வசாத் ப்ரகாசப் படுத்துகிறான் என்பதைப் பற்றச் சொல்லிற்றேயன்றி, இரண்டு குணங்கள் தவிர மற்ற குணங்கள் அந்த மூர்த்திகளில் இல்லை யென்பதைப் பற்றச் சொல்லிற்றல்ல என்கை. எல்லா மூர்த்தி களிலும் உன்னுடைய ஸகல குணங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கின்றமையை அபலாபம் பண்ணமுடியாது. இரண்டிரண்டு குணங்கள் தான் ஆவிஷ்கரிக்கப்படுகின்றன. மற்றவை அநுத்பூதங்களாய்ப் பதிந்திருக் கின்றன என்றபடி.

தீநியுக்! = தீணி யுகாதி யஸ்ய ன 8 இரண்டாண்டாக வகுக்கப்பட்ட முன்று குண ஸமுதாயங்களை உடையவன் என்றபடி. பூர்வார்த்த முடிவில் [அபு:] என்ற பாடத்தை அறியாமல் பலர் 'அபூத்' என்று ஒதுவது பிழை. [அபாத், அபாதம், அபு:] (16)

इयं वैयूही वै स्थितिरथ किलेच्छाविद्वतये विमृतीनां मध्ये सुरनरतिरक्षामवतरन् ।

सजातीयस्तेषामिति तु विमवाख्यामपि भजन् करीश त्वं पूर्णो वरगुणानैस्तस्थायसि ॥ १७

இயம் வைபூஹீ வை ஸ்திதிர்அத கிலேச்சாவிஹ்ருதயே

விபூதீநாம் மத்யே ஸுரநரதிரச்சாமவதரந் ।

ஸஜாதீயஸ் தேஷாமிதி து விபவாக்க்யாமபி பஜந்

கரீச ! த்வம் பூர்ணோ வரகுணகணைஸ் தாந் ஸ்தகயஸி ॥ 17 ॥

ஹே கரீச	ஹஸ்திகிராதனே:	அவதரக்	அவதரித்தவனாய்
இயம் ஸ்திதி:	[கீழ்க் கூறிய] வ்யவஸ்தையானது	விபவாக்க்யாம்	விபவாவதார மென்னும் திருநா
வைபூஹீ வை	வ்யூஹத்தைப்பற்றியதாம்;	பஜந்	மத்தை அடைந்தவனாய்
அத கில	அதற்கு மேல்	வரகுணகணை:	சிறந்த குணங்களின் சமூகங்களால்
இச்சா விஹ்ருத	இஷ்டப்படி விளையாடுவதற்கு	பூர்ணோபி	நிறைந்தவனாயிருந்தாலும்
யே		தேஷாம்	அந்த தேவ மனுஷ்ய திரியக்கு
விபூதீநாம்	[உன்னுடைய] விபூதியாகிய		களுக்கு
ஸுரநரதிரச்	தேவ மனுஷ்ய திரியக்குகளின்	ஸஜாதீய இதிது	ஸஜாதீயன் என்ற காரணத்தால்
சாம் மத்யே	நடுவில்	தாந்	அந்த குணஸமூகங்களை
		ஸ்தகயஸி	மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.

***கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட வ்யவஸ்தையானது வ்யூஹத்தைப் பற்றியது. அதாவது— ஸங்கர்ஷணாதி மூர்த்திதரயத்திலும் ஈரிரண்டு குணங்கள் விளங்குகின்றன வென்று சொன்ன ஏற்பாடு வ்யூஹவிஷய மென்கை. அதற்குமேல் விபவாவதாரத்தின்படி சொல்லப்படுகிறது. உன் விபூதியான தேவஜாதியில் ஒருவனாகவும் மனுஷ்ய ஜாதியில் ஒருவனாகவும் இப்படிப் பலபல யோனிகளில் பிறவாகின்ற நீ விபவாவதாரமென்னும் பெயரைபடைந்தவனாய் இவ்வவதாரங்களிலும் ஸகல கல்யாண குணகண பரிபூர்ணனாயிருந்தும் அவர்களோடு ஒரு கோர்வையாகப் பிறந்த காரணத்தினால் வேறுபாடு தோன்ற மைக்காக அக்குணங்களை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்றபடி. கோவார்த்தனோத்தரணம் ஸேதுபந்தம். அம்ருதமதநம் முதலிய சில ஸமய விசேஷங்களில் தன் அபார சக்தி விசேஷத்தை ஆவிச்சக்தித் தருவிப்படியால் மற்ற காலங்களில் அந்த சக்திவிசேஷத்துக்குறுப்பான குணங்கள் அந்தர்ஹிதங்களாயிருக்கின்றன என்பது அறியலாயிற்றென்கை.

அபூதம் விபவாவதாரம் இது உன் விபூதியான ஸுரநரதிரச்சாமவதரந்

விபவமென்பது விபூதி = வாசகமாய், அதனது விபூதியான ஸுரநரதிரச்சாமவதரந் ஒருவனாக அவதரித்தவனாய் அந்த அவதாரத்துக்கு விபவாவதாரமென்று பெயரளித்துப் புகுவதென்றான் விபவமென்று கூட்டி அந்திக்கொண்டான். விபூதி என்பது குணங்கள் கல்யாண, யுணகண விசேஷத்தையெல்லாம் உள்ளடக்கியதாகும். இவ்வவதாரம் உன் விபூதியான ஸுரநரதிரச்சாமவதரந்

[இச்சாவிஹ்ருதயே] அஷ்டதயா ஜம்பங்களுக்கு ஹேது தருமமாகியுப்போலே, பகவதவதாரங் குத்தும் தருமமே ஹேதுவாகியே என்றும் சங்கையை நிரூபிக்கிறார். 'மூலிகமும் துற்றும், மூற்றுமாய் மூலப்பிறவி பிறந்த' என்று புறா விதமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதவதாரங்களுக்கு ஹேது 'இப்படி பகவதப்பெயர்' என்றும் ஸ்வேச்சுவிபூதிய ஹேதுவந்தரமாய்க் கையிறே.

[ஸுரநரதிரச்சாம் மத்யே அவதரந்] ஸுரநரதிரச்சாம் மத்யே என்பது பகவதவதாரம், உபேந்திர தீர்த்தர ததிபக்த ஹயகரீவ நாராயண ஹரிகிருஷ்ண மதஸ்ய காரி விராஹரீத்யவதார விசேஷங் களுக்குத் தந்தகாரணயத்திற் பன்னினை நுபுலாழ்வதாரமும் இவ்வ யோவ்வன என்னிறந்த அவதா ரங்கள் இவ்வு அவதாரத்தான விஷயம்.

परो वा व्यूहो वा विभव उत वाऽर्चावतरणः भवन् वाऽन्तर्यामी वरवरद यो यो भवसि वै ।

सस त्वं सन्नेशन वरगुणान् विभ्रदखिलान् भद्राभ्यो भास्येवं सततमितरेभ्यस्त्वितरणाम् ॥

பரோ வா வ்யூஹோ வா விபவ உத வார்ச்சாவதரணஃ

பவந் வான்தர்யாமீ வரவரத யோ யோ பவஸி வை !

ஸ ஸ த்வம் ஸந்நைசாந் வரகுணகணூந் பிப்ரதகிலாந்

பஜத்ப்யோ பாஸ்யேவம் ஸததமிதரேபயஸ்த்விதரதா ॥ 18 ॥

வரவரத	சிறந்த வரங்களைக் கொடுக்கும் போருளாளனே!	ஸ ஸ ஸந் ஐசாந்	அவ்வவனாய்க் கொண்டு சர்வானுக்குரிய
த்வம்	நீ	அகிலாந் வர குணகணூந்	சிறந்த குண ஸமுஹங்களெல் லாவற்றையும்
பரோ வா	பரவாஸுதேவனுக்கேவா	பிபாத்	தன்னிடத்திலுடையவனாய்
வ்யூஹோ வா	வ்யூஹ ரூபத்தையாகவோ	ஏவம்	இப்படி ஸகலகுண விசிஷ்ட வேஷனாக
விபவோ பவந்	விபவவதாராகப் சிறந்தவனா கவோ	ஸததம்	எல்லா அவஸ்தைகளிலும்
உத	அல்லது	பஜத்ப்ய : பாஸி	ஆச்சரிதர்களுக்குத் தோற்றுகிறாய்;
அர்ச்சாவதரணே	அர்ச்சையாக அவதரித்தவனா	இதபேப்யஸ்து	அநாச்சரிதர்களுக்கே வென்றால்
பவந் வா	கவோ	இதரதா	வேறுவிதமாக [குணகுன்யனாக]
அந்தர்யாமீ வா	அந்தர்யாமியாகவோ	பாஸி	தோற்றுகிறாய்.
யோ யோ	எவ்வெவனாக இருக்கிறாயோ		
பவஸி வை			

***கல்யாண குணங்களின் ஆவிர்ப்பாவத்திற்கும் திரோபாவத்திற்கும் விஷயவிபாகம் கூறுகிறார் இதில். வரதனே! 'இன்ன அவதாரத்தில்தான் உன் குணங்கள் பூர்ணங்கள், இன்ன அவதாரத்தில் இல்லை' என்பது கிடையாது. பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமயர்ச்சாவதாரங்களில் எவ்வெவனாக நீ இருக்கிறாயோ அவ்வவ்விருப்புகளில் ஸர்வேச்வரத்வஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸகல கல்யாண குணங்களும் பரிபூர்ணங்களாகவே யிருக்கின்றன. ஆனால் அக்குணங்கள் ஆச்சரிதர்க்குத் தோற்றும் ; அநாச்சரிதர்க்குத் தோற்றாதென்கிறார்.

பகவத் ஸ்வரூபமானது பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்று ஐந்து ப்ரகாரத்தோடே கூட்டிடுக்கும். அதில் பரத்வமாவது 'நலமந்தயில்லதோர் நாடு' என்கிற பூர்வையுண்டத்திலே நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் அநுபவ விஷயனாய்க் கொண்டு ஷாட்குன்ய பரிபூர்ணனா பெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு. வ்யூஹத்துக்கு விசியோகம் லீலா விபூதியிலே யாகையாலே இவ் விபூதியி னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், புபுஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளை அபிஷ்டநிவ்ருத்தயாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்குமவர்களுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமாகத் தன்னை வந்து சேருகைக் குடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்கு உடலாகைக்காகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்பாநிருத்தர்களாய்க்கொண்டு நிற்கும் நிலை-வ்யூஹமெனப் படும். இந்த வ்யூஹத்திலே வாஸுதேவனையும் கூட்டி சதுர் விதமாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்களென்கிற இந்த வ்யூஹ சதுஷ்டய மூர்த்திகளுக்கே வைகாநஸ சாஸ்த்ரங்களில், புருஷ, ஸத்ய, அச்யுத, அநிருத்த பதங்களாலே வ்யபதேசமாம். இவற்றுள் ப்ரதம வ்யூஹமாகிய வாஸுதேவ ரூபம் பாருபத்தில் காட்டில் குணதிகளாலே எள்ளளவும் பேதியாது. ஆகவே தான் பரவாஸுதேவனென்றும் வ்யூஹவாஸுதேவனென்றும் வ்யவஹாரம். பரவாஸுதேவனுக்கு நித்யோதிதனென்றும் வ்யூஹ வாஸுதேவனுக்கு சாந்தோதிதனென்றும் ஸாம்ப்ரதாயிக வ்யபதேசமாகும். பரவாஸுதேவனுடைய ஸங்கல்பம் நித்யவிபூதி நிர்வாஹகமென்றும் வ்யூஹ வாஸுதேவனுடைய ஸங்கல்பம் லீலாவிபூதி நிர்வாஹகமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

விபவமாவது இதரஜாதீயமாய்க்கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை. இதுதான் எண்ணி முடிக்கப் போகாதபடி அநந்தமாய் கௌண முக்ய பேதத்தாலே இரண்டு வகையாகப் பிரிந்திருக்கும்.

ஆவேசாவதாரம் கௌணம், ஸாக்ஷாதவதாரம் முக்கியம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூப வேசமென்றும் சக்த்யாவேசமென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். அதில் ஸ்வரூபாவேசமாவது ஸ்வேருபேண ஆவேசிக்கை. அதாவது பாக்ராமாதிகளான சேதனருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்கை. சக்த்யாவேசமாவது-கார்ய காலத்திலே விதி சிவாதிகளான சேதனர் பக்கவிலே சக்திமாதார்த்தாலே ஸ்புரித்து நிற்கை. அந்தர்யாமித்வமாவது-சேதனருடைய உள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை. இதுதான் ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபித்து நின்று நியமிக்குமதும், ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயத்திலே வ்யாபித்திருந்து நியமிக்குமதும் என இருவகைப்பட்டிருக்கும். அர்ச்சாவதாரம் ப்ரஸித்தமேயாம்.

ஆக, இந்த பஞ்ச ப்ரகாரங்களுள்ளும் பரிபூர்ணமான திருக்குணங்களை யுடையவாய் அக்குணங்களை அன்பர்களான ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸேவைவளதிப்பித்து, மஹையோர்க்கு மறைத்திருக்கின்றய்— என்கிறது உத்தரார்த்தத்தில். (18)

व्याख्यान्यौदार्यमिदमसमतासौहृद्वृत्तिप्रसादप्रमाणाभितसुखभताया वरगुणाः ।

तथा सौन्दर्याद्यस्तव वरदराजोसमगुणाः विसीमानोऽसंख्याः प्रणतजनभोगं प्रसुवते ॥ १९ ॥

தயாக்ஷாந்த் யௌதார்யம்ரதிமஸமதாஸௌஹ்ருதத்ருதி-

ப்ரஸாதப்ரேமஜ்ஞாசுரிதஸுலபதாத்யா வரகுணா: ।

ததா ஸௌந்தர்யாத்யாஸ் தவ வரதராஜோத்தமகுணா:

விஸீமானோஸங்க்யா: ப்ரணதஜநபோகம் ப்ரஸுவதே ॥ 19 ॥

ஹேவரதராஜ	வரதராஜனே !
தவ	உன்னுடைய
விஸீமான:	என்னை யற்றதுகளும்
அஸங்க்யா:	எண்ணிறந்தவைகளுமான
தயாக்ஷாந்தி	தயை, பொறுமை,
ஒளதார்ய	ஒளதார்யம், ஸௌகுமார்யம்,
மரதிம ஸமதா	ஸமத்வம், ஸுஹ்ருத்வம்,
ஸௌஹ்ருத	உறைப்பு, கனிவு, அன்பு,
த்ருதி ப்ரஸாத	ஆணை, ஆச்ரித ஸௌலப்யம் முத
ப்ரேம ஆஜ்ஞா	விய
ஆச்ரித—	
ஸுலபதாத்யா:	

வரகுணா:	சிறந்த [ஆத்ம] குணங்களும்
ததா	அப்படிப்பட்ட
ஸௌந்தர்யாத்யா:	ஸௌந்தரியம் முதலிய
உத்தம குணா:	சிறந்த [தேஹ] குணங்களும்
ப்ரணத ஜநபோகம்	ஆச்ரித ஜனங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை
ப்ரஸுவதே	உண்டாபண்ணுகின்றன.

*** உன்னுடைய ஆத்ம குணங்களையும் தேஹ குணங்களையும் அவலம்பமாகக் கொண்டு அடியார்கள் மகிழ்கின்றனர் என்கிறார். பூர்வார்த்தத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்ட பதினொரு குணங்களும் ஆத்ம குணங்கள். உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸௌந்தர்யமும் ஆத்ய சப்தஸங்க்ருஹீ தங்களான ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி குணங்களும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ குணங்களாம்.

[தயா] பிறர் படும் துன்பத்தைக் கண்டு தானும் வருந்துகை [க்ஷாந்தி தண்டனைக்குரிய தோஷங்களையும் பொறுத்தருளுகை. [ஒளதார்ய] ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களைத் தானே இரந்து கொடுக்கை. [மரதிமா] ஸௌகுமார்யகுணம். இது உபய கோட்ப்ரவிஷ்டம். திருவுள்ளத்தில் ஸௌகுமார்யமாவது இளகியிருக்கை,

[ஸமதா] ஜாதி குணவ்ருத்தாதி கிம்னோந்ததத்வங்களைக் கணிசியாமல் அவாவங்களுக்கு ஆர்யணீயத்வத்தில் ஸமனாயிருக்கை. 'ந த்யஜேயம் கதஞ்சந' [ஸௌஹ்ருத] ஆச்ரிதர்க்கு ஸர்வமங்க ளாங்வேஷண பரனாகை. பகதத்தன் விட்ட சக்தியை அர்ஜுனனைத் தள்ளித் தன்னந்தப்புரத்திலே யேற்றப்போலே ஆச்ரிதர்க்கு நேரும் தீங்குகளைத் தானேநிட்டுக் கொண்டு அநுபவிக்குமவனிறே.

[த்ருதி:] "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்பார்" என்கிறபடியே பிராட்டி சிதகுரைத்தாலும் கைவிடவில்லாமல் ரக்ஷணத்தில் திண்ணியனாயிருக்கை. இக் குணம் 'உறைப்பு' எனப்படும். "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்னுமவனிறே.

[ப்ரஸாத:] எப்போதும் தெளிந்த முகமாயிருக்கை. அதாகிறது ஹிம்ஸிப்பதாக வருமளவிலும் ரணவ ஹனாயிருக்கை. பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணத்தினன்று அர்ஜுனனினிதத்துக் கைவாங்கினவாறே கண்ணபிரான் பண்டு பண்ணியிருந்த ப்ரதிஜ்ஞையை யழித்துத் திருவாழியைக் கொண்டு பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தவளவிலும், “ஏஹ்யேஹி புல்ஸாம்புஜ பத்ரநேத்ரா” என்றாரிறே பீஷ்மர். [ஆஜ்ஞா] செங்கோல் செலுத்துகை. [ஆச்ரிதஸுலபதா]*தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவமாய்க்கொண்டு அடியார்களுக்கு எளியனாகை. ஆத்யசப்தத்தாலே ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்களைக் கொள்க.

[ப்ரணதஜநபோகம் ப்ரஸுவதே] எல்லாக் குணங்களும் ஒரு வ்யக்திக்கே போக ஹேதுவாகா தொழிந்தாலும், ‘வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயம் அநுபூலர்; சௌர்பாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிபூலர்; இவற்றிற்குக் காரணமான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகளுக்கு எல்லாரும் விஷயம்; ஜ்ஞானம் அஜ்ஞார்க்கு; சக்தி-அசக்தர்க்கு; க்ஷமை-ஸாபராதர்க்கு, க்ருபை-துக்கிகளுக்கு, வாத்ஸல்யம்; ஸதோஷர்க்கு; சீலம்-மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம் - குடினர்க்கு; ஸௌஹார்தம் - துஷ்டஹ்ருதயர்களுக்கு; மார்தவம்-விஸ்வேஷ்பிருக்களுக்கு; ஸௌவஸ்யம்-காணவாசைப்பட்டவர்களுக்கு” என்கிற இவ்வடைவில் ப்ரணதஜந போகப்ரதமாகக் குறையில்லை. ... (19)

अनन्याधीनरयं तव किञ्च अशुर्वैदिकगिरः पराधीनं त्वां तु प्रणतपरतम्भं मनुमहे ।

उपालम्भोऽयं भोः भयति यत सावंचयमपि ते यतो दोषं भक्तेस्विह वरद नैवाकलयसि ॥ १० ॥

அநந்யாதீநத்வம் தவ கில ஜகுர் வைதிககிர:

பராதீநம் த்வாம் து ப்ரணதபரதந்த்ரம் மநுமஹே ।

உபாலம்போயம் போ: ச்ரயதி பத. ஸார்வஜ்ஞ்யமபி தே

யதோ தோஷம் பக்தேஷ்விஹ வரத நைவாகலயஸி ॥ 20 ॥

போ வரத!	வரதனே!	உபாலம்ப:	தூஷணமானது
வைதிககிர:	வேதவாக்குகளானவை, தவ-உனக்கு	தே	உன்னுடைய
அநந்யாதீநத்வம்	{ பிறர்க்கு வசப்பட்டிராமையாகிற ஸ்வாதந்த்ரியத்தை	ஸார்வஜ்ஞ்யம் அபி ச்ரயதி	{ ஸர்வஜ்ஞுத்வத்தையும்
ஜகு:	சொல்லியுள்ளன;	பத	பற்றுகிறது;
வயம் து	நாங்களோ வென்றால்	யத:	ஆச்சர்யம்!
ப்ரணத பாதந்த்ரம்	{ அடியவர்களுக்குப் பரவசஞான	இஹ	ஏனென்றால்,
த்வாம்	உன்னை	பக்தேஷு	இவ்விபு தியிலுள்ள
பராதீநம்	பாதந்த்ரானாக	தோஷம்	பக்தர்களிடத்தில்
மநுமஹே	எண்ணுகிறோம்;	நைவ ஆகலயஸி	குற்றத்தை
அயம்	இப்படிப்பட்ட		சிறிதும் பார்க்கிறாயில்லையிறே.

*** வ்யாஜஸ்துத்யலங்காரமர்யாதையிலே போருளானனுடைய ஆச்ரித பாதந்த்ரிய குணத்தையும் வாத்ஸல்ய-குணத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

“தயீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்றிங்ஙனே சொல்லுகிற ச்ருதிகளை உதாஸித்து ‘பாதந்த்ரியத்தையே வடிவாகவுடையவன் நீ’ என்று அறுதியிடுவேனென்கிறார். அர்ச்சகபராதீனத்வம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் ஸாதாரணமாயிருத்ததே யாகிலும் போருளான பக்கலிலே ஆச்ரித பாதந்த்ரியம் நெடுவாசி பெற்றிருக்கும். அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து திருக்கச்சி நம்பிகள் பக்கலிலே ஸர்வாத்மநா பாதந்த்ரானாயிருந்ததும், உயிர் நிலையான எம்பெருமானாயையும் தானா வார்த்து தத்தம் பண்ணும்படி திருவரங்கப் பெருமானையர்க்குத் தோற்று நின்றதும் முதலிய வருத்தாந்தங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

ஆக இப்படி நீ பாதந்த்ரானாயிருக்கையாலே ஸ்வாதந்த்ரியம் உனக்கு வந்தேறி யென்றும் பாதந்த்ரியமே இயற்கைவடிவென்றும் நிலையிடா நின்றோமென்மை. ஆச்ரிதர் பக்கலிலே பாதந்த்ரானாயிருப்பதும் அசாச்ரிதர் பக்கலிலே ஸ்வாதந்த்ரானாயிருப்பதும் ஆக இரண்டு குணங்களும் எம்பெருமா

னுக்கு ப்ரமாணஸித்தமாயிருக்க, இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை இல்லை செய்து பாதந்த்ரியத்தைப் பேசினபடி பென்னென்னில்; இருட்டறையில் விளக்குப்போல இங்கே நன்கு விளங்குவது பாதந்த்ரியமே யாகையாலும், 'ஸ்வாதந்த்ரியம் குடிபோய்த்து' என்னும்படி போருளாளப் பெருமானாய் நிற்கையாலும் ஆழ்வான் தாம் இந்த குணத்திலே ஈடுபட்டு வித்தரானமையாலும் சொல்லிற்று.

இனி உத்தரார்த்தத்தாலே வாத்ஸல்ய குணத்தை அநுபவிக்கிறார் : உன்னுடைய அந்நயத் தீ நத்வத்துக்குக் கண்ணழிவு சொன்னுப்போலே, ஸ்வஜ்ஞத்வத்துக்கும் கண்ணழிவு சொல்லப் பாப்தி யுண்டே ; ஸ்வஜ்ஞத்வ ஹாஸிக்கு ஹேது சொல்லுகிறார் [யதோ தோஷமித்யாதியாலே.] உலகத் திலுள்ள ஸ்வ பதார்த்தங்களையும் அறியுமவனன்றோ ஸ்வஜ்ஞதயா வ்யபதேச்யனாவன். 'குன்றகைய குற்றம் செய்யினும்' என்றபடி ஆச்சிதர்கள் மலைமலையாகச் செய்யும் குற்றங்களைக் காணாதிருக்கிற வுள்ளே அஜ்ஞனென்னப் பொருத்து மத்தனை போக்கி ஸ்வஜ்ஞனென்னப் போமோ? பக்தர்களின் தோஷங்கள்தான் அல்ப ஸ்வல்பமன்றியே மலைமலையாயிருக்க அவற்றை அறியாதொழிவது உனக்கு 'அவிஜ்ஞாதா' என்கிற திருநாமத்துக்கு உபஷ்டம்பகமாகுமே பொழிய ஸ்வஜ்ஞத்வாநுகுணமாகாது காண் என்கிறார்.

ஆகவித்தாலே, ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில் "அவிஜ்ஞாதா" என்ற திருநாமம் வ்யாக்க்யாதமாயிற்று.

ஆக இந்த ச்லோகம் உபாலம்பத்வய கர்ப்பிதமாயிருந்தாலும் தாத்பர்யவ்ருத்தியினால் எம்பெரு மானுடைய ஆச்சிதபாதந்த்ரியம் வாத்ஸல்யம் என்கிற கல்யாண குணங்களை ப்ரசம்ஸித்தபடியாகத் தேறுகையாலே வ்யாஜஸ்துதியலங்கார மாகிறது. (20)

पाणिपादवदनेक्षणशब्दैः अम्बुजाम्यपदिशन् वरद त्वम् ।

बाहुमिस्त्वतिविशालतमालान् बाधुनं करिगिरैरसि शृङ्गम् ॥ २१ ॥

பாணிபாதவத நேஷணசப்தை : அம்புஜாந்யபதிசந் வரத த்வம் ।

பாஹுபிஸ் த்வதிவிசாலதமாலாந் ஆஞ்ஜநம் கரிக்ரேரஸி ச்ருங்கம் ॥ 21 ॥

ஹேவரத	ஓ வரதனே!	அபதிசந்	மறைத்துக்கொண்டிரா நின்ற
பாணிபாதவதந	திருக்கை திருவடி திருமுகம் திரு	த்வம்	ஓ
ஈக்ஷணசப்தை:	ககண் என்னும் திரு நாமங்	கரிகிரே:	ஹஸ்திகிரிக்கு
	களாலே	ஆஞ்ஜநம்	அஞ்சனமயமான
அம்புஜாநி	தாமரை மலர்களையும்	ச்ருங்கம்	சிகரமாக
பாஹுபி:	புஜங்களினாலே	அஸி	ஆகின்றாய்.
அதிவிசால	மிகப் பெரிய பச்சிலை		
தமாலாம்ஸ்து	மரங்களையும்		

*** இனி அநுபத்திரண்டாம் சுலோகமளவாக வடிவழகு வர்ணனத்திலே ஊன்றுகிறார். அது தன்னிலும் முதலிட்டு நான்கு சுலோகங்களாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹ சோபையை ஸமுதாய ரூபேண அநுபவித்து, மேல் (ஆதிராஜ்யமதிகம்) என்று தொடங்கி ப்ரத்யங்க சோபையை அநுபவித்து இனிய ஈகிறார்.

பாதபதசகத்திலே போருளாளனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே, அவனுக்கு வர்த்திக்கும் திருவத்திமாமலையையே பாமப்ராப்யமாக அநுசந்தித்தருளின விவர், அத்திருமலையை விட்டுப் போருளா ளனுடைய வடிவழகிலே ஊன்றுவானென்? என்று விசிகிதனை பண்ணுவார்க்குத் தெளிவு பிறக்கும்படி

ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறார் ; போருளாளனைத் திருவத்தி மாமலையிற்காட்டில் வேறு பட்டவனாக நான் ப்ரதிபத்தி-பண்ணுகிறிலேன் ; திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம்படி யிராநின்றனென்கிறார்.

ஆழ்வார் *கிளரொளியிளமையில் “திருமலையதுவே யடைவது திறமே” “போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே” என்று திருமாலிருஞ் சோலைமலைதன்னையே ப்ராப்யமாக அருளிச்செய்து போந்து *முடிச்சோதியில் : அத்திருமலைதன்னை விட்டு அழகருடைய வடிவழகிலே ஆழங்காஸ்பட்ட படியை உபபாதிக்கப்புகுந்த நம் ஆசார்யர்கள், — “திருமலையை அநுபவித்துக் கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே ‘வடமாமலை யுச்சியை’ என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேச மென்னலாம் படியாய் கல்பகதரு ‘ஹ்ரு’சாகமாகப் பனைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை யநுபவிக்கிறார்” என்றிறே அருளிச் செய்தது.

போருளாளனைப் பர்வதத்தின் ஏகதேசமாகச் சொன்னால் அதற்கு ஏற்ற லக்ஷணங்கள் அமைந் திருக்க வேணுமே யென்ன. அவ்வமைப்பை ரூபகச்சாயையிலே அருளிச் செய்கிறார் [பாணிபாதேத்யாதி] தாமரைக்காடும், தமாலவ்ருக்ஷங்களுமாயிறே மலை முகடிருப்பது; “கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும் கண்ணிகையு மரவிந்த மடியுமஸ்தே” என்னும்படியான போருளாளனும் திருக்கைகள், திருக் கண்கள், திருமுகம், திருவடிகள் என்னும் அவயவாபதேசத்தாலே தாமரைமலர்கள் நிறைந்து திகழ நிற்ப தாலும், புஜதண்டங்களென்னும் வ்யாஜத்தாலே தமாலவ்ருக்ஷங்கள் விளங்க நிற்பதாலும், ஆக இந்த நேர்த்தியையிட்டு, இவன்றன்னையே கரிகிரி ச்ருங்கமென்கிறதாய்த்து. மலைமுகடுதான் மேகஸமுஹங் களுக்கு இருப்பிடமாய்க் கொண்டும் ஸ்வபாவமாகவும் கறுத்திருக்குமிறே. *நீலமேகநிபஞ்சன போரு ளாளனுக்கு அவ்வாகாரத்திலும் ஒரு குறையில்லையே. இது தோன்றவாய்த்து [ஆஞ்ஜனம்] என்றது.

[பாணித்யாதி.] அல்லி போலே உள்ளங்கையும். இதழ்போலே விரல்களும். தாதுபோலே ரேகைகளும், விலக்ஷணமான கந்தமும், ம்ருதுவான ஸ்பர்சமும், புறவிதழ்போலே ச்யாமமான புறங் கையில் பசுமையும் ஏவமாதியான லக்ஷணங்களையுடைத்தா யிருக்கையாலே பாணியானது அம்புஜ மென்னலாம்படியிருக்குமாய்த்து. இப்படியே மேலும் கண்டு சொள்வது.

[பாஹுபிரித்யாதி.] கீழ் பாணியென்றது பஞ்சசாகச் சய : பாணி? என்ற கோசத்தின்படி விரல் களோடே கூடி மணிக்கட்டளவான பாகத்தைச் சொல்லும். பாஹுசப்தம் புஜத்தைச் சொல்லும். தோளுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தண்டாகாரமான பாகத்தைச் சொல்லும். இவன் தோள் நிழலிலே ஒதுங்கின வர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே பயம் கெட்டிருக்கலாம்படி வலியுடைத்தாய், ஒதுங்கினவர்கள் கருங்கி நிறுலே விஞ்சியிருந்து சாமஹாமாயிருக்கையாலே அதிவிசால தமாலங்களாக பாஹுவை வர்ணிக்கக் கடவதிறே. “கற்பகக்காவன நற்பலதோளன்” என்று ஆழ்வார்கள் வாய்வெருவு வர்கள். “பாஹுபி” என்ற பஹுவசனம் சதுர்ப்புஜத்வத்தைப்பற்ற. * அர்த்திதார்த்தபரிதான தீக்ஷிதனுக்கு இரண்டு கை போராதே. எம்பெருமான்றனக்கு ஸந்தோஷம் விஞ்சினால் “தோள்களா யிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்” என்னும்படி அவய வங்கள் ஸஹஸ்ரசாகமாகப் பனைக்குமிறே.

இந்தச் ச்லோகம் முதல் “அஞ்ஜநக்ஷிதிப்ருதோ யதிநாம” என்னும் சுலோகமளவாகவுள்ள இந்த தசகம் ஸ்வாகதாவுருத்தம். (21)

त्वामुदारभुजमुन्नसमायत्कर्णपाशपरिकर्मसदंसम् ।

आयताक्षमभिजातकपोलं पारणीयति वरप्रदं हृद् मे ॥ २२ ॥

த்வாமுதாரபுஜமுந்நஸமாயத்கர்ணபாசபரிகர்மஸதம்ஸம் ।

ஆ யதாக்ஷமபிஜாதகபோலம் பாரணீயதி வரப்ரத த்ருங் மே ॥ 22 ॥

ஹே வரத மே த்ருக் உதாரபுஜம்	ஓ வரதனே அடியேனுடைய கண்ணானது ஒளதாரயமுள்ள பாஹுவை யுடையவனும்	ஆயதாகும்	{ [செவியளவும்] நீண்ட திருக்கண் கணையுடையவனும்
உந்நஸம்	{ உந்நதமான திருமுகக்கை யுடைய வனும்	அபிஜாத கபோலம்	{ ஆபிஜாத்யம் பொருந்திய கண்ட ஸ்தலங்களை யுடையவனுரான
ஆயத் கர்ணபாச பரிகர்ம ஸதம்ஸம்	{ நீண்டு சிறந்த செவிகளை அலங்காரமாகக் கொண்ட நல்ல திருத்தோள்களையுடையவனும்	த்வாம் பாரணீயதி	உன்னை { பூர்ணநுபவம் பண்ண விரும்பு கின்றது.

*** தம்முடைய திருக்கண்களானவை போருளானனுடைய ஒவ்வொரு திவ்யாவயவத்திலும் ஈடுபட்டு அவ்வழகு பொவிந்து நின்ற அவனை அப்படியே விளக்குகைகளென்ப பாரித்திருக்கின்ற படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

[உதாரபுஜம்] “உதாரோ தாத்ருமஹதோ” என்று சொன்னுனிறே அமரன். “அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை” என்னுமாபோலே அர்த்திகள் அலம் என்னும்படி இட்டு நீண்ட கையன். கொடுக்கையே விளைராக வளர்ந்த கை அர்த்திகளிருக்குமிடமளவும் செல்ல நீண்ட கை. “பாஹுச்சாயாம வஷ்டப்த” என்கிறபடியே லோக மடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும்படியிறே புஜத்தின் பெருமை.

[உந்நஸம்] “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ” வென்று நித்யஸந்தேஹ ஜநகமாயிறே*கோலனீள் கொடிமுக்கிருப்பது. உபோஷிதனுயிருந்தவன் வயிரூவுண்பதையிறே பாரணையென்பது. “உண்ணுநான் பசியாவதொன்றில்லை” என்றிருக்குமாழ்வான் “கண்டு கொண்டென் கண்ணினையாகக் களித்து” என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருமேனியை ஸேவிக்கப்பெறும் நாளைத்வாதசியாகவும் அது பெறுத நாளை “அன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே” என்கிறபடியே ஏகாதசியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறாராகையாலே நித்யத்வாதசியாகவேனுமென்று பாரிக்கிறார். (22)

नीलमेघनिभमञ्जनपुञ्जश्यामकुन्तलमनन्तराद्यं त्वाम् ।

अञ्जपाणिपद्मस्फुजनेत्रं नेत्रसात्कुरु करीश ! सदा मे ॥ २३ ॥

நீலமேகநிபமஞ்ஜநபுஞ்ஜ ச்யாமகுந்தளமநந்தசயம் த்வாம் ।

அப்ஜபாணிபதமம்புஜநேத்ரம் நேத்ரஸாத்குரு கரீச ஸதாமே ॥ 23 ॥

ஹே கரீச	{ ஓ ஹஸ்திகிரி நாதனே!	அப்ஜ பாணி பதம்	{ தாமரை போன்ற திருக் கைகளையும், திருவகளையும் உடையவனும்
நீலமேக நிபம்	கருமுகில் போன்றவனும்	அம்புஜ நேத்ரம்	{ தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்
அஞ்ஜந புஞ்ஜ ச்யாம குந்தலம்	{ மைவண்ண நறுங் குஞ்சிக் குழலை யுடையவனும்	த்வாம் ஸதா மே	உன்னை எப்போதும் அடியேனுக்கு
அநந்தசயம்	{ திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொள்பவனும்	நேத்ரஸாத் குரு	சக்ஷர் விஷய மாக்கியருள்.

*** “த்வாம் மே த்ருக் பாரணீயதி” என்று கீழ் அருளிச் செய்ததையே விசததமமாக அருளிச் செய்கிறார். *கார்க்காலத்தெழுகின்ற கார்முகில்போல் வண்ணனாய், *மைவண்ண நறுங்குஞ்சி குழல் பின் தாழத் திகழுவனாய், *ஐவாயரவணைமேல் ஆதிப்பெருமானாய், *விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம் கைகள் கண்கள் விளங்குமவனாய்ப் போருளாள் பெருமானாயிருக்கிற நீ *அல்லு நன்பகலு மிடை வீடின்றி நல்கியென்னை விடாதே “காவிபோல் வண்ணர்வந்து என் கண்ணுளே தோன்றினாரே” என்னும்படி *கண்ணுள் நின்றகலாதருள வேனுமென்கிறார்.

[நீலமேக நிபம்] “முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவம் தானே.”—தாபத்யா துரர்க்குத் தாப ஹரமாய் விஹதாபாதார்க்கு அந்தத் தாபத்தையு மாற்றக் கடவதாயிருக்கும் வடிவிறே.

[அஞ்ஜநபுஞ்ஜேத்யாதி:] *நீலமேக பிபமென்கிறவடிவும் ஸ்படிகமென்னும்படியாய்த் திருக்குழலின் இருட்சியிருந்தபடி. “ஒண்கடர்க்கற்றை” என்று சொல்லுகிற தேஜோருபமான திருமேனியில் நின்றும் கிளம்பினதொரு மைபோலே யிருக்கை. இத்திருக்குழலை ஸேவிக்கப்பெற்றவர்களுக்கு ஸர்வமும் பரகாசிக்கும்படி வித்தாஞ்ஜனமாயிருக்கை.

பிங்கலஜடோ தேவஃ என்றும் ‘ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தி’ என்றும் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மருத்ரர்களின் மயிர்போலே கண்கொண்டு காணவொண்ணுதாயிருக்கை யன்றிக்கே *சுரியும் பல் கருங்குஞ்சி யெங்கள் கடர் முடியண்ணல் தோற்றமே’ என்கிறபடியே கண்டவர்கள் கண்களிலே அஞ்ஜன மெழுதினாற்போலே குளிர்ந்து ச்யாமளமாயிருக்கை.

[அனந்தசயம்] இவ்விடத்துக்குப் பொருள் சொல்லுவார் “அனந்தஃ சயே யஸ்யஸஃ” என்று வ்யதி கரண பஹுவ்ரஹியைக்கொண்டு ‘திருக்கையிலே திருவனந்தாழ்வானை புடையவன்’ என்று சொல்லிப் பொருவது ஒன்றுண்டு. இவ்வந்தம் ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திற்கு இசைந்ததுமன்று; ஸங்கதமு மன்று; பெரியோர் ஆதரிப்பதுமன்று; *அரவணை மேற்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ண னென்னுமிய் வந்ததமே சாலப்பொருந்தும். “அத்தியூரான் புள்ளையர்வான். அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின்மேல் துயில்வான்” என்று பூதததாழ்வாரும் “பணிபதி சயநியாத் உத்திதஃ த்வம் ப்ரபாதே” என்று வேதாந்த வாரியரும் அருளிச்செய்துள்ள விடங்களுக்குரிய நிவாஹம் இவ்விடத்திற்கு மொக்கும்.

[அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேதாம்] பாணி பாத நேத்ரமென்னும் மூன்று திவ்யாவயவங்களுக்கும் ஒரு தாமரைமையே ஒப்புச்சொல்லுகிறார்களில் ஒரு ஸமஸ்தபதமாகவே ப்ரயுக்தமாகலாமே; உபமான வ்யக்தி பிந்ரபிந்ரமாயிருந்தாலன்றோ பதபேதம் பண்ணவேணும். “அப்ஜபாணி பதலோசந ரம்யம்” என்றாற்போலே சொல்ல வடுக்குமே; ஒரு அர்த்தத்தையே ‘அப்ஜ’ என்றும் ‘அம்புஜ’ என்றும் பிந்ரபதங் களாலே சொல்லுவதில் குண விசேஷமென்? என்று சிலர் கேட்பர். “கண்ணும் வாயும் கைத்தலமுமடி யிணையும் கமல வண்ணம்” என்று சேர அநுபவித்தவர் தாமேயிறே ஒரு பேக்யதாநுஸந்தான காவ்யடையிலே நின்ற வாறே “கைவண்ணம் தாமரை, வாய் கமலம் போலும், கண்ணிணையு மரவிந்தம். அடியும். தே” என்று வாய்வெருவிற்று. இவ்வாழ்வான் தாமும் ஸந்தர பாஹுஸ்தவத்திலே “அப்ஜ பாதமரவிந்தலோசநம் பத்மபாணிதலம்” என்று வாய்வெருவினபடி கண்டரே.

[த்வம் ஸதா மே நேத்ரஸாத்ருகு] “அவ்வண்ணத்தவர் நிகழ்மைகண்டும் தோழி! அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சினோமே” என்னும்படி அஞ்சி அகலவேண்டாதே *கண்டுகொண்டென் கண்ணிணை ஆரக் களிக்கும்படி ஸதா தர்சனம் தந்தருள வேணுமென்கிறார். (23)

त्वक् च दृक् च निपिपासति जिह्वा विह्वला श्रवणवत् परवृत्तौ ।

नासिका त्वयि करीरा तथेति प्राप्नुयां कथमिमां सिद्ध्यस्याम् ॥ २४ ॥

த்வக் ச த்ருக் ச நிபிபாஸதி ஜிஹ்வா விஹ்வலா ச்ரவணவத் பரவ்ருத்தௌ ।

நாஸிகா த்வயி கரீச ததேதி ப்ராப்நுயாம் கதமிமாம் ஸ்விதவஸ்தாம் ॥ 24 ॥

ஹே கரீச	{ ஓ ஹஸ்திகிரி நாதனை	விஹ்வலா	சாபல்யமுடையதாய்
த்வக் ச	தவ்கிரந்திரியமும்	[பவதி]	ஆகிறது.
த்ருக் ச	சக்ஷுரிந்திரியமும்	நாஸிகா	காரணேந்திரியமும்
நிபிபாஸதி	{ மிகவும் பாணம் பண்ண விரும்பு கின்றது;	ததா	{ அப்படியே இந்திரியாந்தர வ்ருத் தியை விரும்பி நிற்கிறது.
ஜிஹ்வா	ரஸநேந்திரியமானது	இதி இமாம்	{ என்று சொல்லக்கூடிய [முக்தி தசையில் விளையக்கூடிய] இந்த அவஸ்தையை
சர்வணவத்	ச்ரோத்திரேந்திரியத்தோடொப்ப	அவஸ்தாம்	
பர வ்ருத்தௌ	{ இந்திரியாந்தரங்களின் வியாபா ரத்தில்	அஹம்	அடியேன் [இந்த விபூதியிலே]

தவயி

உன் விஷயத்திலே

{ கதம்ஸ்வித }
பாப்துயம்

எங்கனேயோ
அடைந்திடுவேன்?

*** நம்மாழ்வார் *செய்ய தாமரைக் கண்ணினிலே “தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல் காண்ப தென்று கொல் கண்கள்” என்ற கண்விடாய் மாத்திரமே யன்றிக்கே மற்றை இந்திரியங்களும் விடாய்த்து ஓரிந்திரியத்தினுடைய வருத்தியை மற்றை இந்திரியமாசைப்படும், மற்றை இந்திரியங்களினுடைய வருத்தியை மற்றை இந்திரியமாசைப்படும், அவை பெல்லாவற்றினுடைய வருத்தியையும் தாம் ஆசைப்படும், தம்மினும் விடாய்த்த கணங்களும், கணங்களினும் விடாய்த்த தாமுமாய்; சக்ரம காலத்தில் பஹுகுடும்பியானவன் தன் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே ப்ராஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே அவற்றின் வாயில் சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது, தன் வாயில் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய் ‘என் பசிக்கு என் செய்வேன்? என் ப்ராஜைகளின் பசிக்கு என் செய்வேன்?’ என்று படுமா போலே தாமும் தம்முடைய கண காமமுமாக கோவுபட்டுக் கூப்பிட்டார்—* முடியானேயில், இப்படி இந்திரியங்கள் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியான அவஸ்தைதான் போஜனத்திற்கு மிக்க பசிபோலே பகவதநுபவத்திற்கு மிகவும் பாங்கான ஸாமக்ரிபாயிருக்கும். ஓரிந்திரியம் மற்றோரிந்திரியத்தின் வருத்தியிலே உற்று விஹ்வலமாய்ப்படியான அவஸ்தை விண்ணுளார்க்கும் *விண்ணுளாரினும் சீரியான ஆழ்வார்க்கும் பகவதிச்சையாலே கூடுபுப்போலே அடியேனுக்கும் கூடுவது எங்கனேயோ? என்று — அவ்வவஸ்தையிலே தமக்குள்ள அபிவிவேசாதிசயத்தை அருளிச்செய்கிறாய்த்து இந்த ச்லோகத்தில்.

“லேமேகநியம் த்வாம் நேத்ராஸாத்ரு ஸதா மே” என்று கீழ் ச்லோகத்தில் ப்ரார்த்தித்த ஸதா தர்சனமானது இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிற அவஸ்தை பிறவாதவன்று கடிக்கமாட்டாதாகையாலும், கடித்தாலும் ரஸிக்கமாட்டாதாகையாலும் அந்த அவஸ்தை தன்னையும் உத்தேச்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி பகவதஸந்நிதியிலே ப்ரார்த்திக்கிறாய்த்து.

(த்வக்ச த்ருக்ச-இத்பாதி) இந்த ச்லோகத்திலே ‘ப்ராப்துயம்’ என்பது ப்ரதானக்ரியையாய் ‘நிபிபாஸதி’, ‘விஹ்வலா’ என்னுமிவை அவஸ்தா க்ரியையாயிருக்கும். “இப்படிப்பட்டதொரு அவஸ்தையை அடியேன் எங்கனே அடைந்திடுவேன்?” என்கிறவிது ப்ரதான வாக்யம். எப்படிப்பட்ட அவஸ்தை என்றால், அந்த அவஸ்தையின் ஆகாரத்தைச் சொல்லுகிற முதல் மூன்று பாதங்களிலுள்ள க்ரியைகள் அவஸ்தாநவாக்யார்த்தம்.

த்வகிந்திரியத்திற்கு வருத்தி-தொடுகையும் தழுவுதலும். சக்ர-நிந்திரியத்திற்கு வருத்தி-தர்சனம். ஸநேந்திரியத்திற்கு வருத்தி—ஆஸ்வாதகம். ச்லோகேந்திரியத்திற்கு வருத்தி—சப்தஸாக்ஷாத்காரம். க்ரானேந்திரியத்திற்கு வருத்தி ஆக்ராணம்-என்றிப்புடைகளிலே ஒரோ-இந்திரியத்திற்கு ஒரோ வருத்திகள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும்படியான நிலைமை குலைந்து ஒரு இந்திரியம் மற்றோரிந்திரியத்தின் வருத்தியை ஆசைப்படுவதாய் அமைந்து பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடும்படியான பக்திப்பெருங்காதலின் உந்மஸ்தக தசையை அடியேன் அடைந்தேனும்படி அருள் செய்திடாய் என்கிறார். ... (24)

आधिराज्यमधिकं भुवनानाम् ईश ते पिशुनयन्त्रिक मोहिः ।

शूलिकामणिसहस्रमरीचैः हसितभूषण भवत्युरयाद्रिः ॥ २५ ॥

ஆதிராஜ்யமதிகம் புவநானாம் ஈச தே பிசுநயந் கில மௌலி: ।

சூலிகாமணிஸஹஸ்ரமரீசை: ஹஸ்திபூஷண பவத்யுதயாத்ரி: ॥ 25 ॥

ஹஸ்திபூஷண	{ ஹஸ்திகிர்க்கு அலங்கார மாயுள்ள	பிசுநயந்	கோட்சொல்லாகின்ற
ஹே ஈச	தேவாதிராஜனே !	தே மௌலி:	{ உன்னுடைய திரு வபிஷேகமானது
புவநானாம்	உலகங்கட்கெல்லாம்	சூலிகா மணி ஸஹஸ்ர-மரீசை:	{ [தன்] சிகரத்திலே யுள்ள ரத்ந மாகித ஸொரையனுக்கு
ஆதிராஜ்யம்	{ [ஈ] அதிராஜனா யிருக்கும் தன் மையை	உதயாத்ரி:	உதயபர்வதமாக
அதிகம்	மிகவும்	பவதி கில	ஆகாவின்றதன்றோ.

இந்த ச்லோகம் முதலாக, திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிருக அநுபவித்து இனியளகிறார்.

இந்த ச்லோகத்திலே திருவபிஷேகத்தின் பெருமையை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். (சச) திருவபிஷேகத்திலே கண்வைத்தார் சொல்லும் பாசும் இதுவிதே-சசத்வம் தோற்றவிதே முடிதரிப்பது. 'கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென் நின்றான்' முவுலகங்கட்டு முரியானினென்னுமிடம் ஒரு ப்ரமாணம் கொண்டு பேசவேணுமே தான்? திருவபிஷேகமும் தானுமாய் நிற்கிற நிலையைக் கண்டவாறே அனைத்துலகமுனைத் துயீரும் இவனெருந்தனுக்கே உரிய தென்னும்படியிதே யிருப்பது.

(சூளிகாமணித்யாதி) இப்படி உபயசிபூதிஸாம்ராஜ்ய ஸரிசகமாக விளங்குகின்ற திருவபிஷேகத்தை ஒரு பர்வதமாக உல்லேகிக்கிறார். "பொற்கடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்முடியற்கு" என்று திருவபிஷேகத்தைப் பர்வதமென்னக் கற்பித்தவர் ஆழ்வாராய்த்து. இந்த கிரீட பர்வதம் எதற்கு உறுப்பாகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (சூளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசே உத்யாத்ரி பவதி) நுனியிலே அமுத்தின ரத்னம் யாதொன்றுண்டு, அது ஒரு ஸரீரம்பேயலே யிராநின்றது. அந்த ஸரீரனுக்கு உதயபர்வதமாய்த்துத் திருவபிஷேகம். "கதிராபிராபிரக் கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன் என்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

ஆக இந்த ச்லோகத்தாலே சொல்விறுய்த்தது;—பேருளாளனுடைய திருவபிஷேகம் "இவனே ஸர்வலோகைகதான்" என்னுமிடத்தை விளங்கச் செய்வற்றாய் வீறுபெற்றிராநின்ற தென்பதும், அதுதான் தேஜுபஞ்ஜவிஸ்தாரங்களாலே ஒரு பர்வதத்தோடொப்புச் சொல்லப்பேருமதாய், சிகாரதநம்* உதய பருப்பதத்தின்மேல் விரியுங்கதிரே போன்றதாய் விளங்குகின்ற தென்பதுமாம். ... (25)

उद्धृत्युपरि भक्तजनानिति ऊर्ध्वताश्रयणस्चितशक्तिम् ।

ऊर्ध्वपुण्ड्रतिलकं बहुमानात् किं विभर्षि वरद स्वललाटे ॥ २६ ॥

உத்தரத்யுபரி பக்தஜநானிதி ஊர்வதாசரயணஸ்சிதசக்திம் ।

ஊர்வபுண்ட்ரதிலகம் பஹுமானாத் கிம் பிபர்ஷி வரத ஸ்வலலாடே ॥ 26 ॥

ஹேவாத	ஓ வரதனே !	ஊர்வதாசர	ஊர்வதாசர விசிஷ்டமா யிருக்
அயம் ஊர்வ	{ இந்த ஊர்வ புண்ட்ர திலக	யணஸ்சித	கையினால் ஸ்சிப்பிக்கப்
புண்ட்ர திலக:		சக்திம்	பட்ட சக்தியையுடைய
பக்த ஜநாந்	பகவத் பக்தர்களை	ஊர்வபுண்ட்ர	{ ஊர்வபுண்ட்ர
உபரி உத்தாதி	ஊர்வகதியை அடைவிகின்றது	திலகம்	திலகத்தை
இதி	என்று	ஸ்வலலாடே	தன் திருநெற்றியிலே
		பஹுமானாத்	{ ["நம் அடியாருகந்தது" என்கிற]
		கிம் பிபர்ஷி	பரிதி விசேஷத்தாலேயோ-நரியா
			நின்றாய்.

*** கீழ் திருவபிஷேகத்தினாலிலே ஈடுபட்டு அதுதன்னிலே கால்தாழ்ந்து அதனைவிட்டுப் போமாட்டாதே நிற்க, அத் திருவபிஷேகத்தின் ஒவியானது ஊர்வ புண்ட்ரதிலகத்தனவும் போர வீசிற்று; வீசவே, அத்திலகத்திலே கண்வைத்து அநுபவிக்கிறார். (உத்தரதீத்யாதி) ஊர்வ புண்ட்ர தாரண மின்றியிலே அநுஷ்டிக்கப் படுகிற ஸ்நானஸந்த்யாவந்தனாதி நித்யநைமித்திககருமங்கள் பஸ்மாஹுதி போலே விபலமாபொழியுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, கர்மவச்யாரண சேதநர்க்குத்தான் கர்மாங்கமான ஊர்வபுண்ட்ர தாரணம் விதிப்பாப்தம். கேவலம் கர்மஸாக்ஷியான எம்பெருமான் நித்ய நைமித்திகாதி கர்மமொன்றும் செய்யக்கடவ எல்லனே; அவனுக்கு ஊர்வபுண்ட்ரதாரணம் ஆவச்யக மன்றிதே. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் ஊர்வபுண்ட்ர திலகம் தரித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு ஹேது சொல்லவேணுமே; திருநெற்றிக்கு அலங்காரார்த்தமாகச் சாத்திக்கொண்டிருக்கின்றனென்று சொல்லு

வதிற் காட்டிலும் ஸ்வாதுதமமானதொரு ஹேது அருளிச்செய்ய விரும்பி "பஹுமாதாநத் கிம்" என்கிறார். 'அடியாருகந்தது ஏதாகிலுமாம்; அதுவே நமக்கு உபாதேயம்' என்று கொண்டோ? என்கிறார்.

புண்டரதிலகம் ஊர்த்வகரா விசிஷ்டமாயிருக்கு மது ஒரு அர்த்தவிசேஷத்திற்கு ஸஞ்சகமாயிரா கின்ற தென்கிறார்—பூர்வார்த்தத்தாலே! "ஊர்த்வகதி ப்ராபகம் புண்டரம்—ஊர்த்வபுண்டரம்" என்றிங் களே சாகபார்த்திவஸமாஸம் போல் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்தபடி.

இந்த ஊர்த்வபுண்டர தாரணத்தால் உனக்கு வருவதொரு பலனில்லையே. இதுதான் உனக்கு அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமு மன்று; கைங்கர்யருபேண கர்த்தவ்யமு மன்று; சப்தசக்தியை விமர்சிக்கு மிடத்தில் உனக்கிது ப்ராப்தமு மன்று. ஆயிருக்கச் செய்தேயும் இதனை நீ தரிப்பது—'அடியாருகந்த தென்கிற திருவுள்ளத்தாலேயோ?' என்கிறார்.

திருநெற்றி பலங்காரத்திற்குத் திலகமென்று பெயர்.

...

...

(26)

कर्णिका तव करीश किमेषा कर्णभूषणमुतांसविभूषा ।

अंसलम्ब्यलकभूषणमाहो मानसस्य मम वा परिकर्म ॥ २७ ॥

கர்ணிகா தவ கரீச கிமேஷா கர்ணபூஷணமுதாம்ஸவிபூஷா ।

அம்ஸலம்ப்யலகபூஷணமாஹோ மானஸஸ்ய மம வா பரிகர்ம ॥ 27 ॥

ஹே கரீச	ஓ ஹஸ்திகிரி:நாதனே !	அம்ஸ விபூஷா	{ திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமோ?
தவ	உன்னுடைய	ஆஹோ	அங்ஙனன்றிக்கே
ஏஷா	இந்த	அம்ஸ லம்பி	{ திருத்தோள்களில் அலையா
கர்ணிகா	கர்ணபூஷணமானது	அலக பூஷணம்	நின்ற திருக்குழல்களுக்கு
கர்ணபூஷணம்	{ திருச்செவிகளுக்கு	வா	அலங்காரமோ?
கிம்	அலங்காரமோ?	மம	அங்ஙனும்னதி
உத	அல்லது	மானஸஸ்ய	அடியேனுடைய
		பரிகர்ம	இதயத்திற்கு
			அலங்காரமோ?

* * * திருநெற்றியில்:-திவ்யோர்த்வபுண்டர திலகத்தினழகு திருச்செவிகளில் மகரக்குழைகளி னழகிலே கொண்டு மூட்ட அதனை அநுபவித்து அகம் குழைந்து மகிழ்கிறாய்ச் செல்லுகிறது.

ஹேகரீச! தவ ஏஷா கர்ணிகா கிம் கர்ணபூஷணம்? உத அம்ஸவிபூஷா? ஆஹோ அம்ஸ லம்ப்யலக பூஷணம்? அத மம மானஸஸ்ய பரிகர்ம வா? என்று கோடி சதுஷ்டயாவகாஹியான ஸம் சயம் தமக்கு வர்த்திக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

கர்ணிகா கர்ணபூஷணம் கிம்?—"கஷ்டா வேதவ்யதா. கஷ்டோ நித்ய முத்வஹநக்லமஃ, ச்ரவணநாம்" என்றான் முராரி. அதாவது—குண்டலத்தால் காதுக்கு ஒரு சோபையுமில்லை; குண்டலதாரணத்துக் காகத் தான் குத்தப்படுகிற துக்கமும், நித்யம் அந்த குண்டலங்களைச் சுமந்துகொண்டு படும் துக்கமுமேயாய்த்து காதுக்கு மிகுவது. இது இத்தனை கஷ்டப்படுவது; இந்த குண்டலத்தால், அழகு பெறுவது கபேஸமாப்த்தது என்றான். வஸ்துஸ்திதி இதுவே யிறே. ஆனால் இந்த உலகத்தார்படி போ ருளாளன் பக்கலிலே ஒவ்வாது. 'பைவிடப்பாம்பணியான் திருக்குண்டலக் காதுகளே' என்னும்படி குண்டலமும் காதுமான சேர்த்தியழகு அந்யாத்ருசமா யிருப்பதால், இந்த *மின்னுமணி மகர குண்டலங் கள் திருச்செவிகளுக்குத்தான் அலங்காரமோ? என்கிறார்.

(உத அம்ஸவிபூஷா) திருச்செவிகள் திருத்தோளளவும் தளதளென்று தொங்கா கின்றமையால் இந்த மணிமகர குண்டலங்களாலே திருத்தோள்கள் விழுபெற்று விளங்குவதனால் இவை திருத்தோள் களுக்குத் தான் அலங்காரமோ? என்கிறார். "உதக்ரபீநாம்ஸ விலம்பி குண்டல..." என்று திருக்குண்டல மும் திருத்தோள்களுமான சேர்த்தியழகை ஆளவந்தாரும் அநுபவித்தாரிறே.

(ஆஹோ அம்ஸஸம்ப்யலகபூஷணம்) “மொய்ய நீன்குழல் தாழ்ந்த தோள்களும்” என்றும் “களி வண்டெங்கும் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல் மிளிர நின்று விளையாட” என்றும் “மைவண்ணநறுங்குஞ்சி குழல் பின் தாழ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருத்தோள்களின் மேலே உலாவி யகையுமே திருக்குழல்கள்; “குழல் மின் தாழ மகரம்சேர் குழை இருபாடிவங்கியாட” என்று இத்திரு மகரக் குழைகளுக்கும் திருக்குழல்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியழகு அநுஸந்தித்துப்போருவதுண்டிறே. அதை அநுஸந்தித்து, இக் குண்டலங்கள் திருத்தோள்களில் அகையா நின்றுள்ள குழல்களுக்குத் தான் அலங்காரமோ? என்கிறார். மூன்னே லலாட பர்யந்தமாய், பின்னே அம்ஸாவலம்பியாயிறே திருக்குழலிருப்பது. திருமகரக் குழைகள் திருக்குழலுக்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதோ? திருக்குழல்தான் திருமகரக் குழை களுக்கு ஆபரணமா யிருக்கிறதோ? என்று தெரியாதபடியான பரபாகரஸமுண்டிறே அலகாவலீ மகர குண்டலங்களுக்கு.

(மாநஸஸ்ய மம வஃ பரிகர்ம) திருச் செவிகளும் திருக்குண்டலங்களுமான சேர்த்தியழகையும், திருத்தோள்களும் திருக்குண்டலங்களுமான சேர்த்தியழகையும், திருக்குழல்களும் திருக்குண்டலங்களு மான சேர்த்தியழகையும் அநுபவிக்க விரும்பி யிருக்கு மடியேனுடைய மனஸ்ஸுக்குத்தான் இது அலங் காரமோ? என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்தாலே சொல்லிற்றுய்த்தது என்னென்னில்; இந்த மகரக் குழைகளானவை தேவாரூடைய திருச் செவிகளுக்கும், திருத்தோள்களுக்கும், அவற்றில் அகையும் திருக் குழல்களுக்கும், இவற்றையெல்லாம் உன்னித்து உன் குழைந்துருகு மென்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்கும் சோபாவஹமாயிரா கின்றன வென்கிறார்—என்று சிலர் கீர்வஹித்துப் போருவார்கள். மாதத்யார்த்தத்தையும் பூர்வபக்ஷ கோடியிலே யாக்கி சரமசரணர்த்தத்தை விர்த்தாந்தமாக கீர்வஹித்துப் போருவாருமுண்டு. அதாகிறது— இந்த நிவ்ய குண்டலங்களால் உன்னுடைய கிருபாதிக போக்யங்களான அவயவங்களிலே ஒன்றுக்கும் அபூர்வ சோபை விளையவேண்டிற்றில்லை. “குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தி னுள்ளே, எழுவதோருரு என்னெஞ்சுள் எழும் ஆர்க்குமறிவரிதே” என்னுமா போலே—மயல் கொண்டு இருண்டு கிடக்குமென்னெஞ்சு ஒன்றுக்குமே விளக்கம் தருவதென்கிறார் என்றபடி. ... (27)

पारिजातविटपानभितो या पुष्पसम्पुद्धियात् करिनाथ ।

तां विद्वश्यति तावकबाहुषु आवता तु कटकंगदलक्ष्मीः ॥ २८ ॥

பாரிஜாதவிடபானபிதோ யா புஷ்பஸம்பதுதியாத் கரிநாத ।

தாம் விடம்பயதி தாவகபாஹுஷு ஆததா து கடகாங்கதலக்ஷ்மீ: ॥ 28 ॥

ஹே கரிநாத	ஓ ஹஸ்திகிரி நாதனே !
தாவக	{ உனது புஜங்களில்
பாஹுஷு	{
ஆததா	பாம்பியுள்ள
கடகஅங்கத	{ கைவளை யென்ன, தோள் வளை
லக்ஷ்மீஸ்து	{ யென்ன இவற்றின் சோபையோ
	{ வென்றால்,

பாரிஜாதவிட	{ கல்பவ்ருக்ஷத்தின்
பாக் அபித?	{ கிளைகளைச் சுற்றி
யா புஷ்பஸம்	{ யாதொரு புஷ்ப சோபை
பத் உதியாத்	{ யுண்டாகுமோ
தாம்	அந்த சோபையை
விடம்பயதி	அநுகரிக்கின்றது.

***திருக்குண்டலங்களின் அழகு திருத்தோளணிகளின் அழகிலே கொண்டு முட்ட, அதனை அநுபவித்து இனியராகிறார்.

கீழ் ச்லோகத்தில், கர்ணிகா விஷயத்திலே தமக்கு நான்கு வகையான விசிகிதஸைகள் விளைந்த படியைப் பேருளாளன் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்தார். அவற்றுக்கு ஸமாதானம் பெற வேணு மென்று சரலவும் பாரித்தார். அது தான் பெற்றிலர். எம்பெருமான் ஜ்ஞாநிநாம் அக்ரேஸாரான ஆழ்வானுடைய ஸம்சயங்களைப் பரிஹரிக்க எங்ஙனே வல்லவனாவன்? லஜ்ஜையாலே நிருத்தரணய்க்

கவிழ்தலையிட்டு நிற்கவும் மாட்டாதே தோளைத் திருப்புவது. மார்பை நெறிப்பது. பீதகவாடையை உதறுவது, திருக்குழலைப் பேணுவதாய்ச் சில ஸ்ரீமத்கம்பீர சேஷத்தங்களைப் பண்ணினான்; “வாரிருக்கு முலைமலர்மடந்தையுறை மார்பிலே பெரியதோளிலே மயங்கி இன்புற முயங்கி என்னையு மறந்து தன்னையு மறத்ததே” என்னும்படி புத்திப்ரம்சத்தை விளைக்கவல்ல திவ்யாவயவங்களாகையாலே அவற்றிலே கண்வைத்து, கீழ்ப்பண்ணின ப்ரம்சங்களுக்கு ப்ரத்யுத்தாப்ரதீகையை மறந்து, “இதொரு தோளழகிருந்தபடியென் !” “இதொரு தோள்வளை யழகிருந்தபடியென் !” என்று அவற்றிலே ஊன்றி வர்ணிக்கத் தொடங்குகிறார்.

“அப்ஜபாணிபதம் அம்புஜநேதரம்” என்கிற இவ்வாழ்வானும் சிறிது ஆராய்ந்தவாறே “என் சொன்னோமானோம்?” என்று அநுசரித்து “அதீர்க்கம் அப்ரோமதுகம் க்ஷணோஜ்ஜ்வலம் நசோரம் அந்தக்ஷணஸ்ய பச்யதாம், அநுப்ஜமப்ஜம் து கதம் நிதர்சகம் வகாத்ரிநாதஸ்ய விசாலயோர் த்ருசோ?” என்பர். ஆனபின்பு, லௌகிகமான சில வஸ்துக்களை பகவத்விஷயத்திலே த்ருஷ்டாந் தீகரித்து ஸ்துதிக்ளை பென்பது பர்யாயத: தூஷணமேயாம் என்று அத்யவஸித்து, அபூர்வமானதொரு உபமானத்தை ஸ்வபுத்தியாலே உத்ப்ரோஷித்து அத்தோடொக்க வர்ணிக்கிறாய்ச் செல்லுகிறது. அதாகிறது அபூதோபமை. இப்படி அபூதோபமையையிட்டு வர்ணிப்பதனால் விளைவதென்னென்னில்: வர்ணநியவஸ்து நிஸ்ஸமாப்யதிகமென்னுமதிசயமேயாய்த்து விளங்குவது.

பேருளாளனே! தேவரூடைய பாஹுக்களில் கங்கணங்களினுடையவும் கேஜாங்களி னுடையவும் சோபை பரம்பி யிருக்கிறது எங்ஙனே சொல்லையிருந்ததென்னில்; கல்பகதருவின் சாலைகளைச் சுற்றிப் புஷ்ப ஸம்பத்து கிரம்பி யிருந்தால் எங்ஙனே அழகுபெற்றிருக்குமோ, அங்ஙனே சொல்லையிருந்தது காண் என்கிறார். பாரிஜாததருஸ்தானீயன் பேருளாளன்; அந்த வருஷத்தின் விடபஸ்தானே பாஹுக்கள்; விடபத்தை முட்டாக்கிட்டுக் கிடக்கிற புஷ்பங்களின் ஸ்தானே கடக அங்கதங் கள். *அர்த்திதார்த்தபரிதாநதீக்ஷிதனைப்பாரிஜாதமென்னக் குறையில்லை. *காரண யிடர்கடந்த கற்பக மிதே, ஸ்ரீஹஸ்திசைலசிகரோஜ்வலபாரிஜாதம் என்று முச்சந்தியும் முறையிடாதாநிலையிதே. பேரு ளாளன் கல்பசாகியானால் அவனுடைய பாஹுக்கள் கல்பசாகையாகக் குறையில்லையிதே. *கற்பகக் காவன நற்பல தோளனிதே. திருமுழுங்கைக்குக் கீழே கடக லக்ஷியும் அதற்கு மேலே அங்கத லக்ஷியுமாக விசை, பாஹுதண்டங்களை ஜ்யோதிச் சகரம் ஆவரித்துக் கிடக்கும் நிலைமைக்கு ப்ரஸித் தோபமான மொன்று மில்லாமையாலே அபூதோபமை சொல்ல வேண்டிற்று.

இதனை அபூதோபமையாகக் கொள்ளாதே ப்ரஸித்தோபமையாகவே கொள்ளவேணு மென்பாரு முண்டு. திருவாய்மொழியில் “சன்மம் பபைல செய்து” (3-10-1) என்ற பாட்டின் ஈட்டிலே “ஒன்வான் தண்டு கொண்டு” என்ற விடத்திலே—“ஒரு கற்பகத்தரு பனைத்துக் கணுத்தோறு மரும்பிணப்போலே யாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தியிருப்பது” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி இந்த கலோகத்தை அடியொற்றியதென்று கொள்ளலாம்.

(28)

मथ्यमानचलफेनिलसिन्धु मोल्यविक्षणदशां गमितौ ते ।

वक्षसि स्फुरितमौलिकहारे कौस्तुभश्च कमला च करीश ॥ २९ ॥

மத்யமானசலபேநிலஸிந்து ப்ரோத்திதிக்ஷணதசாம் கமிதௌ தே ।

வக்ஷஸி ஸ்புரிதமௌக்திகஹாரே கௌஸ்துபச் ச கமலா ச கரீச ॥ 29 ॥

தேற கரீச ஒ ஹஸ்திகிளி நாதனே !

ஸ்புரித மௌக்திக ஹாரே { தளதளென்ற முக்தாஹாரத்தை யுடையதான

மத்யமான சல { கலையிட்டா லின்றும் அதாவது கலையிட்டா லின்றும் அசைக்காவிட்டு நிற்கக்கூடிய அசைக்காவிட்டு நிற்கக்கூடிய தாயுமியா லின்றும் கடலில் லின்றும்

க்ஷண தசாம்

{ உதித்த :ஸமயத்தின் : அவஸ் தையைக் கவனிப்பது

தேவக்ஷணிகாந்தம் { உதவி திருமார்பில் கௌஸ்துபச்சந்திரம் ஸ்ரீகௌஸ்துபச்சந்திரம் ஸ்ரீகௌஸ்துபச்சந்திரம் கமிதௌ கமிதௌ கமிதௌ

திருத்தோள்களினழகு திருமார்பிலே கொண்டு முட்ட, அதனழகை அநுபவிக்கிறார். நம் ஆழ்வார்களுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவங்களில், அல்லாத அவயவங்களெல்லாம் ஒரு தட்டும் திருமார்பு ஒரு தட்டுமாயிக்கும்.. அதுக்கடி என்னென்னில்; (வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் மூரபிதூஷரி யத்பாத சிஹ்நைஸ் தாந்தி) பாதத்வம் இன்னதென்று கிரணயிக்கையிலே * முயற்றி சுமந்தெழுந்த வேதாந்தங்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருமார்பிலே பிராட்டியினுடைய பாதலாக்ஷாரஸாங்கத்தைக் கண்டு 'இவனே யிறே பாதத்வமாகக் கடவன்' என்று கிரணயித்துக் கவலை தீருமாய்த்து. ஆகவே பாதத்வத்துக்கு ப்ரகாசகமான அவயவமிறே திருமார்வு.

(மத்த்யமாநேத்யாதி)பேராளாளனுடைய திருமார்பிலே முக்தாஹாரங்கள் தளதளென்று விளங்குவதும், இடையே ஸ்ரீகௌஸ்துப மணியும் நாய்ச்சியாரும் திகழ்வதுமான இந்த நிலைமை எங்ஙனே வர்ணிக்கலாயிருந்ததென்றால்; பண்டொருகால் தேவர்களுக்கு ஜீவனமளிப்பதற்காகக் கடல் கடைந் தருளின காலத்திலே, அக்கடைதலாலே நுரைகள் சிளர்ந்து 'கருங்கடல்' என்னுர்படியான கருநிறம் மாறி வெண்ணிறம் பெற்ற அக்கடலில் நின்றும் இந்த ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் நாய்ச்சியாரும் தோன்றின ஸம யத்தில் நிலைமையாக தாதாத்மயம் சொல்லலாயிருந்த தென்கிறார்.

ஸமுதாஸ்தானத்திலே திருமார்வும், மதனகாலஸமுத்திதமாய் அதஏவ சஞ்சலமாயிராநின்ற நுரைகளின் ஸ்தானத்திலே - தளதளவென்ற முக்தாஹாரங்களும் அந்த நுரைகளினிடையே ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் கமலையும் உதிக்கப்பெற்ற ஸமயதசையின் ஸ்தானத்திலே இப்போது திருமார்பிலே விளங்கும் நிலைமையும். ஆக இங்ஙனே உருவகப் படுத்தியிருக்குமிது மிகவும் பொருந்துமாறு காண்க. (29)

अञ्जनक्षितिभृतो यदि नाम उपत्यका वरद हेममयी स्यात् ।
तादृशी तव विभाति तु लक्ष्मीः आम्बरी वत विडम्बितविद्युत् ॥ ३० ॥

அஞ்ஜனக்ஷிதிப்ருதோ யதி நாம உபத்யகா வரத ஹேமமயீ ஸ்யாத் ।
தாத்ருசீ தவ விபாதி து லக்ஷ்மீ : ஆம்பரீ பத விடம்பிதவித்யுத் ॥ 30 ॥

ஹேவரத	வரத ராஜனே !	உபத்யகா	தாழ்வரையானது
விடம்பித	{ மின்னல்போன்ற தான	ஹேமமயீ	ஸ்வர்ண மயமாக
வித்யுத்		ஸ்யாத் யதி நாம	இருக்குமேயாகில்
தவ ஆம்பரீ	{ உனது பீதாம்பரசோபையோ வெனில்	தாத்ருசீ	அதுபோன்றதாக
லக்ஷ்மீஸ்து		விபாதி	விளங்குகின்றது
அஞ்ஜனக்ஷிதி பருத்	{ அஞ்சன மயமான தொரு மலையினு டைய	பத !	ஆச்சர்யம்.

* * * திருமார்பினழகு பீதகவாடையிலே கொண்டுள்ள அதனை அநுபவிக்கிறார்; மேகச்யாமமான திருவரைக்குப் பரபாகரஸாவஹமான திருப் பீதாம்பரம் அமைந்திருக்கும் படியை அபூதோபமையாலே பேசுகிறார். மைவண்ணமானதொரு மலைக்கு ஹிரண்மயமான தொரு தாழ்வரையுண்டாகில், திருப் பீதாம்பரத்தின் சோபையை அதனோடு ஒப்பிடலாமென்கிறார். அஞ்சன பர்வதத்தின் ஸ்தானத்தில் பேராளாளன். ஹிரண்மய ஸாநுஸ்தானத்தில் திருப்பீதாம்பரம்.

“விடம்பிதவித்யுத்” என்ற விசேஷணம் - த்ருஷ்டாந்தகோடியிலே “ஹேமமயீ” என்றதற்கு அநுகுணமாகக் கிடக்கிறது; (அஞ்ஜனக்ஷிதிப்ருத:) என்றதற்கு அநுகுணமாக தார்ஷ்டாந்திகத்தில் வசநல்யக்த்யொன்றுமில்லை யாகிலும் பேராளாளனுடைய திருவுருவ வண்ணம் கீழே சொல்லிற்றுகை யாலும், ஸுப்ராவீத்தமாய்கையாலும். த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலும் ஸுவ்யக்தமாகக் கூடியதாகையாலும் இங்கே சொல்லிற்றிலை யென்று கொள்க. ... (30)

परभागमियाद्रवेस्तमिस्रा वरदाय त्वयि तन्निशामयामः ।

गमिता तव वक्त्रचित्रमानोः परभागं ननु कौन्तली तमिस्रा ॥ ३१ ॥

பரபாகமியாத் ரவேஸ் தமிழ்ரா வரதாத்ய த்வயி தந்நிசாமயாமஃ ।

கமிதா தவ வக்த்ரசித்ரபாகோஃ பரபாகம் நநு கௌந்தலீ தமிழ்ரா ॥ 31 ॥

ஹேவரத	ஓ வரதராஜனே !	கிசாமயாம :	காணுகின்றோம்; [எங்ஙனே யென்
தமிழ்ரா	இருள் திள்ளானது		னில்]
ரவே :	ஸூர்யனுக்கு	தவ	உன்னுடைய
பரபாகம்	பரபாகமென்னும் படியை	கௌக்தலீ	திருக்குழற் கற்றையிலேயுள்ள
இயாத்	அடையட்டும்;	தமிழ்ரா	இருளானது
தத்	அந்த கிலைமையை	வக்த்ர	{ திருமுகமண்டலமாகிற ஸூர்ய
அத்ய	இப்போது	சித்ரபாகோ :	னுக்கு
த்வயி	உன்பக்கலில்	பரபாகம்	பரபாக சோபையை அடைவிக்கப்
த்		கமிதா நநு	பட்டிரா கின்றதிறே.

***இனி சதூர்த்த தசகம் போருளானனுடைய திருமுக மண்டல வர்ணநபாமாய்ச் செல்லுகிற து. திருமுகமண்டலமாகிறது - திருநெற்றி, திருப்புகுவம், திருக்கண், திருமுக்கு, '...திருக்கண்ணோக்கம், திருப்பவள்ளிலவு, புன்முறுவற்பெருக்கு, திவ்யகபோலம் முதலிய ஸந்திவசங்களமையப் பெற்றிறே யிருப்பது; அவையெல்லாவற்றையும் வர்ணிப்பதாய்த்து இந்த தசகம்.

*கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த கீண்முடியோடு தோன்தீண்டியான திருமுகமண்டலத்தின் வெளிச்செறிப்பும், “கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்த்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உள்கொண்ட நீல நன்னூல் தழைகொல்?” என்று கித்யஸந்தேஹ ஜகமான திருக்குழற் கற்றையினொழும்பும் ஆகவிப்படி “ஸாமாநாதிகாண்யம் ஹி தேஜஸ் திமிரயோஃ குத” என்ன வொண்ணாமே ஒரு சேர்த்தியாக அமைந்திருக்கும்படிக்குச் சமத்காரமாகப் பாசுமிடுகிறார்.

ஒரு நிறத்தினுடைய ஸந்திதானத்திலே அதற்கு ப்ரதிபடமான மற்றொரு நிறம் அமைந்திருந்து சோபித்தால் அந்த சோபை பரபாக சோபை பெனப்படும். பெருமானுடைய கரிய திருமேனியிலே ஹிரண்ய வர்ணியான பிரட்டி திகழ்வது பரபாக சோபை. கொவ்வைக் கணிபோன்ற திதுவதரத்தி னருகே மல்லிகையரும்பு போன்ற திருமுத்துக்கள் திகழ்வது பரபாக சோபை. அதி விசால தமால நிபமான பாஹுக்களிலே கனகமய கடகாங்கதங்கள் விளங்குவது பரபாக சோபை. இங்ஙனே பல காண்க. ஸூர்யனுக்கு இருள் பரபாகமென்று ஒருவரும் வ்யவஹரிப்பதில்லை. அப்படி ஒருவன் வ்யவஹரித்தாலும் அது அஸம்பத்தமாகும். பரஸ்பரம் ப்ரதித்வந்த்வினான இரண்டு வர்ணங்களுக்கு ஸாஹசர்யம் கண்ட விடத்திலே யாய்த்து “அதுக்கு இது பரபாகமாயிராபின்றது” என்று சொல்ல வடுக்கும். சிவப்பு நிறத்தை ஒரு காலத்திலே கண்டவன் மற்றொரு காலத்திலே கறுப்பு நிறத்தைக் கண்டானாகில் அவன் “அந்தச் சிவப்புக்கு இந்தக் கறுப்பு பரபாகமாயிராபின்றது” என்று சொல்ல மாட்டான். நெஞ்சிலும் கிணையன். இரண்டு வர்ணங்களையும் ஸமானகாலத்திலே ஸந்திஹிதங்களாகக் காணுமவனே பரபாகமென்னக் கருதுவன். இப்படியான பின்பு “பாஸ்காணுக்கு தமிழ்ரையானது பரபாகம்.” என்கிற வ்யவஹார முண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை. ஸூர்யனுக்கும் தமிழ்ரைக்கும் ஸாஹ சர்யம் உபஸப்தமாகிள் அங்ஙனே வ்யவஹரிக்கக்கூடும். அது ஒருபோதும் ஸோதாகையாலே அத்தகைய வ்யவஹாரம் நோது என்பது ஸர்வ நிர்விவாதமான விஷயம். இப்படி அஸங்கடதமான வ்யவஹாரம் ஸங்கடதமாயிடுகவென்று ஆபத்தி பண்ணுகிறார் இந்த ச்லோகத்திலே.

(ரவேஸ் தமிழ்ரா பரபாகம் இயாத்) “பகலுக்கு இரவானது ப்ரபாகமாயிருக்கின்றது” என்கிற வ்யவஹாரம் உட்கில் இவ்வேய்யாகிலும் அந்த வ்யவஹாரமுண்டாகலாமென்றபடி. இந்த ஆபா தநத்துக்கு பிபாமகமேதென்னில் (கமிதேத்யாதி) ஆயிரம் கதிருடைய ஆதித்யனுதித்தார்போன்றுள்ள

திருமுக மண்டலமும், காளராத்ரிகன் பல திரண்டாற்போன்றுள்ள முன்னுச்சிமபீர்க் கற்றைகளும் ப்ராப்த பரபாக பரஸ்பர ஸ்ரீயாய்க்கொண்டு உன் பக்கவிலே விளங்கக் காணுமின்றோமாயைபால் பதனுக்கு இரவு பரபாகம்' என்கிற ப்ராப்த பாவக்கடவதென்கிறார்.

இங்ஙனே அருளிச் செய்கிறவிவர்க்குத் திருவுள்ளக் கருத்து என்னவெனில், போருளாள னுடைய குந்தளங்கள் காளராத்ரிபோலே கறுத்து விளங்குகின்றனவென்பதும், திருமுக மண்டலம் கதிராசிரிவிபோலே ஜ்வலியா நின்றதென்பதும், இந்த முக குந்தளங்களுடைய பரபாக பரஸ்பர ஸ்ரீயானது பரமபோக்யமாயிராநின்றதென்பதும் இதனால் வித்திக்கும். இந்த தார்ஷ்டாந்திகமான முக குந்தளங்கள் ஸஹஸ்ராம்சு தாயிஸ்ரஸேநிபங்களைன்னுமிடத்தைத் த்ருமகரிக்குமளவில் விசாரந்தமிந்த ச்லோகம்.

இந்த ச்லோகம் முதல் 'முகமுந்நஸம்' என்கிற ச்லோகமளவுமுள்ள பத்து ச்லோகங்கள் வஸந்த மானிகாவ்ருத்தம். ... (31)

उभयोरपि वक्ष्योस्तिथिर्वा विषयीभावनिरासदाऽयमीति ।

उपमानजसम्पदे हि सैन्धोः वरदाभूद्भवतो ललाटलक्ष्या ॥ 32 ॥

உபயோரபி பக்ஷபோஸ் திதிர் யா விஷம்பாவநிராஸதாஷ்டமீதி !

உபமானஜஸம்பதே ஹி ஸேந்தோ: வரதாபூத் பவதோ லலாடலக்ஷம்யா ॥ 32 ॥

ஹே வரத	ஓ வரதராஜனே !	ஸா	அந்த அஷ்டமீ திதியானது
உபயோ: பக்ஷ யோரபி	{ கல்மஸம் க்ருஷ்ணமுமாகிற இரண்டு பக்ஷங்களிலுமுள்ள	இந்தோ :	[அந்த] சந்திரனுக்கு
அஷ்டமீ இதி யா திதி :	{ அஷ்டமீ யென்கிற யாதொருதிதி யானது	பவத :	உன்னுடைய
இந்தோ :	சந்திரனுக்கு	லலாட லக்ஷம்யா ஸஹ	{ திருநெற்றியின் அழகோடே
விஷம்பாவ நிராஸதா	{ விஷமத் தன்னாமைப் போக கடிக்க உலந்தோ,	உபமானஜ ஸம்பதே ச அபூத்	{ ஒப்பிருவதனுண்டாகிய செல் வத்தின் பொருட்டும் ஆயிற்று.

*** (உபயோரபிதியாதி) கல்பபக்ஷத்திலும் க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலும் அஷ்டமியென்று யாதொரு திதியுண்டு; அது எப்படிப்பட்டதென்னில்; (இந்தோ: விஷம்பாவ நிராஸதா.) சந்திரனுக்கு விஷம நிலைமையைப் போக்கி ஸமநிலைமையைக் கொடுக்கவற்று. ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் ஸமமான அர்த்தம் சமாயிருக்கும் தன்மை மற்றைத் திதிகளில் இல்லையிறே சந்திரனுக்கு. விஷம்பாவநிராஸதத்வம் பெளர்ணமாவிக் கு உண்டேயாகிலும் அந்த திதியிலே உதிக்கும் சந்திரனுக்கு இருளோடே சேர்த்தி யில்லாமைபாலே அந்த சந்திரன் லலாட பலகத்ருஷ்டாந்தத்வேன அவிவக்யிதன். இருளோடே சேர்த்தியையுடையவனுய் ஸமநிலைமையையுடையவனுன் சந்திரனேயாய்த்து திருநெற்றிக்கு ஒப்பாகச் சொல்லத் தகுமவன். அவன் அஷ்டமீசந்திரனேயாவன். போருளாளனுடைய திருமுக மண்டலத்திலே அல்லன்ன குழல் அர்த்தாம்சமாகவும் அழகிய திருநுதலை அர்த்தாம்சமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறபடி. (ஸா திதி: இத்யாதி.) அந்த அஷ்டமீ திதியானது சந்திரனுக்கு விஷம்பாவநிராஸததைக் கொடுப்பது மாதிரிமன்றிக்கே தேவாரூடைய திருநெற்றியோடே அவனை உபமிக் கலாம்படியான ஸம்பத் தையும் அவனுக்குத் தூததாய்த்து என்கிறார்.

(உபமானஜஸம்பதே) லோகத்திலே உபயோகித்ததற்கு 'பாதிக்கோடியாக' உபமானமென்றிருந் ததும் வ்யவஹரிக்கப்படுவதுண்டு; அது ஸாத்ருச்யபாதிபோகியான வ்யக்தியைச் சொல்லும் பதமாகை யானே தாயிவாசகம். இங்ஙுள்ள உபமானபதம்—ஸாத்ருச்யானம் என்கிற அர்த்தத்திலே பாதிவே ஸாப்தந்திரிக் கிஷ்பந்தமாகையாலே தாயிவாசகம். (உபயோகம்—ஒப்பிருதல்) (32)

अलकालिचिकीर्षया किलात्ता सुपरीचिक्षिषया ललाटपट्टे ।

सुमणी निकषीकृता शुचौ ते वरद स्यादकृतत्वतस्तु नैवम् ॥ ३३ ॥

அலகாலிசிகீர்ஷயா கிலாத்தா ஸுபரீசிக்ஷிஷயா லலாடபட்டே ।

ஸுமணி நிக்ஷீக்ருதா ப்ருவௌ தே வரத ஸ்யாத் அக்ருதத்வதஸ்து நைவம் ॥ 33 ॥

ஹேவரத [விதாத்ரா]	ஓ வரத ராஜனே : ப்ரஹ்மாவினுலே	அலகாலி சிகீர்ஷயா	{ திருக்குழந்தற்றையை நிருபிக்கவேண்டு மென்கிற இச்சையினால்
ஆத்தா	{ கையில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட தாய்	ப்ருவௌ	புருவங்களாக
ஸுபரீசிக்ஷி ஷயா	{ [அதன் கருமையை] கன்றாகப் பரீக்ஷித்துப்பார்க்க வேண்டு மென்ற விருப்பத்தினாலே	[அபூத்]	ஆயிற்று;
லலாடபட்டே	திருநெற்றியாகிற கற்பலகையிலே	து	{ இப்படி உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாமாதி னும்
நிக்ஷீக்ருதா	உடைக்கப்பட்ட	அக்ருதத்வத:	{ [உன்னுடைய திருமேனி]க்ருத்ரிம மன்றாகையாலே [ஸ்வயம் வ்ய க்தமாகையாலே]
ஸுமணி	நல்ல மையானது		
தே	உன்னுடைய		ஏவம் ந ஸ்யாத் இங்ஙனே உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாகாது.

* * * திருநெற்றியினழகை அநுபவித்த வந்தாரம் திருப்புருவ வட்டங்களினழகை அநுபவிக்கிறார். திருநெற்றியினடியிலே இரண்டிடத்திலும் அஞ்ஜனக்ருதமாய் மிகக்கனமான ரேகைகள் போன்ற திருப்புருவங்களின் அமைப்பை முந்தாற முன்னம் ஒருவகையாக உல்லேகித்து, சிறிது விமர்சித்தவாரே அந்த உல்லேகம் பொருந்தாமையாலே அதுதன்னை மறுத்துரைக்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலிலே 'விதாத்ரா' என்று ஒரு பதம் அத்யாஹரித்துக்கொள்ளக் கடவது. ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான் சதர்முகன் பேருளாளனுடைய திருநெற்றிக்குமேலே கருங்குழல்களை ஸ்ருஷ்டிக்கப் புகுந்து அந்த குந்தலங்களுக்கு உபாதான காரணமாகச் சிறந்த அஞ்ஜனத்தைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு "இந்த அஞ்ஜனத்தின் நிறம் சிறந்ததுதானா?" என்று பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதற்காகத் திருநெற்றியாகிற உரைகல்லிலே இரண்டிடத்தில் தீற்றிப் பார்த்தான். அந்த மைதான் திருப்புருவங்களாக விளங்குகின்றன - என்று உல்லேகிப்பது முதல் முன்று பாதம்.

இந்த உல்லேகத்தில், அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வேச்சாக்ருஹீதமான பேருளாளனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு ஸ்ருஜ்யத்வம் தோன்றுகையாலே இந்த அநுபபத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்ஙனே உல்லேகிக்க வொண்ணா தென்கிறார். ஒண்ணைமைக்கு ஹேது சொல்லுகிறார் [அக்ருதத்வத:] என்று. திருமேனி ஒருவராலும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதல்லாமையாலே இந்த உத்ப்ரேக்ஷை ஒவ்வா தென்கை.

இந்த உல்லேகம் அநுபபங்கமென்று தெரிந்துவைத்து அதனை முந்தாற முன்னம் வாய் விடுவானேன்? என்னில்; பேருளாளனுடைய திருப்புருவ வட்டங்கள் ஒப்பில்லாதவை யென்னுமிடத்தை ஸ்தாபிக்க இங்ஙனே பாகரமிட்டபடி. ஒரு வஸ்துவின் அநுபமத்வத்தை வெளியிட விரும்புமவர்கள் சாதார்ப் ப்ரபேதத்தாலே பலபல வகையாகப் பேசுவார்கள்; அவற்றுள் இங்ஙனே ஒருவகை யிருக்கும்படி. திருக்குழலை வர்ணிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார் "கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிரந்திட்ட கொழுஞ்சுருளினுட்கொண்ட நீலநன்னூல் தழைகொல்:" என்று முந்தாற உத்ப்ரேக்ஷித்து, அப்போதே அது அநுபபங்கமென்று திருவுள்ளம்பற்றி 'அன்று மாயன் குழல்' என்றாரிறே. (33)

अवसन्न इशश्च शब्दरूपमद्वये ते न हि जीवद्वयवस्था ।

उभयोरसिद्धेक्षणक्षमत्वात् वरदातः अचनाश्रये इशौ ते ॥ ३४ ॥

சர்வஸந் ச த்ருசச் ச சப்தரூபக்ரஹணே தே ந ஹி ஜீவவத் வ்யவஸ்தா ।

உபயோரகிலேக்ஷணக்ஷமத்வாத் வரதாத: அவணா:அசுரே இசௌ தே ॥ 34 ॥

ஹே வரதாத :	ஓ வரதே !	உபயோ :	அந்த இரண்டு இந்திரியங்களும்
தே	உன்னுடைய	அகிலேக்ஷண	{ எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யக்ஷிப்பதில்
சர்வஸ ச	திருச்செவிச்சுர்	க்ஷமத்வாத்	{ ஸமர்த்தங்களாகையாலே
த்ருசச் ச	திருக்கண்ணுக்கும்	தே	உன்னுடைய
சப்த ரூப	{ சப்தத்தையும் ரூபத்தையும்	த்ருசெவா	திருக்கண்களானவை
க்ரஹணே	{ க்ரஹிக்கும் விஷயத்தில்	சர்வண	{ திருச்செவிகளை ஆச்ரயமாகவுடை
ஜீவவத்	ஜீவாத்மாவுக்குப் போல	ஆச்ரயே	{ யனவாயின.
வ்யவஸ்தா	[' இன்ன இந்திரியம் இன்ன குணத்		
ந ஹி	தைத் தான் க்ரஹிக்கவற்று ' என்கிற] வ்யவஸ்தை இல்லை யன்றே;		

*** போருளானுடைய திருக்கண்களின் பெருமையை விசித்ர வைகரியாலே வருணிக்கிறாய்ச் செல்லுகிறது. "காமம் கர்ணந்தவிச்ராந்தே விசாலே தஸ்ய லோசநே" என்று ஸாமான்ய புருஷர்களுக்கு இருக்குமது பாம புருஷனுக்கு சதகுணிதமாயிறே யிருப்பது. திருக்கண்கள் திருச்செவியளவும் நீண்டு விளங்கும்படியை வருணிக்கப்புகுந்தவர்கள் தம் தம் புத்தி வைசித்திரியத்திற்கு ஏற்ப ஒரோ வகையாக வருணிப்பார்கள். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே "க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமானே" என்கிற ச்லோகத்திலே ஒரு வகையாக வருணித்தார்; ஆழ்வானுடைய புத்தி சமத்காரம் மற்றொரு படியாகப் பெருகுகின்றது இங்கே.

ஜீவாத்மாக்களினுடைய இந்திரியங்களுக்கு விஷயவ்யவஸ்தையுண்டு; சக்ஷுநீந்திரியத்திற்கு காண்பதொன்றிலே ஸாமர்த்தியம்; ச்ரோத்ரேந்திரியத்திற்குக் கேட்பதொன்றிலே ஸாமர்த்தியம் என்றிப்படி ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. ஒரு இந்திரியத்தின் சக்தி மற்றொருந்திரியத்திற்குக் கூடுவதில்லை. அது கூடுவது முக்திதசையிலே பகவதஸங்கல்பத்தாலேயாய்த்து. இங்ஙனே ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள வ்யவஸ்தை பரமாத்மாவுக்கு இல்லை; * தூது செய்கண்கள் கொண்டொன்று பேசித் தாமொழி யிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி * (திருவாய்மொழி.) என்னும்படியிறே எம்பெருமான் படியிருப்பது.

* பச்யத்யசக்ஷுஸ் ஸ ச்ருணோத்யகர்ண: * என்றுமிறே ஒதிக்கிடக்கிறது. ஆகையாலே 'ச்ரோத்ர மேதான் சப்தத்தை க்ரஹிக்கக் கடவது, நயனமேதான் ரூபத்தை க்ரஹிக்கக் கடவது' என்கிற நியம மில்லையாய்த்து எம்பெருமானுக்கு.

[உபயோ: அகிலேக்ஷணக்ஷமத்வாத்] நயனச்ரவணங்களிரண்டும் ஸர்வத்தையும் ஞாக்ஷாத்கரிக்க வற்றுகையாலே யென்கை. எம்பெருமானுடைய ஸகலேந்திரியங்களும் அகிலேக்ஷணக்ஷமாயிருக்க * உபயோரகிலேக்ஷணக்ஷமத்வாத் * என்று நயனச்ரவணங்களிரண்டை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் கூறியது. ப்ரக்ருதத்தில் இவ்விரண்டுக்குமே விவாக்ஷயுள்ள தாகையாலே. திருக்கண்கள் திருச்செவி யும் நீண்டிருக்கும்படிக்கு ஹேதாபபாதனம் பண்ணுகிறவித்தகையேயிறே இங்கு ப்ரஸக்தம். ஆகவே உபயோ: என்றது.

[தே த்ருசௌ சர்வணாச்ரயே] இந்திரியங்களுக்கு விஷயவ்யவஸ்தை உண்டாகிலன்றே அவ்வவ இந்திரியங்கள் தந்தமக்கடைத்த ஸ்தானங்களிலே யிருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தையுள்ளது ஜீவாத்மாக்களுக்கேயாய் பரமாத்மாவுக்கு இல்லாமையாலே ஸ்தானநிபமயிற்றிக்கே ஒன்றையொன்று ஆச்ரயித்திருக்கக் குறையில்லையிறே. நயனச்ரவணங்களுக்கு க்ரஹ்ய விஷய வ்யவஸ்தை யில்லாமையாலே திருக்கண்கள் திருச்செவிகளின் ஸ்தானத்தையும் விளக்குகே கொண்டாராநின்றனவென்றதா யிற்று. வரதாத: ! என்றது வரதாத்ரு சப்தத்தின் எம்புத்தி. ... (34)

करुणारसवाहिवीक्षणोर्मैः वरद प्रेममयप्रवाहभाजः ।

तततीरवनावली भ्रुवौ दक्षलसिन्धोस्तव नासिकेव सेतुः ॥ ३५ ॥

கருணாரஸவாஹிவீக்ஷணோர்மே: வரத ப்ரேமமயப்ரவாஹபாஜ: ।

தததீரவநாவலீ ப்ருவௌ த்ருக் சலஸிந்தோஸ் தவ நாஸிகேவ ஸேது: ॥ 35 ॥

ஹே வரத	ஓ வரதனே !	தவ த்ருக் சல	{ உன் திருக்கண்களாகிற அசையும்
கருணாஸௌஹி	விஷ்ணுணம்மே :	விந்தோ :	{ கடலுக்கு,
	}	ப்ருவௌ	திருப்புருவங்களானவை
	}	தத தீர வந	{ பரம்பியதாய்க் கரையிலுள்ளதான
	}	ஆவளி இவ	{ சோகை போலும் ;
ப்ரேமமய	ப்ரணய ருபமான ப்ரவாஹத்தை	நாளிகா	திரு முக்தானது
ப்ரவாஹ பாஜ :	புடைத்தானதாய் மிருக்கிற	ஸோதுரிவ	அகண போலும்.

* * * திருமுக்கினழகை அநுபவிக்கிறார். எம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே திருப்புருவ வட்டங் களிலும் செல்லுகிறார். [தவ ப்ருவௌ த்ருக்ஸலவிந்தோ : தததீரவநாவலீ இவ ; நாளிகா ஸோதுரிவ] போருளாளனுடைய திருக்கண்கள் ஆச்சித்வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே எப்போதும் அலைபாயாநின்று கொண்டிருப்பதால், 'அகையெறிகின்ற கடல்தானே இது, என்னும்படியாய் மிருக்கின்றன. அத் திருக் கண்களின் மேலே திருப்புருவ வட்டங்கள்—'கடற்கரையிலே இருக்கக் கடவ சோகைச் செறிவோ!' என்னும்படியிருக்கின்றன. இரண்டு திருக்கண்களுக்கும் நடுவே 'மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ?' என்று நித்யஸந்தேஹஜநகமான கோலன் கொடிமுக்கு அமைந்திருப்பதானது—கட லிடையே கட்டிய அகணதானே! என்னும்படியாயிராநின்ற தென்கிறார்.

திருக்கண்களை ஸமுத்ஸமாக ருபணம் பண்ணினபடிக்கு அமைய இரண்டு விசேஷணமிடுகிறார் பூர்வார்த்தத்தில் கருணாஸேத்யதி. "நாளிகைவ ஸோது!" என்றும் ஒதுவர்கள். ... (35)

विषवं विवृणोति विस्तृणीते स्वमाविष्कुरुते कृपामपाराम् ।

अभिवर्षति इषंमार्गमायं तनुते ते वरदैव दृष्टिपातः ॥ ३६ ॥

விபவம் விவ்ருணோதி விஸ்த்ருணீதே க்ருபாமபாராம் ।

அபிவர்ஷதி ஹர்ஷமாஸ்த்ரபாவம் தநுதே தே வரதைஷ த்ருஷ்டிபாத : ॥ 36 ॥

ஹே வரத	ஓ வரதனே !	விஸ்த்ருணீதே	பரவச் செய்கின்றது :
தே	உன்னுடைய	அபாராம்	எல்லையில்லாத
ஏஷ : த்ருஷ்டி	}	க்ருபாம்	கருணையை
பாத :	}	ஆவிஷ்குருதே	வெளிப்படுத்துகின்றது :
விபவம்	}	ஹர்ஷம்	ஆகந்தத்தை
	}	அபிவர்ஷதி	பெருகச் செய்கிறது ;
விவ்ருணோதி	வ்யக்தமாக்குகின்றது ;	ஆர்த்ர பாவம்	நெஞ்சு கசிந்திருத்தலை
ருசம்	சோபையை	தநுதே	உண்டாக்குகிறது.

* * * எம்பெருமான் பக்கலிலே நாலடிவரப் புராசின்றவர்கள் 'தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதி வாய் திறந்து உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்' என்று பார்த்திப்பர்களிறே. "தேவராஜ தயாஸிந்தோ தேவதேவ ஜகத்பதே ! த்வதீக்ஷணஸுதாஸிந்துவீசினிக்ஷேபசீகரை : ! காருண்யமாருதாநீதைச்சீதலைபி ஷிஞ்ச மாம் ॥" என்று பார்த்திப்பதுதானும் மிகையாம்படி ஆச்சிதர்த்திறத்திலே கடாஷதாரைகள் ஸதா ப்ரஸரித்துக்கொண்டிறே பேரருளாளனுக்கிருப்பது. அதுதன்னை ஐந்து படியாக உபஸ்ஸோகிக்கிறாய்த்து * விபவம் விவ்ருணோதீத்யாதிபாலே. "ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்விஷ்டகர்மணு । சுபேக மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா ॥" என்று—எம்பெருமானுடைய மாநஸநுத்யாதத்திற்குள்ள பெருமை அதுவானால், த்ருஷ்டிபாதத்தின் பெருமை * சொலப்புகில் வாயமுதம் பாக்குமே. [ஹே வரத ! ஏஷ தவ த்ருஷ்டிபாத : விபவம் விவ்ருணோதி] மாத்ருசான க்ஷுத்ரர் பக்கலிலும் பள்ளமடையாகத் தானே ப்ரஸரியாநின்ற இந்த கடாஷவீக்ஷணமானது கீயே உபயவிபூதிஸாம்ராஜ்ய தூஸ்தரனென்னு மிடத்தை விசதமாக்குகின்ற தென்கை. த்ருஷ்டிபாதம் விபவத்தை விசதமாக்குகையாவது— த்ருஷ்டிபாதம் பட்ட விடம் ஸர்வபௌமனாகும்படியாய் இருக்கை என்னவுமாம்.

[வீஸ்த்ருணீதே ருசம்] “கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால் நெஞ்சுருவ வேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனே” என்கிறபடியே கடாஷம் பட்டவாறே புரிந்து பார்த்து அழகுக்கிலக்காகி, ராமசரங்களுக்கு இலக்கானாரோபாதி பாடாற்றப்போகா திருக்குமிறே; “தாமரைக் கண்கள் கொண்டு ஈர்தியாவோ தகவிலை தகவிலையே கீ கண்ணு” இத்யாதி, சூர்ப்பணகை செவியும் மூக்குமறுப்புண்டு கதறியோடி அலமந்து முறையிடை நிற்கச் செய்தேயும் கண் வழியாக அழகிலே தோற்றவளாகையாலே “தருணௌ ருபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ | புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ” என்றிறே கதறினாள். திருமேனியிலே ப்ரவஹியாநின்ற திவ்யலாவண்பதாங்கினி தரங்கங்களடங்கலும் திருக்கண்ணோக்கிலே தொடை கொள்ளலாம்படியிறே பேருளாளன் ப்ரகாசிப்பது.

[ஆவிஷ்ஞருதே க்ருபாமபாராம்] ‘உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டமரைக்கண்ண’ னிறே. க்ருபையில்லாத வன்று த்ருஷ்டபாதத்திற்கு ப்ரஸக்திதானில்லையே. “காருண்யமாருதாரீதை” என்றாரிறே ஆலவட்டமும் கையுமான அந்தரங்கர்.

[அபிவர்ஷதி ஹர்ஷம்] பரமநந்தத்தைப் பெருக்காநின்றது. * வேர்த்துப் பசித்து வயி றசைந்து வேண்டிச்சிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடு நோக்குக்கொள்ளுகிற போதை நெடுநோக்காலே பக்தவிலோசனத்தில் ருஷிபத்திகளிலே ஒருத்தியை “தத்நாகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹய விஜ்ஜஹௌ தேஹம் கர்மகிபந்தநம்” என்று ஸ்வவிஷயப்ரா- வண்யத்தாலே அப்போதேஸம்ஸாராந்முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை க்ஷீண பாபராய் முக்த ப்ரஹ்ராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாஷம் ஆகந்த ஸந்தாயக மென்னு மிடத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டோ? “முக்திர்மோக்ஷோ மஹாநந்தஃ” என்னுன்படியான மஹாநந்தத்தைக் கொடுக்கக் கடவது வெறும் ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கமாட்டாதோ?

[ஆர்த்ரபாவம் தநுதே] கடைக் கண்ணோக்கம் பட்டவாறே கல்லும் கரையு மென்கிறது. (36)

अरुणाधरपल्लवे लसन्ती वरदासौ द्विजचन्द्रचन्द्रिका से ।

अधिविद्रुममस्तानिस्तलालीरुचमाविष्कुरुते हि पुष्कराक्ष ॥ ३७ ॥

அருணாபல்லவே லஸந்தீ வரதாஸௌ த்விஜசந்த்ரசந்த்ரிகா தே ।

அதிவித்ருமமஸ்தானிஸ்தலாலீருசம், ஆவிஷ்ஞருதே ஹி புஷ்கராஷ ॥ 37 ॥

புஷ்கராஷ	தாமரைக் கண்ணொள	த்விஜ சந்த்ர	} சந்திரன் போன்ற திருமுத்துக் களின் ஒளியானது
ஹே வரத	வரம்தரும் பெருமானே !	சந்த்ரிகா	
தே	உன்னுடைய	அதிவித்ருமம்	} பவழத்தின் மேலே வைக்கப்பட்ட முத்து வரிசையின் சோபையை
அருண அதா	} சிவந்ததும் தனிப்போன்றதுமான	அஸ்த கிஸ்தல	
பல்லவே		ஆலீ ருசம்	
லஸந்தீ	விளங்குகின்ற	ஆவிஷ்ஞருதே	} வெளிப்படுத்துகின்றது
அஸௌ	இந்த	ஹி	

*** “செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முகைப்போல், நக்க செந்துவர் வாய்த் திண்ணை மீதே நளிர் வெண்பல் முனையிலக” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு ஒரு புடை ப்ரத்ய பிஜ்ஞாபகமாயிரா நின்றதாய்த்து இந்த ஸ்லோகம். “நாளிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட ஆனாயர் தாயவன்” “உறியார்ந்த நறு வெண்ணெய் ஒளியால் சென்று அங்குண்டானே” இத்யாதிப்படியே விபவாவதாரத்திலே காதாசித்தமாக ப்ரஸரிக்கக்கடவதான திருப் பவள நிலாவழகு பேருளாளனுடைய திருமுகமண்டலத்திலே அநவரதம் அதிசயிதமாய் விளங்குமிறே. அவ்வழகை அநுபவித்து இனியராகிரார். திருவாய்ப்பாடியில் உறிகளிலே கவ்யங்கள் சேமித்து வைத் திருக்கும்படியை அறிந்து * படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசு வெண்ணெய் களவு காணப்போம்போது தன் நிறத்தினிருட்சியாலும் அவ்விடத்தினிருட்சியாலும் தெரியாமையாலே “தடவா நிற்கச் செய்தே கையிலே வெண்ணெய்த் தாழிகளகப்பட்ட ஸந்தோஷத்தினால் வாய் மலர, அப்போது ப்ரஸரிக்கும் த்விஜசந்த்ர சந்த்ரிகையே கை விளக்காக அமுதுசெய்யும். கொண்டியிலே பிடியுண்டவாறே

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டபயின்று அமுமாகையாலே திருப்பவள நிலவு அங்கே ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்கும். திருவத்திமாமலையிலே போக்யமான திருமேனியை ஸேவிகையிலே யுண்டான ஆசாதிசயத்தாலே அநவரதம் பாகவதகோஷ்டிகள் திரளுகையாலே அவர்களைக் காணப் பெறுகையி னாலுண்டான கவிப்புக்குக் கானோபாதியில்லாமையாலே நிரந்தரமாக ப்ரஸரியாநிற்கும் த்விஜசந்தர சந்த்ரிகை; அதிலே ஈடுபடுகிறார்.

உத்தரார்த்தம் உத்ப்ரேஷையாய்ச் செல்லுகிறது. [அதிவித்ருமந்தியாதி] கொவ்வைக் கனிபோல் சிவந்த திருவதாரத்தின் மேலே வெண்ணிறமான தந்தகாந்தி விளங்குகிறபடி எங்ஙனே யிரா தின்றதென் றால்; பவழத்தின் மேலே முத்தை வைத்தால் எங்ஙனே சோபிக்குமோ அங்ஙனே விளங்காநின்ற தென்றபடி. ப்ரவாள ஸ்தாநத்திலே திருவதாரமும், முக்தாபல ஸ்தாநத்திலே தந்தப்ரபையும்.

வித்ருமே-அதிவித்ருமம் இத்யவ்யயிபாவஃ—‘ஹரௌ’ ‘அதிஹரி’ இதிவத். [அஸ்தநிஸ்தலாவீ ருசம்] ‘அஸ்த’ என்றது ந்யஸ்த என்றபடி. [நிஸ்தல] ஸம்ஸ்க்ருதநிகண்டுக்களில் முக்தா சப்தபர்யாய மாக நிஸ்தல சப்தம் உள்ளதாகத் தெரியவில்லை. ‘வர்த்துலம் நிஸ்தலம் வருத்தம்’ என்று அமரஸிம்ஹ னும் ‘நிஸ்தலம் வர்த்துலே சலே’ என்று விச்வனும் இப்படியே பல கைகண்டுக்களும் சொல்லிவைத்தார் கள். ‘கண்டஸ்ய தஸ்யாஃ ஸ்தநபந்தூரஸ்ய முக்தாகலாபஸ்ய ச நிஸ்தலஸ்ய’ [குமாரஸம்பவே —1-42] என்று மஹாகவியும் வர்த்துலபர்யாயமாக ப்ரயோகிக்கக் காணா நின்றோம். ஆனால், தமிழில் ‘நித்திலம்’ என்றொரு சொல் முத்துக்கு வாசகமாக ப்ரஸித்தமாயிராநின்றது. சீவகசிந்தாமணி; மணிமேகலை முதலிய தமிழ்க்காவியங்களில் இச்சொல் விசேஷத் ப்ரயுக்தம். ‘நின்றவூர் நித்திலத்தை’ என்றும், ‘நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினை’ என்றும், ‘நித்திலங்கள் பௌவத்தினை யுலவு’ என்றும் அழ்வார்களும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஒரு அரும்பதவுரைகாரர், ‘நிஸ்தலம் என்னும் வடசொல் நித்திலமென்று திரிந்து கிடக்கிறது; முத்து என்றபடி. ‘நிஸ்தலம் வர்த்துலே முக்தாபலே ச சபலேபி ச-ஆது நிகண்டு’ என்றேழுதி வைத்திருக்கிறார். இனி வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்வது. (37)

स्मितनिर्झरिका विनिष्यतन्ती तव वक्षस्स्थलभूतले वि(की)रीर्णा ।

वरद प्रविमर्ति हारलक्ष्मीम् अपि मुक्तावलिका नदीव तज्जा ॥ ३८ ॥

ஸ்மிதநிர்ஜ்ஜரிகா விநிஷ்பதந்தீ தவ வக்ஷஸ்ஸ்தலபூதலே விசீர்ணா ।

வரத ப்ரபிபர்த்தி ஹாரலக்ஷ்மீம் அபி முக்தாவலிகா நதீவ தஜ்ஜா ॥ 38 ॥

ஹே வரத	வரதனே !	ஹாரலக்ஷ்மீம்	ஸஹஸ்ரயஷ்டிக ஹாரசோபையை
விநிஷ்பதந்தீ	} [முகமாகிற உக்நத ஸ்தாநத்தில் நின்றும்] விதூகின்ற	ப்ரபிபர்த்தி	அடைந்திடா நின்றது.
தவ ஸ்மிதநிர்ஜ்		முக்தாவலிகா	} ஏகாவளி ஹாரமும்
ஜரிகா வக்ஷஸ்	} உன்னுடைய புன்முறுவலாகிற அருவியானது திருமார்பாகிற	அபி	
ஸ்தல பூதலே		தஜ்ஜா	அந்த அருவியில் நின்றும் உண்டான
விசீர்ணா[ஸதீ]	இறைத்தாய்க்கொண்டு	நதீ இவ	ஆறுபோல்
		[ப்ரதி]	விளங்குகின்றது.

* * * அபிமதஜநதர்சநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளிவிழு கின்ற அவ்யக்த மதுர மந்தஹாஸ விலாஸந்தன்னையே மீண்டு மொருபடியாக உபஸ்ஸோகிக்கிறார். திருப் பவளமாகிற மேட்டுநிலத்தில் நின்றும் புன்முறுவலாகிற அருவியானது திருமார்பாகிற தரையிலே விழுந்து விப்ரகீர்ணமாய் அத் திருமார்புக்கு முக்தாஹாரமென்னலாம் படி விளங்குகின்றது, ஏற்கெனவே சாத்தி யுள்ள முக்தாவளிபும் அந்த அருவியில் நின்றும் பெருகின ஒரு ஆறுபோலே விளங்குகின்ற தென்கிறார்.

வக்ஷஸ்தலத்திற் காட்டிலும் முகம் மேற்பட்டதாகையாலே அது ஒரு உன்னத ஸ்தானமாகவும், ஸ்மிதமானது ப்ரஸாணசீலத்தாலும் சுப்ரகாந்தியோகத்தாலும் நிர்ஜ்ஜாமாகவும், அந்த ஸ்மிதம் திருமேனி யில் விசகவிதமாக வ்யாபிப்பதானது உன்னத ப்ரதேசத்தில் நின்றும் தரையிலே அருவி விழுந்து சிதறுவ தாகவும் இங்ஙனே ரூபகப்ரக்ரியையிலே திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிறபடி. இப்படி திருமார்பிலே சிதறிச் சிதறி வ்யாபிபா நின்ற ஸ்மிதநிர்ஜ்ஜாமானது சதயஷ்டிகஸஹஸ்ரயஷ்டிக முக்தாஹாரம் சாத்தினும்

போலே விளங்குகின்றதென்கிறார் த்ருதீய சரணத்தாலே. இனி நான்காவது பாதத்தால் சொல்லிற்றுய்த் தென்னென்னில் :—பேருளாளனுடைய திருமார்பில் ஏகாவலியான ஒரு முக்தாஹாரம் சாத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது முக்தாவலியல்ல. வக்ஷஸ்தவபிபதிதவிசீர்ணமான ஸ்மிதநிர்ஜஜரத்தில் கின்றும் பெருகிய ஒரு ஆறுதான் முக்தாவலியாக விளங்குகின்றதோ என்று உல்வேகிக்கலாம்படி பிராபிற்றென்கை. ஆக இந்த ச்லோகத்தால். பேருளாளனுடைய மந்தஹாஸ ப்ரபா ப்ரஸரமானது அநேக யஷ்டிக முக்தாஹாரமாகவும், வஸ்துதஃ திருமார்பிலே சாத்தியிருக்கிற ஏகாவலி ஹாஸமானது ஸ்மிதநிர்ஜஜர விநிஸ் ஸ்ருதையான நதியாகவும் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப் பட்டதாய்த்து.

விசீர்ண. விசீர்ண - இதி பாடபேதஃ. த்ருதீயபாதத்தை 'ஹாஸக்ஷம்மபி' என்னுமளவாக நிறுத்தி யநுஸந்திப்பது அர்த்தச்சேர்த்திக்கு விபரீதம்; 'அபி முக்தாவலிகா' என்று யதாக்ரமமாகவே அநுஸந்திக்கவேணும். (38)

परिमण्डितरासमण्डलाभिः वरदाघातमभीष्टगोपिकाभिः ।

अनुवर्तितदावनप्रहर्षात् इव फुल्लं दि कपोलयोयुगं ते ॥ ३९ ॥

பரிமண்டிதராஸமண்டலாபிஃ வரதாக்ராதமபீஷ்ட கோபிகாபிஃ ।

அதுவர்த்திததாதநப்ரஹர்ஷாத் இவ புல்லம் ஹி கபோலயோர் யுகம் தே ॥ 39 ॥

ஹே வரத பேருளாளனே !
பரிமண்டிதராஸமண்டலாபி : } அலங்கரிக்கப்பட்ட திருக்குவை
கோஷ்டியை யுடைய
அபீஷ்ட கோபிகாபி : } ப்ரியைகளான கோபஸ்தீகவாலே
ஆக்ராதம் மோரப்பட்ட

தே கபோல யோ : யுகம் { உன்னுடைய கபோலத்வயமும்
அநுவர்த்தி ததாதநப்ரஹர்ஷாத்இவ { இப்போதும் அநுவர்த்தித்து
வாராபிற்ற அப்போதைய
ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே போல
புல்லம் விகலித்திரா கின்றது.

* * * திவ்ய கபோலங்களை யநுபவித்து இனியராகிறார். அர்ச்சாவதாரத்திலும் விபவாவதார வாஸநை பண்ணிப் போருவர்கள் நம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும். 'கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன்—அண்டர்கோனணியரங்கள்' 'அடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே ! அரங்கத்தம்மா' என்றிப்புடைகளிலே யாய்த்து ஆழ்வார்களீடுபாடு. மற்றையவதாரங்களிற் காட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸந்திஹிதமாகையாலே இந்த க்ருஷ்ணாவதார வாஸநையே மிகுதியாகச் செல்லுமாய்த்து அர்ச்சாவதாரத்திலே.

பேருளாளனுடைய திவ்ய கபோலங்களின் ப்ரபுல்லதையைக் கண்டவாறே க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஶாஸக்ரீடா அவஸரத்திலே க்ருஷ்ண கபோலங்களுக்கு விசைந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகி தாதாத்ம்யபாவநை தோற்ற அருளிச் செய்கிறார். [பரிமண்டிதேத்யாதி] ராஸ மண்டலமாவது கண்ணபிரானுடைய ஶாஸக்ரீடா கோஷ்டி. ஶாஸக்ரீடையாவது தமிழில் 'குரவைக் கூத்து' எனப்படும். அதாவது 'அங்கனாமங்கனமந்தசே மாதவஃ' இத்யாதிப்படியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கவிலும் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பல திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு கைகேரத்தாடுவது. அங்ஙனே ஆடுங்காலத்தில் இரண்டு பக்கவிலுமுள்ள ஆய்ச்சிமாரர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு அணித்தான க்ருஷ்ண கபோலத்திலே ப்ரீத்யதிசயத்தாலே முத்தம் கொடுக்க. அத்தாலே ஒரு விலக்ஷணமான ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் உண்டாகக் கடவதிறே க்ருஷ்ணகபோலங்களுக்கு ; அந்த ஹர்ஷத்தினுடைய அநுவருத்தியானது அத்யாபி மாளுமையாலே தத்ப்ரபுக்தமாகத்தான் இந்த திவ்ய கபோலங்கள் ப்ரபுல்லங்களாயிருக்கின்றனவோ ? என்று உந்நயிக்கிறபடி. (39)

मुखमुन्नसमायताक्षमुद्यस्मितदन्तं रुचिराचरं नतभु ।

लसद्लविलम्बिद्वर्णवाशं मयि ते निखलमस्तु इस्तिनाथ ॥ ४० ॥

முகமுந்நஸமாயதாக்ஷமுத்யத்ஸமிததந்தம் ருசிரசதரம் நதப்ரு ।

லஸத்லவிலம்பிகர்ணவாசம் மயி தே நிச்சலமஸ்து ஹஸ்திகாத ॥ 40 ॥

ஹே ஹஸ்திராத ஓ கரிகிரி நாதனே !

உந்நஸம் { உந்நதமான நாவிகையை யுடைய
தாயும்

ஆயதாஷம் { நீண்ட திருக்கண்களை யுடைய
தாயும்

உத்யத் ஸ்மித தந்தம் { விம்மிவெளியெழுகின்ற புன்முறு
வையுடைய திருமுத்துகளை
யுடையதாயும்

ருசிர அதாம் { அழகிய திருவதரத்தை யுடைய
தாயும்

நத ப்ரு

{ வளைந்த திருப்புருவங்களை யுடைய
தாயும்

ஸஸத் அம்ஸ
விஹம்பி கர்ண
பாசம்

{ விளங்குன்றதோள் வரை தொங்
குவின்ற சிறந்த செவிகளை யுடைய
த்தாயு மிருக்கிற

தே முகம்
மயி

உனது திருமுக மண்டலமானது
அடியேன் விஷயத்திலே

நிச்சலம்
அஸ்து

{ நீடித்திருக்கக்
கடவது.

*** "பரபாகமியாத்" என்னும் ச்லோகம் முதலாக இவ்வளவும் வர, திருமுக மண்டலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு திவ்யாவயவந்தன்சையும் தனித்தனியே அநுபவித்து, இந்தச் ச்லோகத்தாலே, 'திருமுகத்தைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கிறார். ஆழ்வானுடைய சிந்தையாகிற பெண்ணானவள் இனிமேல் தேவாதிராஜனது கண்டாச்லேஷத்துக்குப் போகிறாளாகையால், நவோடையான பெண் பிறந்தகத்தில்; நின்றும் புக்ககத்துக்குப் போம்போது ஜம்மபூமிபிலுள்ள உறவு முறையானுள்ள விடமெங்கும் புக்கு அவர்களை உபலாவித்து வருமாபோலே தனக்கு சிரபரிசிதங்களான நயநாவிகாதி அவயவங்களை கண்டாச்லேஷ பூர்வாங்கமாக உபலாலகம் பண்ணி உகவாமின்றபடி.-என்று ஜீயாருளிச் செய்யும்படி. [தே முகம் மயி நிச்சலமஸ்து] "துரீச்வரத்வாரப்ஹிர் விதர்திகாதூராவிகாயை ரகிதோயமஞ்ஜவி:" என்று ப்ராக்ருதமுகாவலோகத்தில் நசை யொழிந்து "இன்று யாம் வந்தோ மிரங்கு" என்று உன் கோயில் கடைதலைப்புக்குந்த அடியேன் திறத்திலே உன்னுடைய திருமுக மண்டலம் எப்போதும் மாருதே' ஸைவைதந்தருள வேணுமென்கிறார். "வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ச பச்யாமி சீக்ருஷ்ணஜிஹம்பரம்" என்றபடி மாரீசனுக்கு எவ் தம் இராமபிரானுடைய தோற்றமேயாயிருந்தாற்போலே இவர் தமக்கும் பேரருளாளனுடைய திருமுகமண்டலமே இடைவிடாது முன்னின்று தோற்றவேணுமென்று ஆசை யிருக்கிறபடி. (40)

पञ्चायाः ऽणयरसात् समासजन्याः वं बाहुं सुबहुमतौ भुजेन तेन ।

कां नामान्वभवदहो दशां तदात्वे ऋणस्ते करिगिरिनाथ कम्युकान्तः ॥ ४१ ॥

பத்மாயா: ப்ரணயரஸாத் ஸமாஸஜந்த்யா: ஸ்வம் பாஹும் ஸுபஹுமதோ புஜேந தேந ।

காம் நாமான்வபவதஹோ தசாம் ததாத்வே கண்டஸ் தே கரிகிரிநாத! கம்புகாந்த: ॥ 41 ॥

ஹே கரிகிரிநாத ! திருவத்திமலைத் தலைவனே !

கம்பு காந்த: சங்கம போலழகிய

தே கண்ட: உன்னுடைய திருக்கமுத்தானது

ப்ரணயரஸாத் ப்ரீதிஸத்தாலே

தேந புஜேக } அப்படிப்பட்ட [உனது] புஜத்
ஸ்வம்பாஹும் } தோடே தன்னுடைய புஜத்தைத்
ஸமாஸ } தழுவி முழுசா நின்ற
ஜந்த்யா: }

பத்மாயா:

பிராட்டிக்கு

ஸுபஹுமதஸ்
ஸந்

{ மிகவுந் பஹுமான பாத்ரமாய்க்
கொண்டு

ததாத்வே

அக்காளத்தில்

காம் நாம
தசாம்

{ என்ன அவஸ்தையை

அந்வபவத்

அநுபவித்ததோ !

அஹோ

அஃதோ !

*** இனித் திருமுக மண்டலத்திற்குக் கீழே நோக்குகிறார். திருக்கமுத்திலே ஊன்றுகிராய்ச் செல்லுகிறது இந்தச் ச்லோகம். பேரருளாளனுடைய திருக்கமுத்தானது * காமுகதருணக்ரீவை போலவும் சங்கம் போலவும் சேகாத்ரயவிபக்தாங்கமாயிருக்கும். அந்த ரேகைகளைக் கண்ட வாறே 'ப்ரணய விலகல்லக்ஷம்' விச்வம்பராகரகந்தலீகனக வலயக்ரீடாஸம்க்ரந்தரேக இவோல்லஸன்' என்றுப் போலே கண்டாச்லேஷ தத்பரையான பிராட்டியின் திருக்கைகளிலணிந்துள்ள கனகவலயங்கள் திருக்கமுத்

திலே அழுத்தப் பெற்று அதனுலுண்டான ரேகைகளோ இவை! என்று சங்கிக்கும்படியா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட தொரு ஸம்பவனை ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திலே உதிக்க 'ஏகாம்பந்திஜ்ஞானம் அபரஸம்பந்தி ஸ்மாரகம்' என்ற கணக்கிலே, பண்டு பிராட்டி செய்தருளின கண்டாச்லேஷம் ஸ்மருதி விஷயமாக, ததநுஸந்தானமுதேன திருக்கழுத்திலே ஈடுபடுகிறாய்த்து. [ஹே ஹஸ்திகிரிநாத! கம்புகாந்த: தே கண்ட: ப்ரணயாஸாத் தேந புஜேந ஸ்வம் பாஹும் ஸமாஸஜந்த்யா: பத்மாயாஷாம்பஹும் தேந: ஸந் ததாத்வே காம் நாம் தசாம் அந்வபவத்] பிராட்டி எம்பெருமானோடே கைகோத்துத் தழுவி முழுசிப் பரிமாறின ஸமயம் பலவுண்டு; திருப்பாங்கடல் கடைந்தபோது திவ்யமால்யாம்பாதரையாய் ஸர்வபூஷண பூஷிதையாய் ஸகல தேவதைகளும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கச் சென்றணைந்தது ஒன் றுண்டு; கரவதத் தினன்று ராக்ஷஸ வேட்டையாடின பெருமானுடைய யுத்தரையாள் பரிஸ்விந்தமான திருமேனியில் ராக்ஷஸ சரவ்ராதவ்ரணரோபணதீவ்யௌஷதமான காடாவிங்கனமொன்றுண்டு; இவை யெல்லாம் இங்கு ஆழ்வானுக்கு விவக்ஷிதமல்ல காணும். திவ்ய தம்பதிகளிருவரும் சேரின்று ஒருவருக்கொருவர் கை கோத்து கண்டாச்லேஷம் பண்ணினது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே விசேஷித்து வீறுபெற்றிருக்குமாய்த்து. [ப்ரணயாஸாத் ஸ்வம் பாஹும் தேந புஜேந ஸமாஸஜந்த்யா:] * எம்மைப் பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம்: நின்றவர் என் சொல்லார்' என்று அஞ்சவேண்டும் நிலத்திலன்றிக்கே * பொய்கை முது மணல் முல்லைப்பந்தல்களிலே பண்ணும் விஹாரமாகையாலே, 'ஆவிங்கிதாயாம் புநராயதாக்ஷயாமாம் ஆசாஸ்மஹே விக்ரஹயோரபேதம்' என்னும்படியான ப்ரணயாஸம் மீதூர்ந்திருக்குமிறே. அப்படிப்பட்ட ப்ரீதிவிசேஷத்தாலே பிராட்டியானவள் தன் கையை அவனுடைய கைபோடே இணைத்து நெருக்கி அவன் பிடரியிலே தன் கையும் தன் பிடரியிலே அவன் கையுமாக உல்லரித்து நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; 'தேந புஜேந' என்கிற விடத்தில் தச்சப்தம் விபவாவதாரஸம்பந்தபராமர்சியாம். அர்ச்சையிலும் விபவா வதார தாதாத்மயாநுஸந்தானத்தினுறைப்பு இருக்கிறபடி.

[ஸுபஹும் த: தே கண்ட:] பிராட்டியின் பாஹுவானது எம்பெருமானுடைய கண்ட ஸ்பர்சத் தைப் பெற்றவாறே ஒரு விலக்ஷணமான இனிமை யுண்டாக, 'ஹா ஹா இதொரு ஸ்பர்சமிருந்தபடி யென்!' என்று அதுதன்னிலே உச்சாவசமான பஹுமான விசேஷங்களைப் பண்ணுவளிறே பிராட்டி - அந்த பஹுமான விசேஷங்களுக்குப் பாத்ரமான உனது திருயிடருனது [ததாத்வே காம் நாம் தசாம் அந்வபவத்] * நெஞ்சால் நனைப்பரிதால், * என்னும் படியிராநின்றதீ; சொலப்புதில் வாயமுதம் பாக்குமே. 'காம் நாம் தசாம்ந்வபவத்' என்று ப்ரச்சம் பண்ணுகிறாள்; அதுவுமொரு நிலைமையே!'' என்று ஈடுபடுகிறார். அந்த ஸமயத்தில் 'இத்திருயிடறு பட்டபாட்டை அணுகியிருந்து கண்ணா அநுபவிக்கப் பெற்றிலோமே!' என்னும் துழவு சொல்லலத்தில் வெளியாகிறபடி பாடீர்.

[கம்புகாந்த:] கம்புவத் காந்த:; சங்கம் போலே அழகிய என்றபடி. "சங்கஸ்ஸயாத் கம்புரஸ்த்ரி யாம்" இத்பமர: . ரேகாத்ரயவிபக்தாங்கத்வாதி ஸாதர்மயத்தைவிட்டு கண்டத்துக்கு சங்கஸாத்ருச்ய வர்ணனம் கவிஸமய ப்ரஸித்தம்.

இந்த ச்லோகம் முதல் 'யா தாமோதர இதி' என்னும் ச்லோகமளவாகவுள்ள பதினொரு ச்லோகங்களும் ப்ரஹர்ஷினீ வ்ருத்தம். (41)

सायामा धृतपरिणद्धयोन्धयो वा तारुण्यस्कुटमयवा विशद्वतयः।

चस्वारो धरद वरप्रदास्त्वदीयाः भासन्ते भुजपरिचास्तमालनीलाः ॥ ४२ ॥

ஸாயாமா த்ருதபரிணத்தயோப்தயோ வா தாத்ருச்யஸ் ஸ்புடமத வா திசச்சதஸ்ர: ।

சத்வாரோ வரத வரப்ரதாஸ் த்வதீயா: பாஸந்தே புஜபரிகாஸ் தமாலநீலா: ॥ 42 ॥

ஹே வரத	ஓ வரதனே !	வரப்ரதா:	{ [அடியார் வேண்டும்] வாங்களை
தமாலநீலா:	{ பச்சிலைமரம்போல் கறுத்தவை	சத்வரா:	{ யளிக்க வல்லவையாயும்
	வாயும்		நான்காடிமுள்ள

த்வதீயா:	} உழல் தடிபோன்ற உனது புஜங்களானவை நீட்சியோடு கூடி	தாத்ருச்ய:	{ அத்தனை நீட்சியும் சுற்றுப்பரப்பு முடைய
புஜபரிகா:		{ நான்கு திசைகள் திசோ வா { போலவோ	
ஸாயாமா:			{ சுற்றுப் பரப்புடைத்தான தய:
அப்தயோ வா	கடல்போலவோ	ஸ்புடம்	
அத	அன்றி		

*** பேருளாளனுடைய புஜங்களிலே ஈடுபடுகிறார். 'பாஹு'ச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:—என்கிறபடியே இவன்தோள் நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பார்க்குப் போலே பயம் கெட்டிருக்கலாம்படியும், ஸப்த லோக ப்ரஜைகளும் இத்தோள் நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் அவ்வளவேயன்றிக்கே இன்னும் சதகுணித ஸப்த லோகங்களுண்டானாலும் அவற்றுக்கும் இடம்போரு மென்னும்படி ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலே விஞ்சி விசாலதமங்கனா யிருக்கும்படியும் பற்ற, திசைகளையும் கடல்களையும் ஒப்புச்சொல்ல ஒதுப்புகிறார்.

[ஹே வரத ! தமாலலோ: வாப்ரதா: சத்வார: த்வதீயா: புஜபரிகா: ஸாயாமா: த்ருதபரிணத்தய: அப்தயோ வா பாஸந்தே] * அலம்புரிந்த நெருந்தடக்கை அமரர் வேந்தனிறே பேருளாளன். அர்த்திகள் 'அலம் அலம்' என்னும்படியாய்; புறம்பொருவர் வாசலிலே செல்ல வேண்டாதபடி பர்யாப்தமாகக் கொடுத்து நீண்டதிருக்கைகளிறே.

[தமாலலோ:] "கற்பகக்காவன நற்பலதோளன்" என்றபடி பச்சிலைக் காடு பரந்தாற் போலேயிறே திருத்தோள்கள் விளங்குகிறபடி. தாபார்த்தர் தமாலச் சாயையிலே ஒதுங்கி விடாய் கெடுமாபோலே தாபத்ரயாதூர் இத்தோள் நிழலிலே மொதுங்கியிறே விடாய் தீருவது. [புஜபரிகா:] புஜா: பரிகா இவ புஜபரிகா: ; பரிகமாவது உழல்தடி. ஆச்ரிதர்களுக்கு அஞ்ச வொண்ணாதபடி ரக்ஷணத் துக்கு ஸுத்ருட பரிகரமாயிருக்கையாலே புஜங்களை அச்சகலமாக அருளிச் செய்தபடி. இப்படிப்பட்ட புஜங்கள் கடல்போல் விளங்குகின்றன வென்றது நீளத்தையும் சுற்றுடைமையையும் நைல்யத்தையும் சாமஹரத்வத்தையும் வதுஸ்ஸங்க்யத்வத்தையும் பற்ற. [ஸாயாமா:] ஆயாமமாவது தைர்க்யம்; * தைர்க்ய மாயாம ஆகாஹ: * இத்யமர: ஆயாமேந ஸஹிதா: ஸாயாமா: . [த்ருதபரிணத்தய:] பரிணத்தியாவது பரிணஹம் 'பரிணஹோ விசாலதா' இத்யமர: | 'பரி' என்னும் உபஸர்க்கபூர்வகமான ணஹதாது களுந்தமானால் 'பரிணஹ: ' என்றும். க்திர்ப்ரத்யாந்தமானால் 'பரிணத்தி: ' என்றும். த்ருதா பரிணத்தி: யை: தே - த்ருதபரிணத்தய: | ஆக இவ்விரண்டு விசேஷணங்களாலும் ஸமுத்ரங்களின் அகல நீளமுடைமை சொல்லப்பட்டது. 'அப்தயோ வா' என்ற விடத்தில் வாகாரம் இவார்த்தகம்; * உபமாயாம் விகல்பே வா * இத்யமர: .

இங்ஙனே புஜங்களுக்கு ஸமுத்ரங்களை ஒப்புச் சொன்னவிதிலும் த்ருப்திபெறுதே மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார். [அத தாத்ருச்ய: சதஸ்: திசோ வா பாஸந்தே] தாத்ருச்ய: என்றது 'ஸாயாமா: த்ருதபரிணத்தய' என்று கீழே அப்திக்குச் சொன்ன விசேஷணத்வயம் இங்கும் அநுஷங்கம் பண்ணிக்கொள்ள வேணுமென்று தெரிவித்தபடி. அகலமும் நீளமும் அளவிறந்து கிடக்கிற நால்-திசைகள் போலே உன்னுடைய புஜங்கள் விளங்குகின்றன வென்றபடி. ஸமுத்ரங்களின் அகல நீளங்க ளுக்காகிலும் ஓளவிலே விச்சித்தியுண்டு. திக்குக்களின் விஸ்தாரம் அங்ஙனல்லவிறே. ... (42)

आदलेषे वरद भुजास्तवेन्द्रियाः गोपीनामभिमतारासवन्धने वा ।

वन्धे वा मुदमधिकां यशोदयाहो संयाप्तास्तव नवनीतमोवदोवात् ॥ ४३ ॥

ஆச்லேஷே வரத புஜாஸ் தவேந்திராயா: கோபீநாமபிமதராஸபந்தநே வா ।

பந்தே வா முதமதிகாம் யசாதயாஹோ ஸம்ப்ராப்தாஸ்தவ நவநீதமோஷதோஷாத் ॥ 43 ॥

ஹே வரத	வரதனே !
தவ புஜா:	உன்னுடைய புஜங்கள்
இந்திராயா:	பிராட்டியின் ஆலிங்கனத்தி
ஆச்லேஷேவா	லேயோ
கோபிநாம்	ஆப்ச்சிகளுக்கு அபிமதமாகத்
அபிமதராஸ	திருக்குரவை கோத்ததிலேயோ
பந்தகே வா	

ஆஹோ	அல்லது
நவரீத மோஷு	மெண்ணெய் களவு கண்ட
தோஷாத்	குற்றத்திற்காக
யசோதயா	யசோதையினும்
பந்தே வா	கட்டுண்டதிலேயோ
அதிகாம் முதம்	அதிகமான மகிழ்ச்சியை
ஸம்ப்ராப்தா:	அடைந்தன ?.

* * * மீண்டும் அந்த புஜங்களிலேயே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார். இந்த புஜங்கள் நிஸ்ஸீமமாக வளர்ந் திருக்கைக்கடி ஸந்தோஷமாக வேணும். ஸந்தோஷமுண்டானால் சிறிய வடிவும் பெரிய வடிவமாகப் பகிண் மியா நின்றதிதே. பரமபுருஷனும் மஹாபலி பக்கவிலே சென்று மூவடிபிரக்க, மாவலி தாளை வார்த்து தததம் பண்ணினவாறே 'அபிமதலாபம் கிடைக்கப்பெற்றேம்' என்னும் ஆனந்தமே விளைகாகவிதே மந்தரமீது போகி மதி நின்றிறைஞ்ச மலரோன் வணங்க வளர்சேர். அந்தா மேழினூடு செலவுய்த்த பாதம்" என்னும்படி ஒங்கி வளர்ந்தது. அப்படி போலே இந்த புஜ வ்ருத்திக்கு ஹேது ஏதேனுமோரு ஸந்தோஷமே யாகவேணும்மென்று அறுதியிட்டு அந்த ஸந்தோஷந்தனக்குப் பல ஹேதுக்களுளவா கையால் "இந்த ஹேதுவா, அந்த ஹேதுவா? எந்த ஹேது?" என்று போருளாளகை கோக்கி ப்ரசநம் பண்ணுகிறார்.

பூர்வார்த்தத்தில் இரண்டு ஹேதுக்களும், உத்தாரார்த்தத்தில் ஒரு ஹேதுவும் ஆக மூன்று ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து, இவற்றில் எந்த ஹேது வடியாக உன்னுடைய புஜங்கள் ஸந்தோஷ மடைந்தனவென்று வினவுகின்றார்.

ஹே வரத! தவ புஜா: இந்திராயா: ஆச்லேஷே அதிகாம் முதம் ஸம்ப்ராப்தா வா? (உத) கோபிநாம் அபிமதராஸபந்தனே அதிகாம் முதம் ஸம்ப்ராப்தா வா? ஆஹோ தவ நவரீதமோஷுதோஷாத் (ப்ராப்தே) யசோதயா தாமபி: க்ருதே பந்தே அதிகாம் முதம் ஸம்ப்ராப்தா வா?] என்று ப்ரசநதரய மிருக்கிறபடி. "மேற்குறித்த மூன்று அவஸாங்களிலுமே ஆனந்த முண்டாயிற்று" என்று லகுனாகத் தானே மறுமாற்றம் சொல்லிவிட வொண்ணாதபடி அதிகாம் என்று விசேஷணமிடுகிறார். மூன்று அவஸாங் களிலும் ஆனந்த முண்டாயிற்றென்னுமிடம் நானறிவேன்; இவற்றுள் எந்த அவஸாத்திலு ண்டான ஆனந்தம் அதிகம்? என்பதே யார்த்த இப்போது நான் கேட்டது; இதுதன்னை ஆராய்ந்து விடை யளிப்பாய் என்கிறார். ஆக; பத்மாபரிஷ்வங்கம், ராஸபந்தனம், தாமபந்தனம் என்ற மூன்றவஸாங்களுள் உன்னுடைய புஜங்களுக்கு அளவிற்ற ஆனந்தமுண்டாகியது எந்த அவஸாத்திலே சொல்லா யென்றாராயிற்று. (43)

சாலியா इव विटपास्सपल्लवाया: कल्लोल इव जलवेससविद्रुमाया: ।

भोगीन्द्रा इव च फणामणीद्वयकत्रा: मासन्ते वरद भुजास्तथाश्रया: ॥ ४४ ॥

ஸாலியா இவ விடபாஸ் ஸபல்லவாக்ரா: கல்லோலா இவ ஜலதேஸ் ஸவித்ருமாக்ரா: ।

போகீந்த்ரா இவ ச பணாமணீத்தவக்த்ரா: பாஸந்தே வரத புஜாஸ் தவாருணாக்ரா: ॥ 44 ॥

ஹே வரத !	ஓ வரதனே !
ருணாக்ரா:	சிவந்த நுனிகளையுடைய [சிவந்த திருவிரல்களையுடைய]
தவ புஜா:	உன்னுடைய புஜங்கள்
ஸபல்ல வாக்ரா:	தனிதோடு கூடிய நுனிகளை யுடைத்தான
ஸாலியா:	ஸாலவ்ருஷத்தினுடையதான

விடபா இவ	கிளைகள் போலவும்
ஸவித்ருமாக்ரா:	பலமுங்கனோடு கூடிய நுனிகளை யுடைய
ஜலதே:	கடலினுடைய
கல்லோலா இவ	பெரிய அலைகள் போலவும்
பணாமணீத்த வக்த்ரா:	படங்களினுடைய மணிகளால் ப்ரச கிண்கின்ற முகங்களையுடைய

போகீந்தராஃ } சேஷன், வாஸுதி முதலிய அர } பாஸந்தே விளங்குகின்றன.
இவ ச } வரசுகன் போலவும்

... போருளாளனுடைய புலங்கள் திருவிலக்களோடே சேர்ந்த சேர்த்தியழகுக்குப் பாகுமிடுகிறும், நுனிமீலே இனந்தளிக்களை உடைய ஸாலவகுஷ சாகைகள் போலவும், பவழங்களைக் கொழிக்கின்ற கடலைகள் போலவும், முகத்தில் பனாமணிகள் விளங்கப்பெற்ற ஸர்ப்பராஜங்கள் போலவும் விளங்குகின்றன—செவ்விய திருவிலக்களோடே கூடிய தேவரீருடைய திருக்கைகள் என்கிறார்.

ஆக இந்த ச்லோகத்தால் பணிகள் போலவும் அலைகள் போலவும் அலங்கள் போலவும் பருத்து நீண்டு மகோலாசங்களாய் விளங்குகின்ற திருக்கைகளும் செவ்விதழ் போலும் பவழங்கள் போலும் செம்மணி போலும் விளங்குகின்ற திருவிலைகளும் அநுபவிக்கப்பட்டன. “அருணாக்ராஃ” என்ற பதத்தில் திருவிலைகளுக்கு வசகமான பதம் வ்யகதமாக இல்லையெனினும், அகரபத மானது அங்குளியை லக்ஷிக்கிறதென்றுணர்க. ... (44)

अमोघेस्त्वयमभिमन्थनं चकयं क्षोणीं पुनरभिभव ससरांशम् ।

सप्त नां विवलयसिन्धु वृष्टमुष्णाम् अस्त्राणां वरद तथाऽपि पाणयस्ते ॥ ४५ ॥

அம்போதேஸ் ஸ்வயம்பிமந்தாம் சகர்த்த கேதானீத்ரம் புனரபிபச் ச ஸப்தராத்ரம் ।

ஸப்தாநாம விவலயஸிம்மகண்டமுஷ்ணாம் அம்ஸாநா வரத ததாபி பாணயஸ் தே ॥ 45 ॥

ஹே வரத !	ஓ வரதனே !	அபிபச்	தாங்குகின்றாய் ,	
ஸ்வயம்	நீ தானே	ஸப்தாநாம்	} ஏழு வ்ருஷபங்களினுடைய உஷ்ணம்	
அம்போதே	} கடல் கடைவதை	கண்டம் ச		சமுத்தையும்
அபிமந்தகம்		சகர்த்த	செய்தருள்கின்றாய் ,	} கப்பிள்கைப் பிராட்டிக்காக] முறித்தாய்
புந்	அன்றியும்	விவலயஸி ஸ்ம்	ததாபி	
கேதானீத்ரம்	கோவர்த்தனமலைமைய	தே பாணயஃ	அம்ஸாநா	உனது திருக்கைகள்
ஸப்தராத்ரம்	ஏழுநாளளவும்			வாட வில்லை.

... எம்பெருமானுடைய திருக்கைகள் செய்தருளின சில அதிமாநுஷ திவ்ய சேஷ்டதங்களை அருளிச் செய்து “இத்தனை ஆனைத்தொழில்கள் செய்திருக்கச் செய்தேயும் இத்திருக்கைகள் இறையும் வாட்டமடையவில்லையே !” என்று விளமிதராகிறார்.

“கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கேரலமு மழிந்தில வாடிற்றில, வடிவேறு திருவுகிர் கொந்தூரின் மணிவண்ணன் மலையுமோர்சம்பிரதம்” என்ற பெரிவாழ்வார் திருமொழியைத் திருவுள்ளமபற்றி அருளிச்செய்த ச்லோகமாய்த்து இது. கோவர்த்தனோத்தரண சரிதமொன்றே யாய்த்து அப்பாகரத்தில் பாதிபாதிதம். இந்த ச்லோகத்தில், ஸமுதாமதகம் கோவர்த்தனோத்தரணம் ஸப்தர்ஷபபஞ்ஜகம்—என்ற மூன்று திவ்ய சேஷ்டதங்களை அருளிச் செய்கிறார்

[ததாபி தே பாணயஃ அம்ஸாநா] இத்தனை ஆனைத்தொழில்கள் செய்த திருக்கைகள் சிறிதும் வாடவில்லையே! வதங்களில்லையே! நதென்ன அற்புதம் என்கிறார். ஸமுதாமதக-கோவர்த்தனோத்தரண-ஸப்தர்ஷபபஞ்ஜகம் முதலிய சேஷ்டதங்களைச் செய்தருளினவன் இப்போருளாளனே-என்கிற தாதாத்ம் யமும், அந்த மிடுக்குத் தோன்ற இப்போது ஹஸ்திகிரி மூர்த்ததாவிலே எழுந்தருளி யிருக்கிறுனென்னு மிடமும் இந்த ச்லோகத்திற்கு பாதாகப்ரமேயமாம். ... (45)

रिङ्गातो नञसदनाङ्गेषु किं ते गोयष्टिमदणघशाम्नु गोपगोष्ठ्याम् ।

आङ्गान्वाङ्मयनयसूत्रतोषयोर्वा पाणीनां वरद सवारुणत्वमासीत् ॥ ४६ ॥

ரிங்காதோ வ்ரஜஸ்தநாங்கணேஷு கிம் தே கோயஷ்டிக்ரஹணவசாந்நு கோபகோஷ்ட்யாம்
ஆலம்பாத்தயநய ஸலித்ரதோத்ரயோர் வா பாணீநாம் வரத தவாருணத்வமாஸீத் || 46 ||

ஹே வரத	வரதனே !		
வ்ரஜஸ்தந	} திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள மனை களின் முற்றங்களில்	ஹயநயஸலித்ர	} பார்த்தஸாரதியா யிருந்தபோது தேர்க் குதிரைகளைசிக்ஷித்து நடத்தும் கருவிகளையிருந்த கடி வாளத்தையும் சாட்டையையும் பிடித்ததனுலேயோ
அங்கணேஷு		தோத்ரயோர்	
ரிங்காத் கிம்	தவழ்ந்து விளையாடினதாலேயோ	ஆலம்பாத்வா	
கோப	} ஆயர்களின் திரையிலே		
கோஷ்ட்யாம்			
கோயஷ்டிக்ரஹண	} பசுக்களை மேய்க்கும் கோல்களைப் பிடித்ததனுலேயோ	தவ பாணீநாம்	உனது திருக்கைகளுக்கு
வசாந்நு		அருணத்வம்	} சிவப்புஉண்டாயிற்று?
		ஆஸீத்	

* * * பேராளானனுடைய திருக்கைகளின் ஸ்வாபாவிகமான ஆருண்யத்திற்கு ஹேதுப்ரச்நம் பண்ணுகிறார். திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர் மனைகள் தோறும் “தன் முகத்துச் சுட்டி தூங்கத் தூங்கத் தவழ்ந்துபோய், பொன்முகக் கிண்கணியார்ப்பப் புழுதியனைகின்றான்” என்றும் “தண்ணந் தாமரைக்-கண்ணனே கண்ணா! தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால் மண்ணில் செம்பொடியாடிவந்து” என்றும் அருளிச்செய்தபடியே தவழ்ந்து விளையாடினபோது திருக்கைத்தலங்களைத் தரையிலே ஊன்றின மையாலே இவை சிவந்தனவோ? அன்றியே * வேலிக்கோல் வெட்டியிலே யசோதையானவள் காக்கையை நோக்கி “காலிப்பின் போவாற் கோர்கோல் கொண்டுலா” கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல் கொண்டுலா” என்று பல காலும் வேண்டினபடியே அது கொண்டு கொடுத்த கோலைத் திருக்கையிலே தாங்கியிருப்ப னிறே கண்ணபிரான்! “கோலால் நிரைமேய்த்து ஆயனாய்” என்றும் “கோலால் நிரைமேய்த்தவெம் கோவலர் கோவே” என்றும் அருளிச் செய்தார்களிறே. “லீலாயஷ்டம் காகிஸலயே தஷ்ணேந்யஸ்ய தன்யாம்” என்றிறே வேதான்த வாசிரியரும் அநுபவித்துப் பேசியது. அந்த கோயஷ்டியைப் பிடித்ததனுலே திருக்கைகள் சிவந்தனவோ?

அன்றிக்கே, * பாரதத்துத்தேரில் பாகனாயுந்ந்தபோது “பற்றலர்வியக் கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன் தன் தேர்முன் நின்றானே” என்றபடி கசையும் கடிவாளமும் பற்றினமையாலே சிவந்தனவோ? ஹயநயஸலித்ரமாவது—ஹயநாம் (அச்வநாம்)நய:-நயநம், சிக்ஷித்து நடத்துகை, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸலித்ரம்—கடிவாளம்போன்றதொரு கயிறு. தோத்ரமாவது “தோத்ரம் ஸ்யாத்வருஷபாச்வாதிப்ரோணே-சித்தண்டக:” என்ற நிகண்டுவின்படி குதிரையைச் செலுத்துவதற்குரிய கருவியாகிற சாட்டை; இவை யிரண்டும் பார்த்தஸாரதியாயிருந்த காலத்திலே கண்ணபிரானுடைய திருக்கையிலே யிருந்தனவாம்.

ரிங்கா—இரண்டு கைத்தலங்களையும் தரையிலே யூன்றி முழந்தாள்களாலே தவழ்ந்து செல்லு கைக்கு ‘ரிங்கா’ என்றும் ரிங்கணம்’ என்றும் பெயர். ‘ரிசி-கதௌ’ இத்யேகே! பாலானும் ஹஸ்தபாதகமநம் ரிங்கா என்றான் ஜீவாநந்தன். (46)

सर्वशास्त्रमुचितशक्तयस्सदैव स्वस्सेवानियमजुषस्त्वदेकभोगाः ।

द्वितीनामधिपतयस्सदा किमेतान् शोभायं वरद विमर्षि ह्यंतो वा ॥ ४७ ॥

ஸர்வஜ்ஞாஸ் ஸமுசிதசக்தயஸ் ஸதைவ த்வத்ஸேவாநியமஜுஷஸ் த்வதேகபோகா: ।

ஹேதீநாமதிபதயஸ் ஸதா கிமேதாந் சோபார்த்தம் வரத பிப்ர்ஷி ஹர்ஷதோ வா || 47 ||

ஹே வரத !	பேராளானே !	ஸமுசித	} அந்தஜ்ஞானத்துக்கு ஏற்ற சக்தி யுள்ளவர்களாயும்
ஹேதீநாம்	} ஆயுதத் தலைவர்களான சங்க சக் ராதிகள்	சக்தய:	
அதிபதய:		த்வதேக	} அந்யபோகர்களாயும் [அத ஏவ]
ஸர்வஜ்ஞா:	ஸர்வஜ்ஞர்களாயும்	போகா:	

ஸதைவ	ஏப்போதுமே	சோபார்த்தம்	} அழகுக்காகவோ
த்வத்ஸேவா	} உன்னைவேசித்துக் கொண்டிருப்ப	வா	
வியமஜுஷஃ		ஹர்ஷதோவா	ஸந்தோஷத்தினாலோ
[ஸந்தி]	இருக்கிறார்கள்;	ஸதா	ஏப்போதும்
ஏதாந்	இப்படிப்பட்டவர்களை	பிபர்ஷி	உஷிததுக்கொண்டிருக்கிறாய்?

* * * திவ்யாயுதாழ்வார்களுடைய சேர்த்தியழகை யதுபவித்து, அவ்வநுபவ பரீலாஹமாக வொரு ப்ரச்சநம் பண்ணுகிறார். ஹேதீநாமதிபதிகளாகிறார் "ரதாங்கசங்காஸிகதாதனுர்வரை: " என்னப்பட்ட திருவாழியாழ்வான். ஸ்ரீபஞ்சஜந்யம். ஸ்ரீநந்தகம். ஸ்ரீகௌமோதகீ. ஸ்ரீசார்ங்கம் என்கிற பஞ்சாயுதாழ்வார்கள். இவர்களுக்கு ஆயுத கோடியிலும் ஆபரண கோடியிலும் பரிகணநமுண்டிறே. ஆயுதத்வாகாரேண இவ்வாழ்வார்களுக்கு தாரணம் அநாவச்யகமாகையாலே ஆபரணத்வேந தாரணமேயாயிருக்க வடுக்கு மென்று திருவுள்ளம் பற்றி அதுதன்னை ப்ரச்சவ்யாஜேந வெளியிட்டருளுகிறார் ராய்த்து.

[ஸர்வஜ்ஞாஸ் ஸமுசிதசக்தய:] எம்பெருமானுடைய, ஜ்ஞாநசக்திகளுக்குக் குறையுண்டாகிவிடுதே திவ்யாயுதாழ்வார்களுடைய ஜ்ஞாந சக்திகளுக்குக் குறையுண்டாக ப்ராஸக்தி தானுள்ளது. * தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே பொக்க அருள்செய்யுமவனிறே அமர்த்தலைவன்; எம்பெருமானுடைய ஹிதங்களை நன்கு அறிகைக்கீடான ஸர்வதோமுக ஜ்ஞாந பெளஷ்கல்யத்தை யுடையவர்களாயும், அறிந்து தலைக்கட்டவல்ல சக்திபூர்த்தியை யுடையவர்களாயு மிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது.

[ஸதைவ த்வத்ஸேவாவியமஜுஷ:] ஏப்போதும் உனக்கு அத்தாணிச் சேவகம் செய்வதை* வீரதமாகக் கொண்டவர்களாயுமிடுதே அவர்களிருப்பது. [த்வதேகபோகா:] உன்னையே ஸர்வவித போக்ய வர்க்கமுமாகக் கொண்டவர்களாகையாலே ஒரு ஸெடிப்பொழுதும் உன்னைவிட்டு அகன் றிருக்க மாட்டா தவர்களென்றபடி.

[ஏதாந் ஸதா பிபர்ஷி; (எதத்) கிம் சோபார்த்தம்? (உத) ஹர்ஷதோ வா?] இப்படிப்பட்ட பஞ்சாயுதாழ்வார்களை நீ ஒரு ஸெடிப்பொழுதும் விடாமல் ஏந்திக் கொண்டிருக்கைக்குக் காரணமில்லை, ஏனெனில்; இவர்கள் ஸர்வஜ்ஞாநர்களாயும் ஸமுசித சக்திகளாயு மிருக்கையாலே நீ ஏனிக் காரியம் கொள்ள வேண்டாதபடி உன்றன் திருவுள்ளக் கருத்தறிந்து வேண்டிற்றுச் செய்து தலைக்கட்டவல்லவர்கள்; 'இவர்களை நாம் விடாமல் கையிலே ஏந்திக்கொண்டிராவிடில் இவர்கள் ஸ்வார்த்த பரதயா எங்கே னும் அகன்று போய்விடக்கூடும்' என்று சங்கிக்கவுமிடமில்லாதபடி இவர்கள் த்வதேகபோகர்களாயும் த்வத்ஸேவாவியதர்களாயு மிராநின்றார்கள். ஆகையாலே இவர்களை நீ திருக்கையிலேந்திக் கொண்டிருக்கை நிஷ்ப்ரயோஜனம்; ஆயிருக்கச் செய்தேயும் நீ 'இவர்களை ஏந்திக்கொண்டிருக்கை வ்ருதா பரிச்ரமமாயிராதிடுதே; ஏதாகிலுமொரு சிறந்த ப்ரயோஜன மிருக்கவேணுமே. மாணிக்ய மந்திரத்திற்கு மங்களார்த்தமாக மணிவிளக்கேற்றுமா போலே கேவலம் சோபார்த்தமாகவே இவர்களை ஏந்தியிராநின்றாய்போலும். அன்றிக்கே அத்தாணிச் சேவகரை உகப்பின் மிகுதியாலே கடக்கவிட்டிருக்கமாட்டாத அரசர்கள் அவர்களை அநவாதம் அணைந்துகொண்டு தரித்திருக்குமாபோலே இவ்வாழ்வார்களுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வாத்யநுஸந்தான ஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால்தான் நீ இவர்களை விடமாட்டாதே தரியாநின்றாயோ?

"சோபார்த்தம்" என்பதற்கு "ஸ்வகீயசோபார்த்தம்" என்று பொருள்கொள்ளாதே 'ஆபரணத் துக்கழகு கொடுக்கும் பெருமாள், என்னுமாபோலே பஞ்சாயுதாழ்வார்களுக்கு சோபையை விளைப் பதற்காக' என்று பொருள் கொள்வதும் பொருந்தும். அவ்வோ வஸ்துக்கள் மிகச் சிறந்தவையாயிருந் தாலும் வகுத்த ஸ்தானத்திலே இராதவன்று அழகை மிழக்கு மத்தனையிறே. அப்படியாகாமே இவ்வாழ்வார்களைத் தம் பக்கவிலே அமைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு அழகு கொடுக்கிறாயோ வென்கை. (47)

किं धातुर्गगनविधानमातृकाऽभूत् वक्षस्ते वरद वरेण्य यत्र नाम ।

पद्माया मुखमथ कौस्तुभश्च जातौ चन्द्रार्कबुडनिकरायते तु हारः ॥ ४८ ॥

கீம் தாதுர் ககநவிதாநமாத்ருகாபூத் வகஸிஸ் தே வரத வரேண்ய யத்ர நாம ।

பத்மாயா முகமத கௌஸ்துபச்ச ஜாதௌ சந்த்ரார்த்தகாவுடுகிராயதே து ஹாரஃ ॥ 48 ॥

ஹே வரத } வரமளிக்கும் தேவர்களில் சிறந்த
வரேண்ய } வரதராஜனே !

யத்ர வஷஸி யாதொரு திருமார்பில்

பத்மாயாமுகம் பிராட்டியின் திருமுகமும்

அத கௌஸ்து } கௌஸ்துப மணியும்
பச்ச }

சந்த்ரார்த்தகௌ சந்த்ரஸூரியர்களாக

ஜாதௌ ஆயினவோ,

ஹாரஸ்து முக்தாஹாரமோவென்றால்
உடுகிராயதே நகைத்ரஸமுகம்போன்றதோ,

[ததிதப்] அப்படிப்பட்ட இந்த

தே வஷஸி உனது திருமார்பானது

தாதுர் ப்ரஹ்மாவுக்கு

ககந விதாந { ஆகாசமென்றோருபூதத்தைஸ்ருஷ்
மாத்ருகா { டிப்பதற்கு முனிதர்ச்சனமாக
அபூத் கீம் { ஆயிற்றே !

* * * “உய்யவுரைகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றிலுய் நான் முகனை” என்றபடி அனைத்
தையும் படைப்பதற்காகத் திருநாபிகமலத்தினின்றும் உன்னாலே தோற்றுவிக்கப்பட்ட சதுர்முகன்
ஆகாசத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு நீ உன்னுடைய திருமார்பையே மாத்ருகையாகக் காட்டித் தந்தாயோ
வென்கிறார்.

ஒன்றைப் பார்த்து ஒன்றை நிரூபிக்குமிடத்தில் பூர்வவர்த்தியான வஸ்துவுக்கு மாத்ருகை
யென்று பெயர். மாத்ருகைக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியானது புத்ரிகை யெனப்படும். ஆகாச ஸ்ருஷ்டிக்குப்
பேராளானனுடைய திருமார்பு மாத்ருகை யென்றது. திருமார்பைப்பார்த்து ஆகாசம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட
தென்றபடி. ககநமாகிற புத்ரிகைக்குத் திருமார்பு மாத்ருகையானால் இரண்டிற்கும் ஸாதர்ம்யம் இருக்க
வேண்டுமே யென்னில், உத்தாரத்தத்திலே அந்த ஸாதர்ம்யம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. * அகல கில்லே
னிறையு மென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பனாகையாலே இடைவிடாது திருமார்பிலே யெழுந்தருளி
யிரா நின்ற பிராட்டியின் திருமுகமண்டலம் சந்திரன் போலவும், * குருமாமணிப் பூண் குளவித் திகழும்
திருமார்பாகையாலே தள தள வென்று திகழுகின்ற ஸ்ரீகௌஸ்துபமானது ஸூரியன் போலவும், முக்தா
ஹாரமானது நகைத்ர கணங்கள் போலவும் இருக்கும்படியைச் சொல்லிற்று. ஆக இந்த ச்லோகத்தால்
பேராளானனுடைய திருமார்பின் வைசால்யமும் ஸைர்மல்யமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று. ... (48)

अण्डानां त्वदुदरमामनन्ति सन्तः स्थानं तद्वद कथं नु काश्यमस्य ।

माहात्म्यं स्वत इह येषु नूनमेवाम् कद्विस्स्यान्मदिमकरी न हीतरेवाम् । ४९ ॥

அண்டாநாம் த்வதுதரமாமநந்தி ஸந்தஃ ஸ்தானம் தத் வரத கதம் நு காச்ச்யமஸ்ய ।

மாஹாத்ம்யம் ஸ்வத இஹ யேஷு நூநமேவாம் கதவிஸ்யாந்மதிமகரீ ந ஹீதரேஷாம் ॥ 49 ॥

ஹே வரத ! ஓ வரதனே !

த்வதுதரம் உனது திருவயிற்றை

அண்டாநாம் அண்டங்களனைத்துக்கும்

ஸ்தானம் இருப்பிடமாக

ஸந்தஃ [பராசராதி] ப்ரஹ்மவித்துக்கள்

ஆமநந்தி இயப்புகின்றனர்.

தத் அப்படியிருக்க

அஸ்ய இந்தத் திருவயிற்றுக்கு

காச்ச்யம் மெலிவானது

கதம் நு { எங்ஙனையோ ! [என்று சக்கித்
துத் தாமே ஸமாஹிதராகிறார்]

இஹ

யேஷு

மாஹாத்ம்யம்

ஸ்வதஃ

ஏஷாம்

ருத்திஃ

மஹிமகரீ

இதனேஷாம்

ருத்திஃ

இவ்வுலகில்

எந்த வஸ்துக்களில்

பெருமையானது

ஸ்வதஸ்ஸித்தமோ

இந்த வஸ்துக்களுக்குத்தான்

[உண்டாகிற] ஸம்ருத்தியானது

பெருமையை விகாக்கவற்று ;

{ (இயற்கையான பெருமையில்
லாத) மற்ற வஸ்துக்களுக்கு
[உண்டாகிற]

ஸம்ருத்தியானது

மஹிமகரீ ந ஹி { பெருமையை விளைவிக்க வல்ல | நூதம் | இது தின்னம்.

* * * பேருளாளனுடைய திருவுதரத்தின் கர்ச்சத்தை சங்கா ஸமாதான முந்ரையாலே அருளிச் செய்கிறார்.

பேருளாளனே! நீ * அண்டாண்ட பகிண்டத் தொருமாவில மெழுமால்வரை முற்று முண்டவனாகையாலே உன் திருவயிற்றிலே எத்தனையோ அண்டங்கள் கிடப்பதாகவிதே பாசரபாரசர்யாதி மஹர்ஷிகள் சொல்லியிராநின்றார்கள். அப்படியிருக்க இத்திருவுதரம் பெருத்தன்றோ விளங்கவேணும் உண்டதுருக்காட்டாதே சிறுத்துக் கிடப்பானேன்? என்று பூர்வார்த்தத்தாலே சங்கித்தபடி.

ஸ்வகீயசங்கையை ச்லேஷபங்கியாலே ஸ்வயமேவ பரிஹரித்துக் கொள்ளுகிறார். எந்த வஸ்துக்கள் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான மாஹாத்மயத்தை யுடையனவோ அந்த வஸ்துக்களுக்கு உண்டாகிற ஸம்ருத்திதான் அவற்றுக்கு ஒரு பெருமையை விளைக்கக் கடவதாம்; ஸ்வதஸ்ஸித்தமாஹாத்மய குந்யமாய் அத ஏவ ஸ்வதோ லகுயான பதார்த்தங்களுக்கு ஸம்ருத்தி யுண்டானாலும் அதனால் ஒரு பெருமையும் விளையாது காண் என்றபடி.

இங்கே “மாஹாத்மயம்” என்கிற பதத்திற்கு இரண்டர்த்தம். உலகிலே ஆகாரப்ரயுக்தமான மஹத்த்வமென்ன, குணப்ரயுக்தமான மஹத்த்வமென்ன ஆக இவ்விண்டு வகையான மஹத்த்வத் தையும் விவக்ஷித்து “மஹான்” என்று வ்யபதேசிப்பதுண்டு. பெரும் பெரிய மலைகள் வீடுகள் ஆறுகள் முதலிய உருவிற்பெரிய வஸ்துக்களை மஹச்சப்தத்தாலே வ்யவஹரிப்பது போலவே மேலான குணங்கள் படைத்த மாஹாநுபாவர்களையும் மஹாஸ்களென்கிறோம் அவர்கள் உருவத்தில் பெருமையுடையவர்களல்லாவிடினும் [“சிறுமாமனிசர்” என்கிறபடியே] பெருங்குணங்கள் படைத்திருப்பது பற்றியே அவர்களைப் பெரியோர்களென்கிறோம் அங்குப் பெருமையானது கோக அவர்களிடத்திலே இல்லாவிடினும் குணங்கள் வழியாக இருப்பது பற்றி மஹச்சப்தேஃ வ்யபதேசம் நிகழ்கின்றது. ஆகவே கோக ஸ்வரூபத்திலிருக்கும் பெருமை யொன்றும் குணத்தவரா ஏற்படுகிற பெருமை யொன்றுமாக இரண்டுவிதமான பெருமைகளும் மாஹாத்மயசப்தத்தாலே விவக்ஷிக்கப்படலாம்; “மாஹாத்மயம் ஸ்வதஃ” இத்யாதி ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் மாஹாத்மய சப்தத்திற்கு ஸ்வரூபதோ ப்ருஹத்த்வமாகிற உருவப்பெருமை இரண்டாவது அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும். குணதோ மஹத்த்வமாகிற ஸ்வபாவப் பெருமையே முதலர்த்தமாகக் கடவது.

நிஷ்க்ருஷ்டதாத்பர்யமேதென்னில், குலம் ரூபம் வயோ வித்யா என்னும்படியான சிறந்த குணங்களால் பெருமை பெற்றிருந்துள்ளவர்களுக்கு உண்டாகிற பொரு ஸம்ருத்திதான் அவர்களுக்குப் பெருமை பாவச் செய்யுமே யல்லது ஒரு குணமுமற்ற க்ஷுத்ர புருஷர்களுக்கு எவ்வளவு ஸம்ருத்தி யுண்டானாலும் அவர்களுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான லாகவந்தான் விளங்கும். பெருமை யென்பது ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாது. இது லோகத்ருஷ்டமான விஷயம். இந்த த்ருஷ்டாந்தம் ப்ரக்ருதத்தில் உதரகார்ச்சய ஸமர்த்தநத்திற்கு எங்ஙனே உபயுக்தமாகிற தென்னில்; வ்யதிரேகமுகத்தாலேயாகிறது; பேருளாளனுடைய திருவுதரத்திற்கு ஸ்வதோ மாஹாத்மய மில்லாமையால் அண்டஸம்ருத்தியானது மஹிமகரியாகவில்லை யென்றதாகிறது. இப்போது மாஹாத்மய சப்தார்த்தம் குணதோ மஹத்த்வமல்ல; ஸ்வரூபதோ மஹத்த்வமேயாம். ஸ்வதஃ க்ருசமாயிறே திருவுதர மிருப்பது இங்ஙனே அர்த்தபேத முண்டாகையாலிறே ச்லேஷபங்கி யென்னப்பட்டது. பேருளாளனுடைய திருவுதரத்திற்கு ஸ்வதோ மாஹாத்மயமில்லைபென்று சொன்னால் அது மாஹாபசாரமன்றோ என்று சிலர் பேசுவது. சொற்கவை யறியாமை. வியாஜஸ்துதி யலங்காரம் நினைப்பது. ... (49)

सौन्दर्यामृतरसवाहवेगजस्योत् अ.वतंस्तव निल पञ्चनाभ! नाभिः ।

तत्पद्मं वरद विभाति कान्तिमय्याः लक्ष्म्यास्ते सकलवपुर्जुषो नु सद्य ॥ ५० ॥

ஸௌந்தர்யாம்ருதரஸவாஹவேகஜஸ் ஸ்யாத் ஆவர்த்த ஸ்தவ கில பத்மநாபநாபிஃ ।

தத்பத்மம் வரத விபாதி காம்திமய்யாஃ லக்ஷ்ம்யாஸ்தே ஸகலவபுர்ஜுஷோஸ்து ஸதம் । 50 ॥

பத்மநாப !	பற்பநாபனாகிய	தே	உன்னுடைய
ஹே வரத !	வரதனே !	ஸகல வபுர்	{ திருமேனியெங்கும் வ்யாபித்திருக்
தவ நாபி:	உனது திருநாபியானது	ஜ்ஞ:	கிற
ஸௌந்தர்யா	{ திருமேனி யழகாகிற அம்ருதாஸ ம்குதரஸவாஹ வேகஜ:	காந்தியயா:	காந்தியாகிற
யுண்டான		லக்ஷ்மயா:	லக்ஷ்மிக்கு
ஆவர்த்த ஸ்யாத்	சுழியாம்	ஸத்ம து	இருப்பிடம் போல
தத்பத்மம்	{ அந்த நாபியிலுள்ள தாமரை மல ரானது	விபாதி	விளங்குகின்றது.

* * * கொப்பூழிலெழு கமலப்பூவழிகிலிடுபட்டு அருளிச்செய்கிறார். பூர்வார்த்தத்தாலே திருநாபியையும், உத்தாரார்த்தத்தாலே திருநாபிக்கமலத்தையும் வருணிக்கிறபடி.

[ஹே பத்மநாப! தவ நாபி: ஸௌந்தர்யாம்ருதரஸவாஹவேகஜ: ஆவர்த்தஸ்யாத் கில] மற்றாப்ர வாஹ முள்ள விடங்களிலே சுழியுண்டாவதை மஹாதி முதலியவற்றிலே காணு நின்றோம். பேரருளாள னுடைய திருமேனியடங்கலும் பெருவெள்ளம் கோத்துப் பெருகாகின்ற ஸௌந்தர்ய ப்ரவாஹத்தின் வேகத்தினாலே யுண்டான சுழிதான் திருநாபியென்று வ்யபதேசிக்கப்படுகிறதென்கிறார்.

[தத்பத்மமித்யாதி] "தன்னாபி வலயத்துப் பேரொளிகேள் மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து" [பெரிய திருமடல்] என்கிறபடியே அந்தத் திருநாபியிலே தோன்றியுள்ள தாமரைமலரானது.— திருமேனியெங்கும் திகழுகின்ற காந்தியாகிற பிராட்டியின் இருப்பிடமோ வென்கிறார். தாமரை மலர் பிராட்டிக்கிருப்பிடமாயிறே யிருப்பது. இந்த நாபி கமலமும் ஒரு பிராட்டிக் கிருப்பிடமாக வேண்டுமே; திருமேனியின் லாவண்ய ஸம்பத்தை லக்ஷ்மீதேவந ரூபணம் பண்ணி அந்த லக்ஷ்மிக்கிது இருப்பிட மென்கிறார். இதனால் நாபிகமலம் திருமேனி முழுமைக்கும் சோபாவஹமா யிருக்கும்படியை அருளிச் செய்தவாறு. (50)

या दामोदः इति नामदा तवासीत् सा दामा किल किण्कारिणी बभूव ।

तन्नूनं वरद वलित्रयच्छलेन त्वन्मथ्यप्रथमविभूषणीबभूव ॥ ५१ ॥

யா தாமோதர இதி நாமதா தவாஸீத் ஸா தாமா கில கிண்காரிணீ பபூவ ।

தந்நூநம் வரத வலித்ரயச்சலேந த்வந்மத்யப்ரதமவிபூஷணீபபூவ ॥ 51 ॥

ஹே வரத !	ஓ வரதனே !	தத்	அந்தத் தமும்பானது
யா தாமா	யாதொரு தாம்பானது	வலித்ரயச்	{ தரிவனியென்கிற வ்யாஜத்தால்
தவ	உனக்கு	சலேந	
தாமோதர:	{ தாமோதரனென்னும் பெயரைத் இதி நாமதா ஆஸீத்	த்வந்மத்ய	{ உனது மத்யப்ரதேசத்திற்கு முதன் பையான பூஷணமாயிற்று.
ஸா கில		ப்ரதம	
கிண்காரிணீ	{ தமும்பையு முண்டு பண்ணிற்று ;	விபூஷணீ	
பபூவ		பபூவ	

* * * பேரருளாளனுடைய திருவுதரத்திலே திகழ்கின்ற தரிவனிகளை ஒரு சமத்காரமாக வருணித் தருளுகிறார். [ஹே வரத! யா தாமா தவ தாமோதர இதி நாமதா ஆஸீத்] யசோதைப்பிராட்டி கண்ண பிரானுடைய திருவயிற்றிலே தாம்பைக்கொண்டு கட்டினாளுகையாலே அது தோன்றத் தாமோதர னென்று திருநாமமாயிற்று. * தாமோதர இதி க்யாதோ யசோதா தாமபந்தகத் * என்றிறே நிருக்தியும். ஆகையாலே யாதொரு தாம்பு உனக்கு தாமோதரனென்னும் திருநாமத்திற்கு ஹேது வாய்த்தோ.

[ஸா தாமா கில கிண்காரிணீ பபூவ] யசோதை கட்டின அந்தத் தாம்பானது தழும்பை யுண் டாகிற் றென்றபடி. 'தாம்மோருருட்டித் தயிர் நெய் விழுங்கிட்டு தாமோ தவழ்வொன்று ஆய்ச்சியர் தாம்பினால், தாம்மோ தாக்கையாலார்க்கத் தழும்பிருந்த தாமோதரா!' என்னக் கடவதிறே. பொய்கை யாழ்வார் தாமும் 'அறியுமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன், பொறிகொள் சிறையுணை மூர்ந்தாய். வெறிகமமும் காம்பேய் மென்தோளி கடை வெண்ணெய் உண்டாயை, தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு' என்றருளிச் செய்தாரிறே.

தழும்பாவது - தாமபந்தனத்தின் நெருக்கத்தாலே உண்டான காய்ப்பு.

[தத் வலித்ரயச்சலோந த்வன்மத்யப்ரதமவிபூஷணீ பபூவ] யசோதைப் பிராட்டி கட்டும்போது தாம்பை மும்மடியாக்கிக் கொண்டு கட்டுகையாலே த்ரிகுணீக்ருதமான அந்தத் தாம்பின் விமர்தாதிசயத் தாலுண்டான கிணத்ரயமே வலித்ரயம்போல் காட்சி தந்து சிறந்ததொரு மத்ய பூஷணமாக விளங்குகின்ற தென்றபடி. நூநம் என்பது உத்ப்ரோஷாவிகம். விபூஷணீ பபூவ என்னுதே 'ப்ரதமவிபூஷணீ பபூவ' என்றது ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களை வெளிப்படுத்தும் கோலமே முதன்மை பெறுமென்ற திருவுள்ளத்தாலாம். 'த்வன்மத்யே ப்ரதமவிபூஷணீ பபூவ' என்பதும் பாடம்.

ஆக இந்த ச்லோகத்தால் கண்ணபிரானுக்கும் தேவபிரானுக்குமுள்ள தாதாத்மயம் வெளிப்படும். (51)

यादृशीजायुविभुवि यदस्तु हस्तीश जातं तत् तादृशं फलति हि फलं रघ्वपीक्षमहे तत् ।
यसादृशदयुचित उदरे तावके जायमानं पद्मं पद्मानन किल फलस्यण्डवण्डानखण्डान् ॥ ५२ ॥

யாத்ருக்பீஜாத்புவிதபுவி யத் வஸ்து ஹஸ்தீச ஜாதம்

தத் தாத்ருஷம் பலதி ஹி பலம் த்வய்பீக்ஷாமஹே தத் ।

யஸ்மாதன்டாத்புவித உதரே தாவகே ஜாயமானம்

பத்மம் பத்மாநக கில பதையன்டஷன்டாநகன்டாந் ॥ 52 ॥

பத்மாநக	}	தாமரை போன்ற திருமுகத்தை
		யுடைய
ஹஸ்தீச		ஸ்ரீஹஸ்திகிரிநாதனே !
யாத்ருக்பீஜாத்புவிதபுவி	}	எந்த ஜாதீயமான விதை பொருத்
		திய விடத்திள்
யத் வஸ்து		எந்த வஸ்துவானது
ஜாதம்		உண்டானதோ
தத்		அந்த வஸ்துவானது
தாத்ருஷம்	}	அந்த விதைப்பின் ஸஜாதீயமான
பலம்		பலத்தை
பலதி ஹி		உண்டாக்குகின்றதன்றோ
தத்		அந்த ந்யாயத்தை
த்வயி அபி		உன்னிடத்திலும்

சக்ஷாமஹே	காண்டினீரூம் ;	
யஸ்மாத்	யாதொரு காரணத்தாலே	
அன்டாத்புஷிதே	}	அன்டங்கள் வளிக்கப்பெற்ற
தாவகே உதரே		உளது திருவயிற்றில்
ஜாயமானம்		உண்டாகிற
பத்மம்		[நாபிக்] கமலமானது
அகன்டாந்		அளவற்ற
அன்டஷன்டாந்	}	அன்ட ஸமுகங்களை
பலதி கில		உண்டாக்குகின்றதோ.

* * * எம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே திரியவும் திருநாபீ கமலத்திலே யீடுபட்டருளிச் செய்கிறார். உட்கை ப்ரம்மாண்டங்களும் இதிவிருந்து உண்டாகும்படியை ஒரு சமத்காரமாக அருளிச்செய்கிறார்.

கடலையை விதைத்தால் காராமணி விளையாது. காராமணியை விதைத்தால் கடலை விளையாது. 'யஸஃ கிலோப்தா ந பவந்தி சாலயஃ' என்றதிறே.

[யாத்ருக்பீஜாத்யுஷிதபுனி யத்வஸ்து ஹஸ்தீச ஜாதம் தத் தாத்ருகஸ்தம் பலம் பலதி ஹி] எந்த பதார்த்தம் எந்த பீஜத்தாலே விளைகின்றதோ அந்த பதார்த்தமானது தத்பீஜ ஸஜாதீயமான பலத்தை யே விளைவிக்கும். இவ்விஷயம் உலகத்தில் காணப்படுவது போல உன்னளவிலும் காணப்படா கின்றது. எங்ஙனையென்னில், [யஸ்மாதித்யாதி] உன்னுடைய திருவுதாம் அண்டங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட மானது. அப்படிப்பட்ட திருவுதாத்திலே யுண்டான கமலமானது நிஜபீஜ ஸஜாதீயங்களான அண்டங் களையே யுண்டுபண்ணு கின்றது. இத்தால் 'உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான் உலகுண்டவ னெந்தை பெம்மான்' என்னுமிடம் சொல்லிற்றுகிறது. 'அண்டாத்யுஷிதே தாவகே உதரே' என்னும் போது 'அண்டானும் த்வதுதாமாமந்தி ஸந்தஃஸ்தானம்' என்ற கீழில் ச்லோகம் ஸ்மர்த்தவ்யம். நாபிபத்மமானது ஸ்வஸ்மாதுத்பன்ன சதுர்முகத்வாரா அண்டஷண்டங்களுக்கு உத்பாதகமென்பர். எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை முதலிக்கைக்கு அடியிடுகிறதாய்த்து இந்த ச்லோகம்.

இந்த ச்லோகம் முதற்கொண்டு 'சம்போரம்போருஹமுக' என்னும் ச்லோகமளவுள்ள தசகம்— மந்தாக்ரந்தாவ்ருத்தம். 'மந்தாக்ரந்தா ஜலதிஷ்டகைர்மோபநெளதௌ குருசேத்' இதி தல்லக்ஷணம்.

(52)

अज्ञे यज्ञेश्वर किल जने कवाप्यदशं विमशं विद्वाधीशः कतम इति तन्निर्णयं वर्णयामः ।
व्यायक्रोशी नृषु समुविता यानुवाश्रित्य तेऽपि ब्रह्माद्यास्ते वरद अनितास्तुन्दरन्दारविन्दे ।

அஜ்ஞே யஜ்ஞேச்வர கில ஜநே க்வாப்யதர்சம் விமர்சம்
விச்வாதீசஃ கதம இதி தந்நிர்ணயம் வர்ணயாமஃ ।
வ்யாவக்ரோசீ ந்ருஷு ஸமுதிதா யானுபாச்ரித்ய தேபி
ப்ரஹ்மாத்யாஸ தே வரத ஜகிதாஸ் துந்தகந்தாரவிந்தே || 53 ||

யஜ்ஞேச்வர !	ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்யான	யாந் உபா	}	யாவர் சில ப்ரஹ்மாதிகளைப்பற்ற
ஹே வரத !	ஓ வரதனே !	ச்ரித்ய		
க்வாபி அஜ்	}	வ்யாவக்ரோசீ	}	[பரத்வ விஷயமான] மாருன
ஞே ஜநே				
விச்வா	}	ந்ருஷு ஸமு	}	[தேவதாந்தரப்ரவணரான] மனிதர்
தீசஃ கதமஃ		திதா		
இதி விமர்சம்	}	தே ப்ரஹ்	}	அந்த பிரமகுதி தேவதாந்தரங்களும்
				மாத்யா
அதர்சம்	}	அபி	}	உன்னுடைய
				தே
தந்நிர்ணயம்	}	துந்தகந்த	}	உந்தியை முலகந்தமாக வுடைய
வர்ணயாமஃ				அவிந்தே
	}	ஜகிதாஃ	}	உண்டாக்கப் பட்டவை [என்று

* * * 'மேஷித்தொழும் பிரமன் சிவனின்திரகுதிக்கெல்லாம், நாவிக்கமல முதற்கிழங்கே' என்னு மர்த்தமருளிச் செய்கிறுரிதில். தேவதாந்தரங்கள் பக்கவிலே பரத்வசங்கைபண்ணுமவர்கட் கெல்லாம் இந்தத் திருநாபிக்கமலத்தைத் தொழுது தெளியலாமே யென்கிறார் போலும்.

[யஜ்ஞேச்வர] இந்த ச்லோகத்தின் ப்ரமேயத்திற்கு அநுகுணமாயிருக்கிறதாய்த்து இந்த ஸம்போதனம். இந்த்ராதிகளை தேவதையாகக்கொண்டு பண்ணும் யஜ்ஞங்களெல்லாம் பகவ தாராதனமாகவே தலைக்கட்டுமென்றிறே பரமைகாந்திஸித்தாந்தம். 'பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி களான நித்யநைமித்திகங்களில் அவர்கள் பேர் சொல்லும்போது 'யே யஜந்தி பித்ருன் தேவான் ப்ரஹ்மணான் ஸஹுதாசனான்! ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே' இத்யாதிகளில்

மஹர்ஷிகளாறுதியிட்ட படியே - ராஜஸேவகர் ராஜாவுக்கு சட்டைமேலே மாலைமையும் ஆபாணத்தை பூமிட்டாலும் சட்டையில் துவக்கற்று ராஜாவின் பரீதியே ப்ரயோஜனமாகத் தெளிந்திருக்குமாபோலவும்' இத்யாதி ரஹஸ்யதர்யணாரத்தில் கருதக்ருத்யாதிகாரத்திலே அருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

[அஜ்ஞே க்வாபி ஜகே "விச்வாதீசஃ கதம்" இதி விமர்சம் அதர்சம்] ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராதிகளென்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்குள்ளே ஸர்வேச்வரன் யாராகக்கூடுமென்று அறிவினாமனிச னாகிய நான் ஆராயப்புகுந்தேன் என்றபடி. [தந்நிர்ணயம் வர்ணயாமஃ] அந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவு என்னுயிற்றென்னில்; சொல்லுகேன் கேண்மின் என்கிறார். அதுதன்னை யருளிச் செய்கிறார் வ்யாவக்ரோசீத்யாதியாலே. [பாநுபாச்சரித்ய ந்ருஷு வ்யாவக்ரோசீ ஸமுதிதா தேஃபி ப்ரஹ்மாத்யாஃ தே துந்தகந்தாரவிந்தே ஜகிதாஃ] 'அபிநிவேசவசீக்ருதசேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரமஃ' என்கிற படியே ஒரொன்றிலே அபிநிவேசாதிசயப்ரயுக்தமான அவிவேகத்தாலே ஒரோ கருதி வாக்யங்களிலே மண்டிக் கிடந்து ஸ்வேச்சைக்கருகுணமாக அபார்த்தங்களைப் பண்ணி * நளிர்மதிச்சடையனை நம்புவார் சிலரும் * நான்முகக்கடவுளை நம்புவார் சிலரும் * இமையவர் தலைவனை யேத்துவார் சிலருமாய் இப்படியாவை யாவை சில தேவதாந்தரங்களை ப்பற்ற பரத்வவிவாதம் ஜகிதர்மாக்களுக்கு உண்டாயிற்றே. அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கடைய * நாபிக் கமலமேயிறே முதற்கிழங்காயிரா நின்றது. கார்யவர்க்கத்திலே ஏகதேசிகளாயுள்ளவர்களுக்கு விச்வாதீசத்வப்ராஸத்தியில்லை.

[வ்யாவக்ரோசீ]-பரஸ்பரவிவாத இதி பர்யவஸிதோஸ்த்தஃ 'கர்மவ்யதிஹாரே ணச் ஸ்த்ரிபாம்' (3-3-43) என்கிற ஸுதிரத்தால் ணச்ப்ரத்யயமும், 'ணசஃ ஸ்த்ரிபாமஞ்' [5-4-14] என்கிற ஸுதிரத்தால் ஸ்வார்த்திகமான அஞ் ப்ரத்யயமும் 'டிட்டாணஞ்' இத்யாதி ஸுதிரத்தாலே நியும் ப்ராப்தமாய் "வ்யாவக்ரோசீ" என்று ரூபம் நிஷ்பந்நமாய்த்து. மாககாவ்யத்தில் எட்டாவது ஸர்க்கத்தில் [ச்லோ 32] 'முக்தத்வாதவிதிதகைதவப்ரயோகாஃ' என்கிற ச்லோகத்தில் 'வ்யாத்யுக்ஷீம்' என்று ப்ரயோகித்திருப்பதும், அங்கு மல்லிநாதவ்யாக்யாதா--'வ்யாத்யுக்ஷீம்'-வ்யதிஹாரேண உத்க்ஷணம் பரஸ்பராப்யுக்ஷணமித்யார்த்தஃ' என்று விவரித்திருப்பதும் இங்கேயநுஸந்தேயம்.

ஸித்தாந்தகௌமுதியில் உத்தரக்ருதந்தத்தில் 'ந கர்ம வ்யதிஹாரே' என்னும் ஸுதிரத்தின் கீழ் 'வ்யாவக்ரோசீ' என்று உதாஹரணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு பரலமனோரமையில்--'வ்யாவக்ரோசீ-பரஸ்பரம் நிந்தக இத்யார்த்தஃ' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது ப்ராணா திகமென்றே கொள்ளவேணும். 'வ்யாவக்ரோசீ' என்பது கௌரீ சப்தம் போலே ஸ்த்ரீப்ரத்யயாந்த சப்தமென்னுமிடத்தை மறந்து நகராரந்தபுல்விங்கமாக ப்ரமித்து 'பரஸ்பரம் நிந்தகஃ' என்கிற அர்த்தம் எழுதப்பட்டதென்று தெளிக.

விமர்சஸமயத்திலே தம்மை அத்யல்பத்யா அநுஸந்தித்தமைக்காக 'அதர்சம்' என்று ஏகவசநமாகவும், தந்நிர்ணயப்ரகாசநஸமயத்தில் விஷய கௌரவாநுருணமாகத் தம்மைக் கௌரவ்யராக அநுஸந்தித்தமைக்காக 'வர்ணயாமஃ' என்று பஹுவசநமாகவும் ப்ரயோகித்தருளினாரென்க.

[பாநுபாச்சரித்ய வ்யாவக்ரோசீ ந்ருஷு ஸமுதிதா] 'ந்ருஷு' என்றது--தத்தத்தேவதா ப்ரவணர்களான மநுஷ்யர்களை. சதுர்முகபக்தர்கள் ருத்ராதிகளின் பாரம்யத்தை தூஷித்து சதுர்முகபாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபகமாக வாதிப்பது, ருத்ரபக்தர்கள் சதுர்முகாதிகளின் பாரம்யத்தை தூஷித்து ருத்ரபாரம்யப்ரதிஷ்டாபகமாக வாதிப்பது, இப்படி அவரவர்கள் ஸ்வஸ்வதேவதா பூஷணமாகவும் இதர தேவதா தூஷணமாகவும் வாதிப்பது.

[துந்தகந்தாரவிந்தே] துந்தம்--உதரம்; ததேவ கந்தஃ--முலம் யஸ்ய தத்; தாத்ருசே அரவிந்தே ஸபிகமலே இதி யாவத். ... (53)

मुष्णन् कृष्णः म्रियनिजजनैर्जय्यहैयङ्गवीनं दाम्ना भूम्ना वरद हि यया त्वं यशोदाकराभ्याम् ।
बहो बन्धक्षपणकरी तां किलाद्यापि मातुः प्रेम्णा गात्राभरणमुद्राबन्धनाख्यं विभर्षि ॥ ५४ ॥

முஷ்ணக் க்ருஷ்ணஃ ப்ரியநிஜஜநைர் ஜய்யஹையங்கவீநம்

தாம்நா பூம்நா வரத ஹி யயா த்வம் யசோதா கராப்யாம் ।

பத்தோ பந்தக்ஷபணகரணீம் தாம் கிராத்யாபி மாதுஃ

ப்ரேம்ணா காத்ராபரணமுதராபந்தநாக்க்யம் பிபர்ஷி ॥ 54 ॥

ஹே வரத ! ஓ வரதனே !
 க்ருஷ்ணஃ த்வம் க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளிய நீ
 ஜய்ய ஹையங் } ஜயித்து ஸம்பாதிக்கக்கூடிய கவ்
 கவீநம் } யத்தை
 ப்ரிய நிஜ } தோழன்மாரோடுகூட
 ஜநைஸ்ஸஹ }
 முஷ்ணக் களவாடினவனாய்
 யசோதா } யசோதையின் கைகளால்
 கராப்யாம் }
 யயா தாம்நா யாதொரு தாம்பிணஸை
 பூம்நா மிகவும்
 பந்தஃ கட்டுண்டவனாய்

அபூஃ ஆனாயோ
 பந்தக்ஷபண } [ஸ்ம்ஸாபந்தமென்னும்] கட்டை
 கரணீம் } அவிழ்த்துத்தொலைக்கவல்ல
 தாம் அந்தத் தாம்பை
 அத்யாபி } [பேராளானாக ஸேவை ஸாதிக்
 கிற] இப்போதும்
 மாதுஃ ப்ரேம்ணா தாயிலிடத்திலன்பினால்
 உதராபந்த } உதரபந்தனமென்று பெயர்
 நாக்க்யம் } பூண்ட
 காத்ராபரணம் தேஹபூஷணமாக
 பிபர்ஷி சாத்தியருளாநின்றாய்.

* * * பேரருளாளனுடைய திருநாபீகமலத்திலே சுழியாறுபட்டுக் கிடந்த ஆழ்வான் திருவுள்ளம் அந்தக் கமலத்தோடேசேர்ந்த திருவுதரபந்தநத்திலே ஆழங்கால்படுகிற படியைச் சொல்லுகிறது இந்த ச்லோகம். திருநாபீகமலத்திற்கோவென்றால் வெறும் ப்ரஹ்மாவொருவனுக்கே இருப்பிடமாகப் பெற்ற மேன்மையும் அழகுமன்றோ உள்ளது. அதுக்காச்ரயமான நம்மைப் பார்த்தால் 'தரிவிதசிதசித்ப்ருந்தம் துந்தாவலம்பிவலிதரயம் விகணயதி வைச்வர்யம் வ்யாக்யாதி ரங்கமஹேசிதுஃ । ப்ரணாதவசதாம் ப்ருதே தாமோதாதவகரஃ கிணஃ ததபயகுணாக்ருஷ்டம் பட்டம் கிலோதாபந்தநம் ॥' [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே] என்கிற படியே தரிவிதசேதநவர்க்கத்துக்குமாச்ரயமான மேன்மையையும், ஆச்ரிதர்க்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாய்ப்படி எளியோமாய் ஸௌலப்ய நீர்மையையும் உடையோமான ஏற்றத்தால் பட்டங்கட்டியன்றோ நாமிருப்பது ; என்று திருவுதரமானது திருநாபீகமலத்திற் காட்டில் தனக்குண்டான ஏற்றத்தைக் காட்டி நாபீகமலாவகாடமான ஆழ்வான் திருவுள்ளத்தை மீளவும் இச்சிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆச்ரயமாகப்பற்றி நிற்கிற திருவுதரபந்தனமானது தன் பக்கலிலே வரவீர்த்து ஸ்வபோக்யதையை அநுபவிப்பிக்க இனியளாய்ப்பேசுகிறார். பேரருளாளனுடைய திருவுதரபந்தனமென்கிற திருவாபரணம் தாமோதாத்வக்யாபகமான தாமபந்தனத்திற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாயிருக்கும்படியை வெளியிடுவதாய்த்து இந்த ச்லோகம். 'ஜய்ய ஹையங்கவீநம்' என்ற விடத்து 'ஜய்ய' என்று தனிப்பதமாக்கி "ப்ரியநிஜ-ஜநைர்ஜய்ய!" என்று ஸம்புதத்யந்தமாக யோஜிதது ஸ்வகீயபகதஜநைஃ ஜேதம் சக்யஃ-பக்தபாதந்த்ரேத்யர்ததஃ' என்றுரைப்பாருமுண்டு. இவ்வர்த்தம் சப்த சக்திக்குப் பொருந்துமாயினும் அத்தனை ஸ்வாதுவாக மாட்டாது. வக்த்ரு விவக்ஷிதமுமல்ல. "ஹே வரத த்வம் 'க்ருஷ்ணஸ்ஸந் ஜய்யஹையங்கவீநம் ப்ரியநிஜஜநைஸ்ஸஹ முஷ்ணக்' என்று யோஜிப்பதுவே நன்று. பேரருளாளனே! நீ கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரிததருளினபோது "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடுகூடி கவ்யங்களைக் களவு கண்டாயே. அந்தோ! ஈதென்ன அவிவேகம். ஸ்வகீயமான வஸ்துவைப் பிறர் ஸ்வாதீனப்படுத்திவைத்துக்கொண்டிருந்தால், அவர்களை வென்று அவ்வஸ்துவை மீட்டுக்கொள்வதோ, களவு வழியாலே பெற்றுக்கொள்வதோ சொல்லாயப்பனே! உன்னுடையதான பூமியை மஹாபலி தன்னுடையதென்று பாவித்து இறுமாந் திருந்த காலத்திலே நேர்கொடு நேரே சென்று 'கெடுவாய் உன மதமிருந்தபடியென்! திருவடிகளிலே வணங்கிப்போ; இல்லையேல் தனையறுப்புண்பாய்' என்று சொல்லி பரதவப்பிடாரைக் காட்டி பூமியை யெல்லாம் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள ப்ரரப்தியுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அந்த ருஜு மார்க்கத்திலே செல்லாதே "கண்டாரிங்கக் கழியக்குறளுருவாய் வண்டாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான காணைய" என்று அனைவரும் ஏகம்படி பிஷு-கவேஷதாரியாய்ச் சென்று பெற்றுப் போலே பிராநின்ற

திறே இவ்வபதாநமும். சராசரம் முற்றவும் நீயிட்டவழக்காயிருக்க உனக்கு உறுப்பாகாத நவரீத முண்டோ? அதுதன்னிலே பிறர் ஸ்வகீயபுத்தி பண்ணிக்கிடந்தார்களாகில் அவரவர்களுடைய தூபி மானத்தை யடியறுத்து உன்னுடைய ஸ்வஸ்வாமித்வத்தை உபபாதித்து இவ்வழியாலே நேர் கொடு நேரே அந்தக் கவ்யத்தைப் பெறுவதற்கு ப்ராப்தியுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், அஜ்ஞரைப்போலவும் அசக்தர்களைப் போலவும் களவு வழியிலே புகுந்து கைப்பற்றினாயே! இது அவிவேகத்தின் ஸாம்ராஜ்ய மோ? ஸௌலப்யப்ரகாசந பரிபாடியோ? அறியோம்—என்கிற இவ்வளவு உட்கருத்தை அமைத் திறே 'ஜய்யஹையங்கவீநம்' என்று அருளிச் செய்துள்ளார். [ஜய்யம் ச தத் ஹையங்கவீநஞ்ச—ஜய்ய ஹையங்கவீநம்] 'க்ஷய்யஜய்யமெள சக்யார்ததே' என்பது பாணிநிஸித்தம். ஜேதும் சக்யம் என்கிற பொருளிலே ஜய்யமென்றாகிறது. [ஜேதும் டோக்யமாகில் ஜேயம் என்றும்.] ஹையங்கவீநம் ஜய்யமா கையாவது என்னென்னில், 'ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் நான் கடவனான பின்பு என்னுடையதான கவ்யங்களிலே நீங்கள் ஸ்வகீயதா புத்தி பண்ணுகையாவதென்? எந்த வஸ்துவிலும். உங்களுக்கு ஸ்வாமித்வமில்லையென்கோள்; ஆனபின்பு உந்தம் மனைகளிலே திரளும் சவ்யங்களையடைய நமக்காக்கிப் போருங்கோள்; இல்லையேல் குடியிருப் பிழந்துபடுவீர்கள்' என்று கட்டளையிட்டு நிருபாதிதஸ்வாமித்வ முறையாலே நேர்கொடு நேரே லபிக்கக் கூடியதாகை, இப்படிப்பட்டகவ்யத்தை [ப்ரியநிஜஜநை: [ஸஹ] முஷ்ணந்] கண்ண பிரானுடைய தீம்புகளுக்குப் பெருகிலே நிற்பார் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுண்டிறே.

'ப்ரியநிஜஜநை:முஷ்ணந்' என்கிற விவ்விடத்திலே—'பீடே பீடநிஷண்ணபாலககலே [புஜே] திஷ்டக் ஸ கோபாலகோ பக்தராத்ஸ்திததுக்தபாண்டமபக்ருஷ்யாச்சாத்ய கண்டாரவம். வக்த்ரோபாந்த க்ருதாஞ்ஜவி: க்ருதகி:கம்பம் பிடக் ப: பய: பாயாதாகதகோபிகாநயநயோ: கண்டுஷ்பூத்காரக்ருத்' என்ற கர்ணம்ருத ச்வேகதூணர்க. திருவாய்ப் பாடியில் பெண்கள் கவ்யங்களைத் திரட்டி உறிகளிலே சேமித்துவைக்கும் போது கண்ணபிரானுடைய குறும்புகளை நினைத்து அவனுக்கு எட்டவொண்ணாதபடி வைக்கவேண்டுமென்று உபர வைத்திடுவார்களிறே; அதுதன்னையறிந்து கண்ணபிரான் தன்னோட்டைப் பிள்ளைகளை உடன் கொண்டுபோய் ஒருவன் தோளிலே ஒருவனாக நிறுத்தி உறிக்கு அளவாக அமைந்த வாதே தானேறிப்பறித்துண்பனும். இந்த உதவிக்காகச் சில பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவா னுகையாலே 'ப்ரியநிஜஜநை:' என்றது.

இப்படி வெண்ணெயைக் களவுகண்டவாதே உடையவர்கள் வந்து கண்டு 'இங்காரார் புகுதுவார் ஐயரிவால்லால்' என்று அறுதியிட்டு. 'புண்ணில் புளிப்பெய்தாலொக்கும் தீமை புளாபுரை யாலிவை செய்யவல்ல, அண்ணற்கண்ணனோர்மகனைப்பெற்ற அசோதை நங்காய் உன் மகனைக்கூவாய்' 'சாளக்கிராமமுடைய நம்பி சாய்த்துப் பருகிட்டுப் போந்து நின்றான், ஆலைக்கரும்பின் மொழியினைய அசோதை நங்காய் உன் மகனைக்கூவாய்' என்று யசோதைப் பிராட்டிபாடே வந்து முறையிட; அவளும் 'கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டி 'யதி சக்னோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித' என்றொழிவளிறே; அதுதன்னைச் சொல்லுகிறது த்விதீயபாதம். [யசோதாசுராப்யாம் யயா தாம்நா பூம்நா த்வம் பத்த:] யசோதைப்பிராட்டியானவள் யாதொரு தாம்மைக்கெண்டு தன் கைகளாலே உன்னைச் சிக்கெனக் கட்டினாளோ. பூம்நா—வாஹுல்யேந-அதிசயேநேத்யர்த்த: மிகவும் என்றபடி. கட்டுகையிலே மிகை யாவது என்னென்னில் 'தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே' என்கிறபடியே-முதலிலே திருவயிற்றிலே கட்டி, பிறகு அத் திருவயிற்றையும் உரையும் ஒன்றாக இணைத்துப் பிணைத்த மிகையை நினைக்கிறது.

[பந்தக்ஷபணகரணீம் தாம்] 'கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ்சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றி யூலிடை யாப்புமுண்டான் பாவிசாளுங்களுக் கேச்சுக்கொலோ'? என்கிற படியே—இவ்வபதாநத்தை கர்ஹிப்பார் பாவிசாநிறே. கண்ணபிரான் தனது ஆச்ரிதஸௌலப்யருணத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவதற்குத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்ட கட்டிறே இதுதான். "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்" என்ற பாசுரத்தின் ஹ்ருதயத்தை "ஆரீதமக்ரே நிஜபத்தனார்த்தம் தாமகிலம் ஸம்ஹிதமப்யபூர்ணம் | நீரீக்ஷய நிர்விண்ணதியோ ஜநந்யா: ஸங்கோசசக்த்யா ஸ பபூவ பத்தய: ||" [யாதவாப்யுதயே—4-34]என்ற ச்லோகத்தால் வெளியிட்டருளினாரிறே. அவனுடைய அநுக்ரஹபரிவாஹருபமான இந்த பந்தத்தை யநுளந்திட்டார்க்கு பந்தநிவ்ருத்தியிறே பலமாவது.

பத்தம் ததா பாவஸ்தாம் முகுந்தமயத்நவிச்சேதிநி கர்மபந்தே, தபஸ்வீநீ தத்க்ரது நீதிராத்யா ஸவீரீஸமா ரண்யகதாஸு தஸ்தௌ || * [யாதவாப்யுதயே-4-35] என்னக்கடவதிறே. 'பாமபுருஷனு கண்ண பிரான் இப்படி எளியனாய்க் கட்டுண்டு கிடந்தபடியே!' என்று இந்த தாமபந்தவ்ருத்தாந்தத்தை * எத்திறமித்யாதிப்படியே உள்குழைந்து அநுஸந்திப்பார் 'மம மாயா தூதயயா' என்னப்பட்ட மாயாபந் தத்தின் விச்சேதத்தைப்பெற்று மகிழ்வர்களிறே. அவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது 'பந்தக்ஷபணகரணம்' என்று. பந்தஸ்ய [ஸம்ஸாரபந்தஸ்ய] க்ஷபணம்-நாசம் க்ரோதீதி பந்தக்ஷபணகரணீ.

[தாம் தாமாநம் உதரபந்தநாக்யம் காத்ராபரணம் அத்யாபி பிபர்ஷி] க்ருஷ்ணாவதாரததிலே கட்டுண்ட அந்தததாம்பை ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரிமூர்த்தாவிலே பேருளாளனாய் நிற்கிற இந்நிலையிலும் 'திருவுதர பந்தன மென்கிற திவ்யாபரணமாய்ச் சாத்தியருளாநின்றயென்கிறார். இது தனக்கு அடியென்னென்னில்; [மாதூ ப்ரேம்னா] அந்த மாதாவின் பக்கலிலுள்ள ப்ரேமமேயிறே இன்றைக்கும் அந்தத் தாம்பை ஆபரணமாக வுகந்து சாத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவென்கிறார். உலகத்தில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்து மாதாவின் கையாலே கட்டுண்டு கிடப்பதுண்டாகிலும் அந்த பந்தம் அவர்களுக்கு சோகாயவாயித் தலை. கண்ணிரானுடைய கட்டு அப்படிப்பட்ட தன்றிறே. 'வெண்ணெய்க் கன்றாய்ச்சி வந்தாம் புகளால் புடைக்கலந்தாளை யம்மாளை' என்ற விடத்து 'தாம்புகளால் புடைக்க அலர்ந்தாளை - புடைக்கப் புடைக்க முகவிகாஸம் பெற்றவளை' என்றிறே அருளிச்செய்வது. அதாவது நம்முடைய எளிமை வெளிப்படும்படி இங்ஙனே கட்டிப்போகடுவதே! என்று உகந்திருக்குமவன்றே. அல்லாதார்க்கும் தன் குணங்களை வெளியிடுவார் பக்கலிலேயிறே ப்ரேமம் மிக்கிருப்பது. அந்தப்ரேமத்தாலே கிளர் அன்று பெற்ற தாமபந்தனத்தை இன்னும் விடாதே உகந்து சாத்திக்கொண்டிருக்கிறபடி. 'மாதூ ப்ரேம்னா' என்றது மாதருவிஷயக ப்ரேம்னா என்றபடி. 'முஷணந் க்ருஷ்ண' என்று ஸம்புத்தயந்தமாகவும் சிலர் ஒதுவர். ஹையங்கவீரம் - ஹயஸதநகோதோஹோதபவம் க்ருதம். "தத் து ஹையங்கவீரம் யத் ஹயோ கோதோஹோதபவம் க்ருதம்" இத்யமரஃ. புத்துருக்குநெய். ... (54)

सौन्दर्याख्या सरिदुरसि विस्तीर्य मध्यावरुद्धा स्थानारत्नाद्विषमगतिजावर्तगतीभिरभिः ।

प्राप्य प्राप्तप्रथिम जघनं विस्तृता हस्तिनाथ सोतोमेदं भजति भवतः पारदेशापदेशात् ॥ ५५ ॥

ஸௌந்தர்யாக்க்யா ஸரிதுரஸி விஸ்தீர்ய மத்யாவருத்தா

ஸ்தானாலபத்வாத் விஷமகதிஜாவர்த்தகர்த்தாபநாபிஃ ।

ப்ராப்ய ப்ராப்தப்ரதிமஜகநம் விஸ்த்ருதா ஹஸ்தினாத ।

ஸ்ரோதோபேதம் பஜதி பவதஃ பாததேசாபதேசாத் ॥ 55 ॥

ஹே ஹஸ்தினாத	ஹஸ்திகிரிநாதனே !	ப்ராப்த	அடையப்பட்ட	வ்ருதுத்வத்தை
உரஸி	திருமார்பில்	ப்ரதிம	புடைய	[கனமான]
விஸ்தீர்ய	பரவி	ஜகநம்	ஜகனப்ரதேசத்தை	
	[பெருக்கிக்கொண்டுவருமளவில்]	ப்ராப்ய	அடைந்து	
மத்யாவருத்தா	மத்யப்ரதேசத்தாலே தடைபட்ட	விஸ்த்ருதா	[முன்பு திருமார்பில் போல]பர	
	தாய்	[ஸ்தி]	வியதாய்க்கொண்டு	
ஸ்தானாலப	அவகாசம் ஸ்வல்பமாயிருந்ததா	பவதஃ	உன்னுடைய	
த்வாத்	லே [உண்டான]	பாததேச	திருவடிக	என்கிற வ்யாஜத்
விஷமகதிஜ	விஷமகதியாலுண்டான	அபதேசாத்	தாலே	
ஆவர்த்தகர்த்	போன்றிருக்கிற	ஸ்ரோதோ	ப்ரவாஹபேதத்தை	யடைகிறது.
தாபநாபிஃ	புடைத்தான	பேதம்	[இரண்டுவாய்க்காலாகப்	
ஸௌந்தர்யாக்க்யா	ஸௌந்தர்யமென்று பெயர்பூண்	பஜதி	பிரிகின்றதென்றபடி.]	
ஸரித்	டநதியானது			

இனி, திருத்துடைகள் திருமுழந்தான்கள் திருக்கணைக்கால்கள் முதலிய ஸந்நிவேசங்களைத் தனித்தனியே வர்ணிக்கப்படுகிறாய் அந்த அவயவங்களின் விசிஷ்டவேஷமாய், திருவுதரத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதான பாததேசத்தை ஒரு சமத்காரமாக வர்ணித்தருளுகிறார் இதில். [ஹே ஹஸ்தினாத! உரஸி, விஸ்தீர்ய மத்யாவருத்தா, ஸ்தானாலபத்வாத் விஷமகதிஜாவர்த்தகர்த்தாபநாபிச்ச பவதஃ ஸௌந்தர்

யாக்க்யா ஸரித் ஸ்ரோதோபேதம் பஜதி-இத்யந்வய:] போருளாளனுடைய திருமேனியிலே அழகு. வெள்ள மிட்டோர்டாநின்றதென்னலாம்படி யிருக்கையாலே அந்த ஸௌந்தர்யத்தை ஒருநதியாக ரூபணம் பண்ணுகிறார். அந்த நதியானது [உரவி விஸ்தர்ய] திருமார்பிலே பரவி, விசாமான இடம் வாய்த்தால் நதிகள் பரவிச் செல்லுமிறே. * பெரிய வரை மார்பிறே போருளாளனுடைய திருமார்பு. அதிலே இந்த ஸௌந்தர்யஸித்தானது நிஸ்ஸங்கோசமாகப் பரவிறுப்பத்து [பதயாவருத்தா] அங்ஙனம் மார்பிலே பரவிக் கீழிழிப்புக்கவாறே இடையிலே தடையுண்ட தாய்த்து; இடையானது ப்ரக்ருதிகருச மாகையாலே. இட்டளத்திலே பெருகிச் செல்லவொண்ணாதிறே. ஆகையாலே ஸௌந்தர்ய நதியானது மத்யாவருத்தமாய்த்து. 'ஸ்தானுல்பதவாத்' என்கிறவிது மத்யமதீபம்போலே முன்னும் பின்னு ம்ந்வயிக்கவுமாம். [விஷமகதிஜாவர்த்தகர்த்தாபநாபி:] ஸமநதியாகப் பெருகி வந்த ஸரிதது மத்யாவருத்தமாய்ப் போகவே அந்த ஸமகதி மாறி விஷமகதியாய்த்து. விசங்கடமான ப்ரதேசத்திலே விரிந்து செல்லவெண்டிய ப்ரவாஹமானது ஒரு ஸங்குதிதஸ்தஸத்திலே விஷமகதியாகப் பெருகப்புக்கால் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போன்ற ப்ரவாஹாதிக்கயத்தாலே சுழிபடுவதுண்டிறே அந்த சுழிதானே என்னலாம்படியாய்த்து திருநாபி. ஆகவே விஷமகதியடியாகவுண்டான ஆவர்த்தகர்த்தம் [சுழி] போன்ற நாபியையுடைத்தான யாதொரு ஸௌந்தர்ய நதியுண்டு அதுவானது. [ப்ராப்தப்ரதிமஜகநம் ப்ராப்ய விஸ்த்ருதா ஸதீ] ஸ்தலஸங்கோசக் குறை நீங்கி ப்ருதுவான ஜகநஸ்தாநத்தைப் பெற்று மீண்டும் திருமார்பிப்போலே விஸ்த்ருதமாய். [பாததேசாபதேசாத் ஸ்ரோதோபேதம் பஜதி] இரண்டட்டத்திலும் நீண்டு விளங்குகின்ற திருவடிகளென்ற வ்யாஜத்தாலே அந்த ஸௌந்தர்ய நதிதான் இரண்டு பெருக்காகப் பிரியலுற்றதென்கிறார். உலகில் பெருக்காறுகளின் இயல்பு இங்ஙனே யிறேயிருப்பது. ஆகவித்தால் போருளாளனுடைய திருத்தாள்கள் ஸௌந்தர்யமே வடிவெடுத்தாற் போன்றுள்ளன என்றதாய்த்து திருப்பாதங்களை ஸௌந்தர்யததுக்கு அதிகரணமாக வர்ணிக்கை யன்றிக்கே ஸௌந்தர்யதாதாதம்யமாக வர்ணித்தவிது ஸௌந்தர்ய ப்ராசர்யத்யோதகார்த்தமாம்....(55)

रमास्तम्भाः करिवरकराः कारभास्सारभाः वेवाह्लेशा अपि मरकतस्तम्भमुख्यास्तुलाख्याः ।

साम्यं सम्यक्चरद न दधुस्सर्वमुखोस्त्वदूर्ध्वोः न क्षीयत्वं दधति न तथा यौवनारम्भजुग्माः ॥ ५६ ॥

ரம்பாஸ்தம்பா: கரிவரகரா: காரபாஸ்ஸாரபாஜ:

வேஷாச்சேஷா அபி மரகதஸ்தம்பமுக்யா ஸ்துலாக்யா: ।

ஸாம்யம் ஸம்யக் வரத ந ததுஸ் ஸர்வமுர்வோ ஸ்த்வதுர்வோ:

ந ஸ்வயச்வர்பம் தததி ந ததா யௌவநாரம்பஜ்ஞும்பா: ॥ 56 ॥

நேர வரத	ஓ வரதனே !	உர்வோ:	பருத்திருக்கிற
ஸாரபாஜ:	பலிஷ்டங்களான	த்வதுர்வோ:	உனது திருத்துடைகளுக்கு
ரம்பாஸ்தம்பா:	வாழைத்த ண்டுகளென்ன	ஸர்வம் ஸர்மயம்	ஸர்வாத்மநா ஸாம்யத்தை
கரிவர கரா:	} கஜேந்திரத்தின் துதிக்கைக ளென்ன	ஸம்யக் ந தது:	நன்றாகப் பெறவில்லை ;
காரபா:		ஹி	ஏனென்றால்
மரகதஸ்தம்ப முக்யா:	கரப்ரதேசக்களென்ன	[3த]	கீழ்ச்சொன்ன ரம்பாஸ்தம்பாதிகள்
	} மரகதமயமான தூண் முதலிய வையென்ன [ஆகிய இவை யெல்லாம்]	ததா	} அப்படிப்பட்ட சக்தி விசேஷத தை
		ஐச்வர்யம்	
	} துடைகளிலுடைய ஆக்ருதி போன்ற ஆக்ருதியின் ஸம்பந் தத்தையுடையவைகளாய் [அத ஏவ]	ந தததி	வலிக்கின்றன வில்லை ;
வேஷா ச்சேஷா:		ததா	} எப்போதும் யௌவனாரம்பமே வாயிருக்கிற அப்படிப்பட்ட அழகுகளையும் [அல்லது] யௌ வனாரம்பத்தில் உண்டாகக்கூ டிய அப்படிப்பட்ட விகாஸங் களையும்
		யௌவநாரம்ப	
துலாக்யா: அபி		ஜ்ஞும்பா:	
	} உபமானமாகப்போரும் ப்ரவித் தியை உடையவையாயினும்	ந தததி	வலிக்கின்றன வில்லையே;

* * * பாததேசத்திலே பாதமாவயவமான திருத்தொடைகளின் அழகிலே ஆழங்கால்பட்டுப் பேசுகிறார். கந்தவிதகதலீகாண்டகரிகரபமரகதஸ்தம்பாதிகளை வென்று அடிபடுத்து நுனிசிறுத்து மதம் தென்று மாம்ஸலங்களாயிறே பேருளாளனுடைய திருத்தொடைகள் விளங்குவது கதலீகாண்டப்ரபுதி களை ஸாமான்யமாகச் சில கவிகள் தொடைகளுக்கு உபமானமாக வர்ணிப்பதுண்டாகிலும் பேருளாள னுடைய திருத் தொடைகளுக்கு அவை உபமானமாக ப்ராப்தியில்லையென்னு மிடத்தை ஸ்வேதகமாக அருளிச்செய்கிறார். "நாகேந்த்ரஹஸ்தாஃ த்வசி கர்கசத்வாத் ஏகாந்தசைத்யாத கதலீவிசேஷாஃ | லப்த்வாபி லோகே பரிணுஹிருபம் ஜாதாஸ்ததூர்வோருபமானபாஹ்ஸாஃ" என்று ஸாமான்ய விஷயங்களில் சொல்லும்படி இதுவானால் பேருளாளன் விஷயத்திலே கிமுத? என்னுமித்தனைபிறே.

[ரம்பாஸ்தம்பாஃ] அடிபடுத்து நுனிசிறுத்திருக்கைக்கும் குளிர்ந்திருக்கைக்கும் கதலீகாண் டங்களைத் துடைகளுக்கு உபமானமாகச் சொல்லிப் பேருவதுண்டிதே. [கரிவரகராஃ] அப்படியே யானையின் துதிக்கைகளும். [காரபாஃ] * தஸ்யேதம் எனகிற அர்த்தத்திலே வந்த அண் பாத்யய மல்ல; கரபா ஏவ காரபாஃ என்று ஸ்வார்த்திக ப்ரத்யயமாய்க் கிடக்கிறது கரபமாவது—'கரபந்தாதாகரிஷ்டம் கரஸ்ய கரபோ பஹி' என்ற அமரகோசத்தின்படி மணிக்கட்டுமுதல் சுண்டு விரலளவுள்ள கரபஹி? ப்ரதேசம். இதுவும் அடிபடுத்து நுனி சிறுத்திருக்கையாலே ஊரு த்ருஷ்டாந்தமாகும். [ஸாரபாஜஃ] இந்த விசேஷணம் ரம்பாஸ்தம்பாதிவிசேஷ்யசதுஷ்டயத்திலும் அந்வயிகைக்குரியது. பலிஷ்டங்களான (அல்லது) ப்ராசஸ்தங்களான கதலீகாண்டங்களென்ன, சுண்டாதண்டங்களென்ன, கரபப்ரதேசங்க ளென்ன, மரதகஸ்தம்பாதிகளென்ன இவையெல்லாம் [வேஷாச்ச்வேஷா அபி, துலாக்யா அபி] தொடை களினுடைய ஆக்ருதிபோன்ற ஆக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தை யுடையவைகளாய் அதஏவ ஸாத்ருச்யப்ரஸித் தியை யுடையவைகளா யிருந்தபோதிலும் என்றபடி வேஷஸ்ய ஆச்ச்வேஷா யேஷ தே—இதி வ்யதி கரணபஹுர்வீரீஷி; அதவா வேஷம் ஆச்ச்விஷ்யந்தீதி வேஷாச்ச்வேஷாஃ என்னவுமாம். ரம்பாஸ்தம்பாதிகள் ஊருஸமானாகாரங்களென்றதாய்த்து. [துலாக்க்யாஃ] துலேதி ஆக்க்யா யேஷாம் தே. அதவா, துலாயாம் [ஔபம்யே] ஆக்க்யா [ப்ரஸித்தி] யேஷாந்தே இதி ஸ பவது. 'கரபோரு' 'ரம்போரு' இத்யாதி ப்ரயோகங்களுள்ளமையால் ரம்பாஸ்தம்பாதிகளுக்கும் தொடைக்கும் ஒரு உபமானோபமேய பாவப்ரஸித் தியுண்டிதே; அததைச் சொன்னபடி. ஹஸ்திஹஸ்தயுகலாபஸுவ்ருத்தௌராஜதஃ க்ரமக்ருசௌ ச ஸதுரு ஸுந்தரஸ்ய வநபூதரபர்த்துஃ ||" என்று ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே இவர் தாமும் அருளிச் செய்தாரிறே லௌகிக ப்ரஸித்தியை அநுஸரித்து. ஆக உபமானத்வப்ரஸித்தியையுடைய இந்த வஸ்துக்களெல்லாம்;

[வரத! உர்வோஃ த்வதூர்வோஃ ஸர்வம் ஸாம்யம் ஸம்யக் ந தது?] உன்னுடைய சிறந்த திருத் தொடைகளுக்கு ஏகதேசஸாம்யத்தை வஹிக்குமித் தனையல்லது ஸர்வதா ஸாம்யம் போராதுகாண் என்ற படி. ஸுவ்ருத்தங்களாய் க்ரமக்ருசங்களாயிருக்கும் அம்சத்திற் கு மாதிரம் ஒருவாறு போலியாகக் கூடுமத்தனைபோக்கி, உட்புகுந்து பார்த்தால் பாதாநாம்சங்களிலே குறையுற்றிருக்கு மிறே அவ்வுபமான பதார்த்தங்கள்.

ரம்பாஸ்தம்பாதிகளிற்காட்டில் பேருளாளனுடைய திருத்தொடைகளுக்குள்ள சிறப்பு என் னென்ன, வ்யதிரேகமுகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். [ந ஹயைச்வர்யமித்யாதி] தே-என்ற ஒரு கர்த்ருபதம் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. அந்த 'ரம்பாஸ்தம்பாதிகளானவை [ந ஹி ததா ஐச்வர்யம் தததி] ஐச்வர்ய மாவது—இங்கே சக்தி. அதாவது ஸாமர்த்த்யம். எம்பெருமானுடைய திருத்தொடைகளுக்கு அஸாதா ரணமான சக்தி ஏதென்னில்; மதுகைடபஸம்ஹார வ்ருத்தாந்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிற படி. திருமாவிருஞ்சோலை யழகருடைய திருத்தொடைகளுக்கு விசேஷணமிடும்பொது 'பிஷ்டதுஷ்ட மதுகைடபகீடௌ' என்றருளிச்செய்தவாரிறே இவர். எம்பெருமான் மதுகைடபர்களைத் துடையாலிறுக்கிக் கொன்றருளினுனென்று ப்ரஸித்தமிதே. பண்பொரு ஸமயவிசேஷத்திலே அவ்வஸுார்கள் பெற்றிருந்த வரம் பழுதாகாமெக்காக வாய்த்து துடையிடையிலிறுக்கி முடித்தது. இந்த சக்தி விசேஷமாய்த்து இங்கே ஐச்வர்ய சப்தத்தாலே விவக்ஷிதம். இப்படிப்பட்ட வல்லமை ரம்பாதிகளுக்கு அனுமாத்ரமு மிருக்க ப்ரஸக்தியில்லையிறே.

[ததா யௌவநாஸம்பஜ்ஞம்பாச்ச ந தததி] ரம்பாஸ்தம்பாதிகள் காலாதீநபரிணாமசாலிகளாகையாலே ஸர்வகாவத்திலும் ஒருபடிப்பட அழகுபெற்றிருக்கமாட்டா. ப்ரதமக்ஷணத்திலே செவ்வியவாகிக்

காணப்பட்டுத் தவிதீய க்ஷணத்திலே உருமாய்ந்தொழியும்படியே அவற்றின் ரீதி யிருப்பது தீந்ததெனக் களோ வென்றால், யௌவனத்தின் உபக்ரமதசையிலே யிருக்கக்கடவ விஜ்ஞம்பதத்திற்கு ஒருபொதியும் விச்சேதமின்றிக்கே யௌவநப்ராகபாவதசைய எப்போதும் கோட்சொல்வனபோல விளங்கா நின்றமை யால் இவற்றுக்கும் அவற்றுக்கும் நெடுவாசிபோருமிறே. * ஜ்ஞம்பஸ்து த்ரிஷ் ஜ்ஞம்பணம் * என்ற அராகோசத்தின்படி ஜ்ஞம்பசப்தம் விங்கதாயத்திலுர் உண்டாகையால் இங்கே ஸ்திரீவிங்கமாகப் பரபுத்த மாய்த்து. [ஜ்ஞம்பாம், ஜ்ஞம்பே, ஜ்ஞம்பா: இதி த்விதீயாபஹுவசநம். ஜ்ஞம்பாந் என்றும் சிலர் ஓதுவர். ஜ்ஞம்பமாவது விலக்ஷணவிகாஸம். ஸர்வம் ஸாம்யமென்றது ஸர்வாத்மநா ஸாம்யமென்றபடி. அம்சதஸ்ஸாம்யமேயுள்ளதத்தனை. (56)

या ते गात्रे वरद जनिता कान्तिमश्रयाणां भूत् तस्यास्सोतोदितयमिह यद्याति पादप्रवादम् ।
तज्जातोर्ध्वमियुगमिवोद्गानुनी जानुनी ते स्यादुक्षोर्वा ककुदयुगलं यौवनैश्वर्यनाम्नोः ॥ ५७ ॥

யா தே காத்திரே வரத ஜநிதா காந்திமய்யாபகாபூத்
தஸ்யாஸ் ஸ்ரோதோ த்விதயமிஹ யத் யாதி பாதப்ரவாதம் ।
தஜ்ஜாதோர்த்வப்ரயியுகமிவோத்பாநுநீ ஜாநுநீ தே
ஸ்யாதுக்ஷ்ணோர் வா ககுதயுகளம் யௌவநைச்வர்யநாம்நோ: ॥ 57 ॥

ஹே வரத	ஓ வரதனே !	தே ஜாநுநீ	உனது முழந்தாள்கள்
தே காத்திரே	உனது திருமேனியில்	தஜ்ஜாத	[பாதப்ரவாதத்தை யடைந்த] அந்தப்ரவாஹத்வயத்திலுண்டான ஊர்த்வாகாரமான இரண்டு நீர்க்குமிழிபோல
காந்தியமீ	காந்திஸ்வரூபமான	ஊர்த்வ	
யா ஆபகா	யாதொரு நதியானது	ப்ரயியுக	
ஜநிதா	உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறதோ	மிவ	
தஸ்யா:	அந்த நதியினுடைய	[பாத:]	விளங்குகின்றன
யத் ஸ்ரோதோ	இரண்டு பிரிவான யாதொருப்ரவாஹத்விதயம் } மானது	வா	அல்லது
இஹ		யௌவநைச்வர்யநாம்நோ:	யௌவனமென்னும் ஐச்வர்யமென்னும் பெயரையுடைய
பாதப்ரவாதம்	திருஷ்டிகளென்கிற வ்யாஜத்தை	உக்ஷ்ணோ:	இரண்டு எருதுகளினுடைய
யாதி	அடைகின்றதோ;	ககுதயுகளம்	இரண்டு முகப்புகளாம்.
உத்பாநுநீ	மேற்கிளர்ந்த சோபையையுடைய	ஸ்யாத்	

திருமுழந்தாள்களினழகிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார். 'ஸௌந்தர்யாக்யா ஸரிதூரணி' என்ற கீழில் ச்லோகத்தின் தாத்பர்யத்தை இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தாலே அநுபாவிக்கிறார். [ஹே வரத தே காத்திரே காந்திமயீ யா ஆபகா அபூத். தஸ்யா: யத் ஸ்ரோதோத்விதயம் பாதப்ரவாதம் யாதி] போருளா ளனே ! தேவீருடைய திருமேனியிலே யாதொரு ஸௌந்தர்யமஹாநதி வெள்ளமிட்டுக்கிடக்கிறதோ; அந்த நதியினுடைய யாதொருப்ரவாஹத்வயமானது அங்கரி தண்டங்களென்கிற வ்யபதேசத்தை யடைந் திருக்கிறதோ—[இவ்வர்த்தம் பூர்வோக்தாநுவாதமென்னுமிடத்தை நன்கு விளக்கும் யச்சப்தவிப்பை.]

[தஜ்ஜாதேத்யாத்] அந்தப்ரவாஹத்வயத்திலுண்டான ஊர்த்வாகாரமான இரண்டு நீர்க்குமிழிகள் போலே விளங்குகின்றன—தேவீருடைய திருமுழந்தாள்கள். எனவே, ஸௌந்தர்யம் தேங்குகிறதென்கிற மென்றதாய்த்து. இங்குனன்றிக்கே, வேறொருபடியாகவும் உத்ப்ரேக்ஷிக்கலா மென்கிறார் [ஸ்யாதித்யாதி யாலே.] யௌவநைச்வர்யநாம்நோ; உக்ஷ்ணோ: ககுதயுகளம் வா ஸ்யாத்—யௌவனமென்ன ஐச்வர்ய மென்ன இவைகளாகிற இரண்டு வருஷப்ராஜங்களின் முகப்புகள்தான் முழந்தாள்களாக யிளர்கின்றன வென்றும் சொல்லலாமென்கை. வருஷப்பங்களுக்கு முகப்பானது அஸாதாரண நிருபகமாவதுபோல, திருமுழந்தாள்கள் யௌவநைச்வர்யங்களுக்கு அஸாதாரண நிருபகங்களாக யிருக்கின்றன வென்றபடி. "யௌவநவ்ருஷுகுதோத்பேதநிபம் நிதராம் பாதி விபோருபயம் ஜாநுசபாக்ருதிகம்" என்ற ஸுந்தர பாஹுஸ்தவஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். ஸ்ரோதோத்விதயம், ஸ்ரோதோயுகலமிதி பாடபேத: உத்பாநுநீ-உத்கச்சந்த: பாவ: யபோஸ்தே. எப்போதும் வெளிக்கிளர்கின்ற ஒளிபொருந்தியவை. (57)

प्रेम्णाऽऽश्रितुं करिगिरिशिरोधोमुखीभावभाजोः सङ्घिद्वन्द्वाहयकमलयोः दण्डकाण्डायमाने ।
अद्रिस्पर्शोद्भवसुखत उत्कण्ठके रोमहर्षात् दण्डुदंष्ट्रिवन्द किमलं लब्धितुं जंघिके ते ॥ ५८ ॥

ப்ரேம்ணா஽஽சுராதும் கரிகிரிசிரோதோமுகீபாவபாஜோ:

அங்க்ரித்வந்த்வாஹ்வயகமலயோர்தண்டகாண்டாயமாகே ।

அத்ரிஸ்பர்ஸோத்பவஸுகத உத்கண்டகே ரோமஹர்ஷாத்

த்ரஷ்டுத் த்ருஷ்டித் வரத கிமலம் லங்கிதும் ஜங்கிகே தே ॥ 58 ॥

ஹே வரத ஓ வரதனே !

கரிகிரிசிரஃ கரிகிரியின் உச்சியை

ப்ரேம்ணா { [போக்யதாதிசய ப்ரயுக்தமான] ப்ரீதி
ஆக்ராதும் { யால் ஆக்ரானம் செய்வதற்கு

அதோமுகீ { கவிழ்முகமாகவிருக்கும் கிளைவையை
பாவபாஜோஃ { யடைந்துள்ள

அங்க்ரித்வந்த்வ { திருவடி கிளைகளென்னும் தாமரை
ஆஹ்வயகமல { மலர்களினுடைய
யோஃ

தண்டகாண்டா { நாளத்தண்டு போன்றனவாய்
யமாகே

அத்ரிஸ்பர்ஸோத் { திருமலைபோட்டை ஸ்பர்சத்தா
பவஸுகதஃ { லுண்டான ஸுகத்தினுடைய

ரோமஹர்ஷாத் மயிர்க்கூச்செறிவதனால்
உத்கண்டகே கண்டகிதங்களாயிருக்கிற

தே ஜங்கே உனது கணைக்கால்களை

த்ரஷ்டுஃ { நோசிப்பவனுடைய கண்
த்ருஷ்டிஃ {

லங்கிதும் விட்டு அவ்வருகே போக

அலம் கிம் வல்லதோ?

* * * பேருளாளனுடைய திருக்கணைக்கால்களினழகிலே தாம் ஈடுபட்டபடிபை அருளிச் செய்கிறார். திருவத்திமாமலையின் போக்யதர்திசயப்ரயுக்தமான ப்ரீதிவிசேஷத்தாலே அத் திருமலையின் உச்சியை மோந்து மகிழவேண்டுமென்று நினைத்த பேருளாளன் திருவடித்தாமரைகளானவை கீழ்முகமாயிருப்பனவாகவும், திருக்கணைக்கால்களானவை அத்தாமரைகளின் நாளதண்டங்களோவென்னலாம் படி யிருப்பனவாகவும், ஹஸ்திகிரிஸ்பர்சத்தாலுண்டான ஸுகவிசேஷத்தாலே அக்கணைக்கால்கள் ரோமாஞ்சிதமாயிருப்பதானது கமலநாள தண்டங்களிலே கண்டகமென்னலாம்படி யிருப்பதாகவும், இட்படி பரமபோக்யமான திருக்கணைக்கால்களைத் தவிர்த்து மற்று எந்த வஸ்துவிற்கும் கண்செல்ல வொண்ணாதபடி ஆபிருப்பம் விஞ்சி யிருப்பதாகவும் அருளிச் செய்கிறார்.

[கரிகிரிசிரஃ ஆக்ராதும்] அத்யந்த ப்ரீதிவிஷயமான வஸ்துவிலே ப்ரீதிபரீவாஹமாகச் செய்யும் செயல்களிலே உச்சிமோருகை பென்பது ஒன்றிறே; “என் மார்வத்திடையமுந்தத் தழுவாதே முழு சாதே மோவாதுச்சி” என்னக்கடவதிறே. பேருளாளன் பொருந்தி வர்த்திப்பதற்கு இத் திருமலையானது யிகவும் பாங்கான ப்ரதேசமாக வாய்த்தமையாலே அந்த ப்ரீதி விசேஷத்துக்குப் போக்குவீடாக இத்திருமலையை உச்சிமோர வேண்டுமென்று பேருளாளனுடைய திருவடித்தாமரைகள் அதோமுகத்வத்தைப் ப்ராபிக்கவே, கணைக்கால்கள் நாள தண்ட ஸ்தாந்யத்வத்தைப் ப்ராபித்தன. ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத் திலும்—“அதோமுகந்யஸ்தபதாரவிந்தயோஃ உதஞ்சிதோதாததஸுநாலாந்நிபே । விலங்க்ய ஜங்கே க்வநு சம்ஹதோ த்ருசௌ வநாத்ரிநாதஸ்ய ஸுஸுந்தரஸ்ய மே ॥” என்றருளிச் செய்துள்ளமை காண்க.

திருக்கணைக்கால்களைக் கமல நாளதண்டமாகச் சொன்னால் அதுக்கு இருக்கக் கடவ கண்டக வ்யாப்தி யிருக்கவேணுமேயென்ன, அதுவுமுண்டென்கிறார் [அத்ரிஸ்பர்ஸேத்யாதியாலே] இஷ்டநம வஸ்து ஸங்கத்திலே ரோமாஞ்சமுண்டாகக்கடவதிறே.

[த்ரஷ்டுஃ] அநுபோக்தாவான அஸ்மாத்ருச ஜூத்துக்கு என்றபடி. ஜங்கிகே=ஜங்கே ஏவ ஜங்கிகே; ஸ்வார்த்தே கப்ரத்யயஃ; தே ஜங்கிகே லங்கிதும் த்ருஷ்டிஃ அலம் கிம்? என்றது வைத்த கண் வாங்காதே இமைக் கொட்டுதலும் செய்யாதே ஸதாதர்சநம் பண்ணவேண்டும்படியிறே தேவரீருடைய திருக்கணைக்கால்களின் அழகிருப்பதென்கை. (58)

भक्तानां यदपि दहरं पण्डितं पुण्डरीकं यच्चाम्लानं वरद सतताध्यासनादासनाभ्यः
आम्नायानां यदपि च शिरो यश्च मूर्धा शटारेः इत्येवैवा किमपि सुखं तेषु पादाब्जयोः ॥ ५९ ॥

பக்தானாம் யத் வபுஷி தஹரம் பண்டிதம் புண்டரீகம்
யச்சாம்லாநம் வரத ஸததாத்யாஸநாதாஸநாப்யம் !
ஆம்நாயானாம் யதபி ச சிரோ யச்ச மூர்த்தா சடாரே:
ஹஸ்த்யத்ரேர் வா கிமதிஸுகதம் தேஷு பாதாப்யயோஸ தே " 59 "

ஹே வரத	ஓ வரதனே !	ஆர்நாயானாம்	{ வேதாந்தமென்பது யாதொன்
பக்தானாம்	பக்தர்களான யோகிகளுடைய	சிரோபிசயத்	{ றுண்டோ ;
வபுஷி	சரீரத்தில்	சடாரே:	{ நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி யா
பண்டிதம்	ஞானவிகாஸசாஸியாய்	மூர்த்தா யச்ச	{ தொன்றுண்டோ ;
தஹரம்	தஹாமென்றும் பேருடையதாய்	ஹஸ்த்யத்ரே:	{ இந்த ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் சிகரம் யா
யத் புண்ட	} யாதொரு தாமரைபுண்டோ, [பரமபதத்தில்]	மூர்த்தா சய:	{ தொன்றுண்டோ
ரீகம்		தேஷு	{ ஆக ப்ரஸித்தமான இந்த ஸ்தானங்
ஸததாத்யாஸ	} நீ எப்போதும் வீற்றிருந்தபோதிலும்		} களுள்
நாத் [அபி]		தே பாதாப்ய	
அம்லாநம்	} வாட்டமடையாத	யோ:	} உன் திருவடித் தாமரைகளுக்கு
		அதிஸுகதம்	
ஆஸநாப்யம்	{ ஆஸனத் தாமரையென்று யாதொன்		} மிக்க ஸுகத்தைக் கொடுக்கிற
சயத்		கிம் வா	
			இடம்
			எது கொல்?

* * * பேருளாளனுடைய தீவ்யாவயவஸந்நிவேசங்களின் ஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபாடாய்ச் செல்லுகிற இப் ப்ரகாணத்திலே இந்த ச்லோகம் ப்ராஸங்கிகமாயிராநின்றதாய்த்து. இத் திருவடிகளின் அருமை பெருமைகளுக்குத் தகுதியாம்படி பொருந்தி வர்த்திக்கைக்குரிய நிலம் திருவத்திமாமலைபினுச்சி யேயாமென்கிற தம் திருவுள்ளத்தை ஒரு விலகண்ண ட்ரச்சநபங்கியாலே அருளிச் செய்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு அதிஷ்டாந ஸ்தானங்கள் பலவுண்டு. 'போதில் கமலவன் நெஞ்சம் புகுந்து' என்றும் 'பனிக்கடலுள் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக் கடலுள் வாழவல்ல மாயமணாளநம்பி' என்றும் 'விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்' என்றும் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ்வார்கள் போல்வாரான பரமபக்தர்களின் ஹ்ருதய புண்டரீகம்-நலமந்தமில்ல தோர் நாட்டிலே பகவத்பாதபீடியாக பகவச்சாஸ்த்ராதிகளில் ப்ரதிபாதிதமாய் விமலாத்யஷ்டசக்த்யதிஷ்டித தளாஷ்டகவிசிஷ்டமாய் கர்ணிகாபரிகர்மிதமாய் ஸதத விகாஸோந்முதமான ஆஸனபத்மம், 'நான் மறையுச்சியில் நன்கு விளங்கிய நாரணனார்பதமே' [வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்] என்கிறபடியே, வேத மூர்த்தரவாகிய உபநிஷத்துக்கள்; 'வந்தெனதுச்சிபுளானே' என்றும் 'திருமாவிருஞ்சோலைமையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே' என்றும்ருளிச் செய்தபடியே—நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி என்னு மித்யாதிஸ்தானங்கள் உன் திருவடிகள் பொருந்தி வர்த்திக்கைக்குப் பாங்கான இடங்களென்று கேட்டிருந் தோம்; நீ இப்போது ஹஸ்திகிரி மூர்த்தாவிலே பண்ணும் விருப்பத்தைப் பார்த்தால் அவ்வோ ஸ்தானங்களெல்லாம் 'கல்லும் கண்கடலு' மித்யாதிரிப்படியே * புல்லென்றெழிந்தனகொல் ! என்னும்படியாய் இவ்விடத்தையே பாம்போக்யமான ஸ்தானமாக ஆதரிக்கிறாய் போலிராநிற்றி; பெருமானே ! இன்ன இடந்தான் உன் திருவடிகளுக்குப் பாங்கான இடமென்று அறுதியிடமாட்டுகிறி லேன். நீயே தெரியவருளிச் செய்தருளவேனுமென்பது பரமதாத்தபர்யம்.

ப்ரமாணடஸ்த்தாலே பக்தஜஹ்ருதயபுண்டரீகாதிகள் உன் திருவடிகளுக்குப் பாங்கான ப்ரதேச மென்றிருந்தாலும் ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமூர்த்தாவே பாங்கான ப்ரதேசமென்று விளங்குகிறது. ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டு சாஸ்த்ரப்ரமாணங்களை உபமர்திக்கும்படி ஸாஹஸம் அடியேனுக்கில்லாமையால் உன் திருவடிகளுக்கு அபிமததமமான அதிஷ்டாநபூமி இன்னதென்னு மிடத்தை நீயே சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்தருளா யென்கிறார்.

सम्भोर्भोवहमुख सखा सन् सखाङ्कशशङ्कः कुर्वन् सेवांचरद विकलो वृत्तहीनरसुवकः ।

स्वत्पादाब्जे प्रियमख सखच्छुश्रूषाऽऽश्रित्य नित्यं सद्वृत्तेऽभून् स च दशगुणः पुष्कलो निष्कलङ्कः॥६०॥

சம்போரம்போருஹமுக ஸகா ஸந் ஸஹாங்கச்சகாங்க:

குர்வந் ஸேவாம் வரத விகலோ வ்ருத்தஹீநஸ் ஸுவக்ர:

த்வத்பாதாப்ஜே ப்ரியமக நகச்சத்மநாச்சரித்ய கித்யம்

ஸத்வ்ருத்தோபூத் ஸ ச தசகுண: புஷ்கலோ நிஷ்கலங்க: || 61 ||

அம்போருஹமுக	{ தாமரை போன்ற திருமுகத்தை யுடையவனாய்	ஸுவக்ர:	{ குடில ஹ்ருதயனாய், (2) மிகவும் கோணலான ஆகாரமுடையவனாய்
ப்ரியமக	யஜ்ஞப்ரியனான	ஸந்	ஆகாசின்று
ஹே வரத	{ ஓ போருளாளனே! [ஏற்கனவே]	நகச்சத்மநா	நகங்களென்கிற வியாஜத்தாலே
ஸஹாங்க:	{ பாபமுடையவனான (2) களங்கத்தை யுடையவனான	த்வத் பாதாப்ஜே	உன் திருஷ்டத்தாமரைகளை
ஸ: சகாங்க:	அந்த சந்திரனானவன்	கித்யம்	ஆச்சரித்ய தினமும் ஆசிரித்து
சம்போ:	குத்ரனுக்கு	நிஷ்கலங்க:	களங்கமற்றவனாய்
ஸகா	தோழனுயிருந்துகொண்டும்	புஷ்கல:	கித்ய பூர்ணனாய்
ஸேவாம்	{ [சிரோபூஷணமாய்] ஸேவையைச்	ஸத்வ்ருத்த:	{ ஸதாசார்முடையவனாய், (2) உருண்டை வடிவமுடையவனாய்
குர்வந்	செய்தவனாயும்	தசகுண:	பதின்மடங்கு பெருகினவனாய்
விகல:	வித்யா விஹீனனாய் (2) முனியாய்	அபூத்	ஆனான்.
வ்ருத்தஹீந:	{ ஸதாசார்ஹீனனாய் (2) உருண்டை வடிவமிழந்தவனாய்		

* * * இப்படி சந்திரன் ப்ரதிச்சாயா வ்யாஜத்தாலாவது போருளாளன் திருவடியை ஆசிரித் தமையாலே பெற்ற நன்மைகளைச் சேஷபங்கியாலே ஒரு சமத்காரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். சந்திர னானவன் குத்ரனுக்கு ஸகாவாகவும் ஸேவகனாகவும் இருந்துகொண்டு பாபிஷ்டனாகவும் ஞானஞன்யனாக வும் துர்வ்ருத்தனாகவும் வக்ரசித்தனாகவும் ஆய்விட்டான். 'அஸேவ்யஸேவையினாலே நாம் இத்தனை கேடுகளை டடைந்தோமே' என்று அவன்றானே அநுதபித்து நகவ்யாஜத்தாலே தேவரீருடைய திருவடியை யாசிரித்து அந்தக் கேடுகள் நீங்கி எல்லா நன்மைகளும் அடைப்பெற்றனென்கிறார்; வரதராஜபதாசா யணத்திற்கு முன்பு பாபிஷ்டதவாதிதோஷவிசிஷ்டனாய் இருந்தானென்பது சப்தச்லேஷலப்யம். எங்ஙனே யென்னில்; [ஸஹாங்க:, வி:ஸ:, வ்ருத்தஹீந:, ஸுவக்ர:] அங்கே ஸஹித: ஸஹாங்க:, 'அங்கோ லாஞ்சந உத்ஸங்கே கலங்கே பாபதூ:கயோ:' இதி ஹஸ்யபுத:. சந்திரன் களங்க விசிஷ்டனென்னுமிடம் ஸுப்ராஸித்தம். அங்கசப்தார்த்தம் பாபமுமாகையாலே பாபிஷ்டனாய்க் கிடந்தானென்னுமிடமும் தோற்று கிறது. [விகல:] விகதா கலா யஸ்ய ஸ:. கலா என்று சாஸ்த்ர விஜ்ஞானத்திற்கும் ஷோடசாம்சத்திற் கும் பெயர். 'கலா சில்பாதிவிஜ்ஞானே பாகே சந்த்ரஸ்ய ஷோடசே' இதி மேதிநீ. ருத்ரசிரஸ்ஸிலுள்ள சந்திரன் கலாமாத்ரனாகையாலே பூர்ணனல்லனிறே. விகலனென்று முனியென்றபடி, கூடிஷ்ணு என்னவு மாம். இது வாஸ்தவார்த்தம். அறிவு, கெட்டிருந்தானென்னுமார்த்தம் ச்லேஷசக்திலப்யம். [வ்ருத்த ஹீந:] 'வ்ருத்தோத்தே:ப்யதீதே:பி வர்துஸே:பி ம்ருதே வ்ருதே! வ்ருத்தே:ந்யலிங்கம் வா க்லீபே சந்தச்சாரித்ரவ்ருத்திஷு.' இதி மேதிநீ. பூர்ணசந்த்ரனாகிலிறே வர்த்துலாகாரான யிருக்கலாவது. அபூர்ணனாகையாலே வர்த்துலாகார ஞன்யனென்பது வாஸ்தவார்த்தம். வ்ருத்தமென்பது ஸச்சரித்ரத்துக் கும் பேராகையாலே நல்ல நடத்தையின்லாதவனென்பது ச்லேஷசக்திலப்யார்த்தம் || [ஸுவக்ர:] 'வக்ர: குடிலே க்ருாபௌமயோ:' இதி ஹஸ:. சரீரத்திலே கௌடில்யமும் புத்தியிலே கௌடில்யமும் ஆக இரண்டுமூள்ளவனே வக்ரனென்பதுண்டு. இங்கே சரீரகத கௌடில்யம் வாஸ்தவார்த்தம். கோண

லான [அதாவது—ருஜுவல்லாத] புத்தியையுடையவனு யிருந்தானென்பது ச்வேஷசக்திலப்யார்த்தம். ஆக, ஸஹாங்கத்வம், வீசலத்வம் வருத்தஹீநத்வம் ஸுவகர்த்வமென்கிற நாலு தோஷங்கள் சந்த்ரனுக்கு முன்னே யிருந்தன. எந்த ஸமயத்திலே இக்குறைகள் இருந்தனவென்றும், அந்தக் காட்டுகிறார் [சம்போஸகா ஸந் சம்போஸேவாம் குர்வந் என்று.] ஈசானதிக்கானது ஜோமதிக்குக்கு ஸந்நிஹிதமான மைபற்றி 'சம்போஸஸகா ஸந்' என்றது. சிவசிரஸ்ஸுக்கு பூஷணமாயிருக்கும் தன்மைபற்றி 'ஸேவாம் குர்வந்' என்றது. 'ஸஹாங்கம்' என்ற விசேஷணமொன்று மாத்திரம் 'குர்வந் ஸேவாம்' என்பதற்குப் பூர்வவர்த்தியாகையாலே ஸஹாங்கத்வமாகிற தோஷம் ஸ்வாபாவிகமென்றும் மற்ற விகலத்வாதிதோஷங் கள் அந்த தேவதாந்தரத்தின் ஸம்பந்தத்தாலே நேர்ந்தவையென்றும் விளங்காநிற்கும்.

இனி ஸ்ரீ தேவாதிராஜ ஈசானாவிந்தஸமாச்சரயணத்தாலே இக் குறைகளெல்லாம் நீங்கி நன்மை பெற்றானென்கிறது,—உத்தார்த்தம். 'த்வத்பாதாப்ஜே' என்றது த்விதீயாத்விவசம். 'ப்ரியமக:' என்று ஸம்போதனம். ஸஹாங்கனையும் விகலனையும் வருத்தஹீநனையும் ஸுவகரனையும் இருந்த சந்திரன் பேரருளாளனுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே நகவ்யாஜேந ஸமாச்சரித்த பின்பு, நித்யம் ஸத்வருத்த னும் தசகுணனும் புஷ்கலனும் நிஷ்கலங்கனுமாய்விட்டானென்கிற விதிலும் ச்வேஷமர்யாதை யாயிருக்கிறது நகசந்த்ரனுக்கு வர்த்துலாகாரத்திலே குறையில்லாமையாலே ஸத்வருத்தனென்கிறது. [ஸத் வ்ருத்தம் யஸ்மிந் ஸ—வித்யமாநவர்த்துலாகாரம் என்றபடி.] பத்துத் திருவிரல்களிலும் பத்து (நக) சந்திரனாக வடிவுகொண்டமையாலே தசகுணனென்கிறது. நகத்வாவஸ்தையிலே பூர்த்திக்குக் குறையில்லாமையாலே புஷ்கலனென்கிறது. மத்ய களங்கமுள்ளது ஆகாசஸ்த சந்த்ரனுக்கே யாகையாலும் நகசந்த்ரனுக்கு அப்படிப்பட்ட களங்கமிருக்க ப்ராஸக்தியில்லாமையாலும் நிஷ்களங்கனென்கிறது. பூர்வார்த்தத்திலே 'ஸஹாங்கம்' என்றதுக்குப் ப்ரதித்வந்த்வியாக இங்கே 'நிஷ்கலங்கம்' என்றும் 'விகலம்' என்றதற்குப் ப்ரதிபடமாக 'தசகுணம்' என்றும் 'வ்ருத்தஹீநம்' என்றதற்குப் ப்ரதியாக 'ஸத்வ்ருத்தம்' என்றும் 'ஸுவகரம்' என்றதற்குப் ப்ரத்யகீகமாக 'புஷ்கலம்' என்றும் அருளிச்செய்துள்ளபடி காண்க. நூநம் தேவதாந்தரஸேவா அபகர்ஷகீ; பகவதஸேவா உகர்ஷகீதி பாவு: இதி ஸம்ஸ்க்ருதவ்யாக்யாந ஸூக்தி:.

'யோ ஜாதக்சிமா மஸீ ச சீரஸா ஸம்பாவிதச்சம்புநா ஸோயம் யச்சாணாச்ய சசதா: நூநம் நகவ்யாஜத: | பூர்ணத்வம் விமலத்வமுஜ்ஜ்வலதயா ஸார்தம் பஹுத்வம் ததா யாதஸ்தம் தருஷண்ட சைலலியம் வந்தாமஹே ஸந்தரம் ||' என்ற ஸந்தரபாஹுஸ்தவச்சுலோகமும் இங்கு நினைக்க. ... (61)

त्वत्पादाब्जे प्रजाता सुरसरिदमवप्राकवतुर्धा ततस्तासु

एकं घत्ते ध्रुवस्ता त्रिभुवनमपुनार्त्विन्यथो भावयन्ती ।

तत्रैका हं प्रजन्ती शिष्यति तु शिवं सा पुनस्संस्थाऽभूत्

तास्वेका गं पुनाना वरद सगरजसर्गसर्गं चकार ॥ ६२ ॥

த்வத் பாதாப்ஜே ப்ரஜாதா ஸுரஸரிதபவத் ப்ராக் சதுர்த்தா ததஸ்தாஸு

ஏகாம் தத்தே த்ருவஸ ஸா த்ரிபுவநமபுநாத் த்ரீந் பதோ பாவயந்தீ |

தத்ரைகா கம் வ்ரஜந்தீ சிவயதி து சிவம் ஸா புநஸ் ஸப்ததாபூத்

தாஸ்வேகா காம் புநாநா வரத ஸகரஜஸ்வர்கஸர்கம் சகார ॥ 62 ॥

ஹே வரத ஓ வரதே !
த்வத்பாதாப்ஜே உன் திருவடித்தாமரையில்
ப்ரஜாதா உண்டான
ஸுரஸரித் கங்கையானது
ப்ராக் முந்துறமுன்னம்
சதுர்த்தா நான்கு பிரிவாக

அபவத் ஆயிற்று
ததஃ பிறகு
தாஸு அந்த நான்கில்
ஏகாம் ஒன்றை
த்ருவஃ த்ருவனானவன்
தத்தே [ஸம்] தரித்தான் ;

ஸர புநஃ } சிவனுலே தரிக்கப்பட்ட கங்கையோ
வென்றால்
ஸப்ததா அபூத் எழு பிரிவாக ஆயிற்று ;
தாஸு அலைகளில்
காம் புநாநா பூமியைப் பரிசுத்தமாகச் செய்கின்ற
ஏகா ஒரு கங்கையானது
ஸகராஜ ஸ்வர்க்க } ஸகரபுத்ரர்களுக்கு ஸ்வர்க்க
ஸர்க்கம் சநார } ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணிற்று.
[ஸகரபுத்ரர்களை ஸ்வர்க்கம் அடையச்
செய்தது.]

[ப்ராக்] அன்றிவ்வுலகமென்தகாலத் து. [தவத்பாதாப்ஜே ப்ரஜாதா ஸுரஸரித் சதூர்த்தா அபவத்] தேவரூபைய திருவடித்தாமரையில் நின்றும் பெருகின கங்கையானது நாலுபடியாய்ப் பெருகலுற்றது. அவற்றில் ஒரு படியை அருளிச்செய்கிறார் [தாஸ்வேகாம் தத்தே த்ருவஃ] என்று. உத்தரபாதனென்னும் சக்ரவர்த்தியின் புத்ரனாகிய த்ருவன் ஒரு கங்கையைத் தான் வஹியாவின்றான். த்ருவத்ருதையான அந்த கங்கை செய்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். [ஸா த்ரிபுவநமபுநாத் தீர்ந் பதோ பாவயந்தீ] என்று. அந்த கங்கையானது மூன்று மார்க்கங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டுபோய் ஸ்வர்க்கம், அந்தரிக்ஷம், பாதாளம் என்னும் த்ரிபுவநத்தையும் பரிசுத்தமாக்கிற்று. த்ருவனாலே தரிக்கப்பட்ட கங்கையானது மூன்று படி யாகப் பெருகி மூவுலகங்களையும் தூய்மைபெறுவித்ததென்கை. அந்த மூன்று பெருக்குகளிலே ஒரு பெருக்கின் படியை அருளிச்செய்கிறார்.—தத்ஸாகேத்யாதியாலே, [தத்ர கம் வ்ரஜந்தீ ஏகா து சிவம் சிவயதி] மூன்று வழியாகப்பெருகின அவற்றுள் அந்தரிக்ஷத்தை நோக்கிச்சென்ற ஒரு பெருக்கானது ருத்ரனுடைய சீரஸ்ஸுக்கு அணிகலமாகி அவனைப் பரிசுத்தமாக்கிற்று. “கஸ்ய பாதோதகேந ஸ சிவஃ ஸ்வசிரோத்ருதேந?” என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச் செய்தது. ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ‘ஸஞ்சிந்தயேத் பகவதச் சரணாவிந்தம்’ என்று தொடங்கி ‘யச்சௌசகிஸ்ஸருதஸரித் ப்ரவரோதகேந தீர்த்தேந மூர்தி வித்ருதோ சிவச்சிவோ஽பூத்’ என்று சொல்லிற்று. உத்யோகபர்வத்தில் ‘அத்ர கங்காம் மஹாதேவஃ பதந்தீம் ககநாச்சயுதாம் | ப்ரக்ருஹ்ய ப்ரததௌ லோகே மாநுஷே ப்ரஹ்மவித்தமஃ || என்று கூடமாகச் சொல்லப் பட்டவிது ஈச்வரஸம்ஹிதையிலே ‘த்ரானீபூதஸ்தா தர்மோ ஹிபக்த்யா மஹாமுநே | க்ருஹீத்வா தர்ம பாரீயம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே || க்ஷாலிதம் பரயா பக்த்யா பாத்யார்க்யாதிபிரர்ச்சிதம் | ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹரஃ | பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஃஸ்மீத்யவதாரணத் | வர்ஷாயுதாந்யத பஹுந்ந முமோச ததா ஹரஃ |’ என்று ஸுவ்யக்தமாகக் கூறப்பட்டது. சிவசிரோத்ருதையான அந்த கங்கையின் படியை அருளிச் செய்கிறார் ஸா புநரி த்யாதியாலே. [ஸா புநஃ]—சிவனைப் பரிசுத்தமாக்கின அந்த கங்கையோவென்றால், [ஸப்ததா அபூத்]—ஹாதிதீ பத்மிதீத்யாதி நாமங்களாலே ஏழுபடியாகப் பெரு கிற்று. [தாஸு ஏகா காம் புநாநா ஸதீ ஸகரஜஸ்வர்க்கஸர்க்கம் சகார] ஏழுபடியான அவற்றுள் ஒன்றானது பூமியைப் பரிசுத்தப் படுத்தாவின்கொண்டு ஸகரபுத்ரர்களுக்கு ஸ்வர்க்க ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணித் தந்தது. ஒருகால் ஸகரசக்ரவர்த்தி அச்வமேத யாகம் பண்ணுமளவிலே அந்த அச்வமானது காணாமல் போக, அதனைத் தேடிக் கொண்டுவதற்காகப் பிதாவாலே நியமிக்கப்பட்ட ஸகரபுத்ரர்கள், குற்றமற்ற பல ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு பாதாளம் வரையில் நிலத்தைத் தோண்டிக்கொண்டு போகையில்

கபிலம்ஹாமுனியின் அருகிலே இருதிரையைக் கண்டு அந்தக் கபிலமஹர்ஷியை அபிபவிக்கப்புக, உடனே அவர் இவர்களை பஸ்மீகரித்துவிட, பகீரதப்ரயத்னத்தினால் பூலோகத்திலே கொணரப்பட்ட கங்கையின் தீர்த்தத்தைத் தெளித்து பஸ்மமார்க்கிடந்த அவர்கள் ஸ்வர்க்கலோக மடைவிக்கப்பட்டனர் என்று ப்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் [38-43 ஸர்க்கங்களில்] சொல்லப்பட்ட கதையை அநுஸந்திப்பது.

ஆகவிந்தச் ச்லோகத்தாலே—ஸர்வ லோகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்தவல்ல தீர்த்த விசேஷத்தை வெளிப்படுத்தின பெருமை எம்பெருமான் திருவடிக்கு அஸாதாரணமென்று அநுஸந்திக்கப்பட்டதாய்தது.

இந்த ச்லோகம் முதல் 'நாஸிம்ஹதநூகௌணி' என்றும் ச்லோகமளவாகவுள்ள தசகம் கீழ்மேல் தசகங்கள் போலே ஒரே வருத்தத்திலே அமையாதே நாகாவ்ருத்தங்களிலே அமைந்திருக்கும். இந்த ச்லோகம் ஸ்ரக்தராவ்ருத்தம். 'ம்ரபநைர்யாகாம் த்ரபேண த்ரிமுடியதிபுதா ஸ்ரக்தரா கீர்த்திதேயம்' இதி தல்லக்ஷணம் || (62)

परिजनपरिवर्द्धी भूषणान्यायुधानि प्रवरगुणगणाश्च ज्ञानशक्त्याद्यस्ते ।

परमपरमथ.पडान्यात्मदेहस्तथाऽऽमा वरव सफलमेतत् संश्रितायं चकर्थ ॥ ६३ ॥

பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணாச்ச ஜ்ஞானசக்த்யாதயஸ்தே ।

பரம 'தமதாண்டரந்பாத்மதேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்சரிதார்த்தம் சகர்த்த ॥ 63 ॥

தே வரத	வரதனே !	ப்ரவரகுண	சிறந்த குணகணங்களும்
பரிஜந	சேஷ சேஷாசநாதி பரிஜநங்களும்	கணாச்ச	
பரிபர்ஹா	சத்ரசாமராதிபரிச்சதங்களும்	பரமபதம்	பரமபதமும்
பூஷணாநி	கிரீடகுண்டலாதி பூஷணங்களும்	அத அண்டாநி	அண்டங்களும்
ஆயுதாநி	திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்களும்	ஆத்மதேஹஃ	ஸ்வாஸாதாரணவீக்ரஹமும்
ஜ்ஞானசக்த்யாதயஃ	ஜ்ஞானசக்தி முதலிய	ததா ஆத்மா	திவ்யாத்மஸ்வரூபமும்
தே	ப்ரபலித்தங்களான	ஏதத் ஸகலம்	ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும்
		ஸம்சரிதார்த்தம்	ஆசரிதர்களுக்காக்கினாய்.
		சகர்த்த	

* * * இந்த வாதராஜஸ்தவமாகிறது த்வயவிவரணமென்றிறே பலகாலும் சொல்லிப்போந்தது. 'ஸ்ரீநிதிம் நிதிமபாரமர்த்திநாம்' என்கிற ச்லோகத்தாலே ப்ரீமத்பதத்தை விவரித்து, மேல் ப்ரதம தசகம் முடிய நாரபதார்த்தத்தேவந திருமலையின் சிறப்பையருளிச்செய்து, நாராயணபதத்திலே குணப்ராதாந்ய விவகைபாலே திருக்கல்யாண குணங்களைத் தவிதீயதசகத்திலருளிச்செய்து, திவ்யமங்களவிக்ரஹாயாக மும் நாராயணசப்தார்த்தமாகையாலும் சரணசப்தார்த்ததயா ஆக்ஷேபத் ப்ரபத்தமாகையாலும் அத்திரு மேலியை யநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி 'பாணிபாதவதநேக்ஷணசப்தைஃ' என்று தொடங்கி கீழ் ச்லோகமளவாக வடிவழகு வர்ணநத்திலே ஊன்றினார். இந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹாநுபவமானது ராம க்ருஷ்ணநிவிபவாவதாரத் திருமேனியநுபவத்திலே கொண்டு முட்டிற்று. மேல் அப்படியே அநுபவிக்கப் புகுகிராய் அதற்கு முகவுரையாய் இராநின்றதாய்த்து இந்தச் ச்லோகம். 'ந தே ருபம் ந சாகாரோ நாயு தாநி ந சாஸ்பதம் । ததாபிபுருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம்-ப்ரகாசஸோ' என்ற ஜிதந்தாச்லோகவிவரண மாய்ப்த்து இந்த ச்லோகமிருப்பது. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகளெல்லாம் பரார்த்தமாகையாலே அந்த பரார்த்தயம் வெளியாம்படிக் குறுப்பாகத் திருவவதாரங்கள் செய்தருள நேர்ந்ததென்று இத்தால் அருளிச் செய்கிறபடி.

[பரிஜநபரிபர்ஹா] பரிஜநபரிச்சதங்கள் ஆசரிதார்த்தமாயிருக்கையாவதெங்கனே யென்னில் ; அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ ? என்று ஆழ்வார் வாய் வெருவுகையாலே பகவத பரிஜநம் ஆசரிதர்க்கு ப்ரப்யமாயிறே விருப்பது. பரிஜநமாவது நித்யஸூரி வர்க்கும். ஆசரிதராவார் ஆழ்வார்போல்வார். பகவதார்த்தமாக அன்று காணும் நித்யஸூரிகள் சமைத்திருப்பது ; ஆசரிதர்க்கு உசாத்துணையாவதற்கேயிறே. 'நித்யாபிவாஞ்சிதபரஸ்பரநீசபாசைஃ மததைவதை பரிஜநஸ்தவ ஸங்க

ஸீய [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே] என்னக்கடவதிறே. இனி பரிபர்ஹமாவது சத்ரசாமராதிபரிச்சத. வர்கம், இவை ஸுலோகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும் நித்யஸூரிகளுக்குக் கைங்கர் யோபகரணமாயிரேயிருப்பது; ஆகையாலே இவையும் ஆச்ரிதார்த்தமாயின.

[பூஷணணி] தத்தாமுடைய பூஷணதிகள் எம்பெருமானுக் குறுப்பாகவேனுமென்று அல்லாதார் விரும்பாநிற்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய பூஷணதிகளை ஸ்வாச்ரிதர்களுக்குறுப்பாகவிறே விரும்பிப் போருகிறது.

[ஆயுதாகி] இவையும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸந்திற்கு ஆயுதமாகவும், வினையற்று அநுபவிப் பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கும். எவ்வகையிலும் பாரார்த்தயமேயாய்த்து இவற்றுக்கு வடிவாயிருப்பது. 'எப்போதும் கைகழலா நேமியான் ம்மேல் வினைகடிவான்' என்றும், 'கூரா ராழி வெண் சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்' என்றுமிறே அருளிச்செயல். ஆயுதத்தின் பாரார்த்தயத்தை ஜயந்தவதப்ரா கரணத்திலே தெளியக் கண்டுகொள்வது. 'நாழினக கூறிட்டுக் காத்து நின்ற' இத்யாதி.

[ஜ்ஞாநசக்த்யாதயஃ ப்வாகுணகணஃ ச] ஜ்ஞாநம்—அஜ்ஞர்க்கு, சக்தி—அசக்தர்க்கு, ஸுமை— ஸாபராதர்க்கு, க்ருபை—துக்கிகளுக்கு, வாத்ஸல்யம்—ஸதோஷர்க்கு, சீலம்—மந்தர்க்கு, ஆர்ஜவம்— குடிலர்க்கு, ஸௌஹார்த்தம்—துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு, மார்தவம்—விச்லேஷபீருக்களுக்கு, ஸௌலப்யம்— கண்ணவாசைப்பட்டவர்க்கு என்கிற இவ்வடைவிலே திருக்கல்யாணகுணங்களெல்லாம் ஆச்ரிதார்த்த மாயிரே யிருப்பது. செளர்யவீர்யாதி குணங்களுக்கு ஆச்ரிதார்த்தத்வமுண்டேவென்னில்; ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்ததயா க்ரோதாதோபி கல்யாணகுணசப்தேந ஸங்க்ரஹஃ' என்றுகத்ய பாஷ்யத்திலே தேசிக னருளிச் செய்த கட்டளையிலே அவையும் ஆச்ரிதார்த்தமாகக் குறை யில்லை.

[பரமபதம்] இதுவும் போகஸ்தானமன்றிக்கே ஆச்ரிதர்க்காகச் சமைந்ததாயிருக்கும், திருவாய் மொழி [3—8—8] 'வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள்ளென்று விரும் தரும் நின்ற நின்றே' என்ற விடத்திலே ஈடு ஸேவிப்பது.

அண்டங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய கீடையிலே விடியுத்தங்களாயிருக்குமென்று சொல்லி யிராநிற்க, இங்கே 'ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த' என்ற தெங்ஙனே? என்னில்; இவற்றையெல்லாம் ஆச்ரி தர்க்கு உறுப்பாக்குகை தான் எம்பெருமானுடைய வீலைக்கு விஷயமிறே. ஆகையாலேவ்யாகாதயில்லை.

[ஆத்மதேஹஃ] திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் ஆச்ரிதர்க்கேயாயிருக்கும். பரமபதத்திலே ஸூரிக ளுக்கு போகயோக்யமாயிருக்கும். வ்யூஹத்தில் வந்தால் ச்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு போகயோக்யமா யிருக்கும். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணியமா யிருக்கும். விபவங்களில் வந்தால் அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக இந்த்ரியகோசரமாக்கி அநுபவிப்பிக்கைக்கு உரித்தாயிருக்கும்! அர்ச்சாவதாரங்களிலே வந்தால் 'பின்னாநர் வணங்கும் சோதி' என்கிறபடியே அஸ்மதாதிகளுக்கேயா யிருக்கும்.

இங்ஙனே பல சொல்லி என்? உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமே பாரார்த்தமாயிருக்கு மென்கி றார். [ஆத்மா—இத்யேதத் ஸகலம் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த] நிராத்தென்றல் சந்தநாதிகள் போலே தனக் கென்ன ஒன்றின்றிக்கே பிரர்க்கேயாயிருக்குமித்தனை.

இந்த ச்லோகம் மாலினீவ்ருத்தம். ... (63)

अनासि ह्यासव्यं न तव किल किंचिद्वरद ते 'अगज्जन्मस्योमप्रलयविधयो धीविलसितम् ।
तथाऽपि क्षोदीयस्सुरनरकुलेऽवाश्रितजनान् समाश्लेष्टुं पेष्टुं तदसुखकृतां चावतरसि ॥ ६४ ॥

அகாப்தம் ஹ்யாப்தவ்யம் ந தவ கில கிஞ்சித் வரத! தே
ஜகஜ்ஜ்நம்ஸ்தேமப்ரலயவிதயோ தீவிஸிதம் ।
ததாபி க்ஷோதீயஸ் ஸுரநரகுலெஷ்வாச்ரிதஜ்நாந்
ஸமாச்லேஷ்டம் பேஷ்டம் ததஸுக்ருதாம் சாவதரஸி ॥ 64 ॥

ஹே வரத !	வாதனை !	ததாபி	அப்படிப்பட்ட அவாப்தஸமஸ்த காமனாமினும்
தவ	உனக்கு	ஆச்ரித ஜநாந்	[கஷண விரஹாஸஹிஷ்ணுக்க ளான] பாகவதர்களை
அநாப்தம்	முன்பு கிடைக்காததாய்	ஸமாச்சேஷ்டும்	அணைகைக்கும்
ஆபதவ்யம்	பிறந்து படைக்கவேண்டியதான	ததஸூகக்ருதாம்	அந்த பாகவதர்களுக்குத் தீங்கிழைக்கும் துஷ்டர்களை
கிஞ்சித்	ஒன்றும்	பேஷ்டும் ச	பொடிபடுத்துவதற்கும்
ந கில	இல்லைவிற,	கோதீயஸ்ஸூ	அதிகூர்மான தேவ மதுஷ்யாதி
ஹி	ஏனென்றால்	நாகுலேஷு	ஜாதிகளில்
ஜகஜ்ஜந்மஸந்திம	ஜகத்துக்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி	அவதரணி	அவதரித்தருளா இன்றாய்.
ப்ரஸய விதய	ஸம்ஹார கராயங்கள்		
தே தீ விஸஸிதம்	உனது ஸங்கல்பத்தின் விராஸ		
	மாக கிழங்கின்றதிறே;		

* * * 'பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்' என்று எம்பெருமானாரானே * சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்ததை விவரியாவின்கொண்டு அவதாரஹேது இன்னதென்னுமிடத்தை அருளிச் செய்கிறார். ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துவதற்காகத் திருவவதரிக்கின்றனென்று சிலர் நினைக்கக் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றுக்கு அப்யதாஸித்தியை அருளிச் செய்கிறார் பூர்வார்த்தத்தாலே. [வரத! தவ அநாப்தம் ஆபதவ்யம் கிஞ்சிந்நாஸ்தி கில] நீ அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்றிறே ப்ரஸித்தி பெற்றிரா நின்றாய். இது வரையில் பெருந்தாய் இனிப் பெறக்கடவதான ஒன்றும் இவ்வுலகில் இல்லை காண். ஆகையாலே ஏதேனுமொரு அபீஷ்ட வித்திக்காக நீ இந்நிலத்திலே வந்து திருவவதரிக்கிறு யென்கைக்கு அவகாச மில்லை. 'விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூய! ஸஞ்ஜஹ்ருஷ:' இத்யாதிப்படியே ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை நிர்வஹிக்க வல்ல நீ ததார்த்தமாக அவதரித்தா யென்கை அஸங்கதம், 'ஸோகாமயத! பஹு ஸ்யாம் ப்ராஜாயேயேதி | ஸ தபேரதப்யத, ஸதபஸ் தப்த்வா | இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத! யதிதம் கிஞ்ச' என்றிறே ஒதிக்கிடக்கிறது.

பின்னை எதுக்காகத் திருவவதரித்த தென்ன [ஆச்ரித ஜநாந் ஸமாச்சேஷ்டும் ததஸூகக்ருதாம் பேஷ்டும் சாவதரணி] என்கிறார். ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே எதையும் செய்தருளக் கூடுமாகிலும் ஸாது பரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதிறே. 'கள்ள மாயா! உன்னை என்கண் காணவந்து ஈயாயே' என்றும், 'என் கண்கட்டுத் திண்கொள்ள வொருநாள் அருளாய் உன் திருவுருவே' என்றும் ப்ரார்த்திக்கு மவர்களுடைய காதலை ஸங்கல்பத்தாலே தலைக்கட்டப் போகாதிறே. 'மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும் பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே' இருந்தவிடத்திலே இருந்து ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞானத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில் 'ஆணையிடப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அனாதையைத் தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்து விழுந்தான்' என்கிற கிரவதிக தேஜஸ்ஸு இழந்ததேயன்றே என்றாரிறே. ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வானுடைய கையில் பூவைச் செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டது ஸங்கல்பத்தாலே ரக்ஷிக்கப் பார்க்குமன்று பொருந்தாதிறே. இவ் வர்த்த விசேஷங்கள் தோன்றுகைக்காக வாய்த்து 'ஆச்ரித ஜநாந் ரக்ஷிதம்' என்குதே 'ஸமாச்சேஷ்டும்' என்றருளிச் செய்தது.

[ததஸூக க்ருதாம் பேஷ்டும் ச] தத்—கீழ்ச் சோன்ன ஆச்ரித ஜநங்கள் என்றபடி. * ஸாது சனத்தை நலியும் கஞ்சன்போல்வாரைக் கிழங் கெடுக்கைக்காகவும் என்கை.

துஷ்டர்களை ஸங்கல்பத்தாலே அழித்துவிட முடியாதோ? அதற்காக வந்து பிறக்கவேணுமோ வென்னில்; ஸ்ரீ வசனபூஷணத்தில்—'ஈச்வான் அவதரித்துப் பண்ணின் ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை யென்று ஜீயர் அருளிச் செய்வர்' என்ற விடத்து வ்யாக்க்யானம் ஸேவித் துத் தெனிக. "ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழிய மாறி இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்யராவணாதி நிரஸந ரூபங்களான அதிமரதுஷ் சேஷ்டதங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வொ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின் அபசாரம் ஸஹிபாமையாலே யென்று ஆப்ததம்

பஞ்சஸ்தவம் அருளிச் செய்வார்” என்பது மணவாளமாமுனிகளின் விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள். ஸாது பரிபாஷைத்தையும் துஷ்ட நினைதத்தையும் ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஸாதிக்க வல்லவனாயினும் அப்படி ஸாதிக்க எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ள மில்கை யென்றதாபிற்று. இந்த ச்லோகம் சிகரிணி வருத்தம். (64)

विवेकधियमेकतो ह्यभिनिवेशालेशो हरेत् महस्वभिनिवेशानं किमुत तस्मद्विज्ञस्य ।

अहो विषदशे जगत्यवततर्थं पार्थादिकं निजं जनमुदञ्चयन् वरद तं समाश्लेषकः ॥ ६५ ॥

விவேகதியமேகதோ ஹ்யபிநிவேசலேசோ ஹரேத்

மஹத்த்வபிநிவேசநம் கிமுத தந்மஹிம்நஸ தவ ।

அஹோ விஸத்ருசே ஜகத்யவததர்த்த பார்த்தாதிகம்

நிஜம் ஜநமுதஞ்சயந் வரத தம் ஸமாச்லேஷகஃ ॥ 65 ॥

ஹே வரத!	போருளாளனே!	தவ மஹிம்நஃ	உனது பெருமைக்கு
ஏகதஃ	ஒரு வஸ்துவிலுள்ள	விஸத்ருசே	அநுருபமல்லாத
அபிநிவேச லேசஃ	ஆசாலேசமும்	ஜகதி	இந்த ஹோகத்தில்
விவேகதியம்	[இது தக்கது, இது தகாதது என்று பகுத்தறிவதாகிற] விவேகஜ்ஞானத்தை	பார்த்தாதிகம்	அர்ஜுநாதிகளை
ஹரேத் ஹி		கிஜம் ஜநம் உதஞ்சயந்	பந்துஜநமாக ஸம்பாவியா நின்ற வனாய்
மஹத் அபிநிவேசநம் து	அதிகமான ஆசையோ வென்றால்,	தம்	
கிமுத		ஸமாச்லேஷகஃ	தன்னோடு ஒரு நீராக்கச் செய்கிறவனாய்
தத்	ஆகையால்	அவததர்த்த	
		அஹோ	இதொரு ஸௌசீல்ய மிருந்தபடியென்!

• • • கீழ் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்துதமான ஸௌசீல்யத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

ஏகதஃ அபிநிவேசலேசஃ விவேகதியம் ஹரேத்] ஒரு வஸ்துதன்னிலே ஸ்வல்பமபிநிவேசமுண்டானாலும் அது விவேகஜ்ஞானத்தைக் குலைத்துவிடுமென்னுமிடம் ஜகத் ப்ரஸித்தமிறே. 'இந்த வஸ்து நமக்குக் கிடைத்தாகவேணும்' என்று நெஞ்சில் பட்டால் பின்பு அது தன்னைப் பெறுகைக்காக ப்ரவர்த்திக்கு மவன் ஒரு வரம்பிலே நில்லானாய்த்து. 'இது கர்த்தவ்யம், இது அகர்த்தவ்யம், இது பக்ஷ்யம், இது அபக்ஷ்யம், இவன் அஹேவ்யன், இவன் ஸேவ்யன், இது வக்தவ்யம், இது அவக்தவ்யம் என்றிவ்வளவு ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டாதே ஏதேனுமொரு வழியிலே நுழைந்து தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமிறே ஈடுபாட்டின் பணி.

'அபிநிவேசவசீக்ருத சேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரமஃ' என்றிறே ஆகமப்ராமான்யத்திலே ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தது. 'ஆசை பெருக ஆராய்ச்சி குறுகும்' என்பர்களிறே.

[மஹதபிநிவேசநம் து கிமுத] அத்யல்பமான அபிநிவேசம் படுத்துகிற பாடு இதுவானால் அவ்வபிநிவேசம் அறவிஞ்சினால் விவேகம் குலைகிறபடி வாசாமகோசா மிறே. அபிநிவேசத்தின் அளவு ஏற ஏற விவேகம் குடிபெயர்ந்ததின் அளவும் ஏறுமிறே. இந்த ஸாமான்ய நியாயத்தை ப்ரச்சுத்தத்தில் அதிதேசிக்கிறார் [தத்—மஹத்தான அபிநிவேசம் உண்டானால் விவேகம் நன்றாகக் குடியுமாகையாலே]

[தவ மஹிம்நோ விஸத்ருசே ஜகதி] பிரானே! உன் பெருமைக்கும் நீ வந்து பிறந்த இவ்வுலகத் தான் சேர்த்தியுண்டு? 'அவஜாநந்தி மாம் முடாஃ' என்று தானே முடிமேல் மோதிக்கொள்ளும் கேட்டுக்கு என்னை நம்புகிறே இவ்வுலகு தருமா ஞான மிருப்பது. 'விண்ணுளார் பெருமான்

கடிமை செய்வனையும் செறும் ஐம்புலனிலை. மண்ணுள் என்னைப் பெற்றுலென் செய்யா ?' என்று சிறந்த ஞானிகளும் நெஞ்சுனைந்து நடுங்கும்படியிதே இவ்வுகைத்தின் கொடுமை தானிருக்கும்படி. இப்படிப்பட்ட நிலவுலகிலே [அவதாரத்த] தேவரீர் அவதாரம் செய்தருளிற்று. இங்ஙனே பொருத்தமில்லா வுலகத் திலே திருவவதரிக்கைக்குக் காரண மின்னதென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச் செய்கிறார். [பார்த்தாதிக மித்யாதி] அர்ஜுநன், அக்ருர். விதூர், மாலாகாரர் முதலானோரைத் தம் சுற்றமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அவர்களோட்டை ஸம்ச்சேஷ்த்திலே யுள்ள எல்லை விஞ்சிய ஈடுபாடுதான். 'இவ்விருள் தருமா ஞாலத் திலே நாம் போய்ப் பிறக்கையாவதென் ?' என்று ஆராய வொட்டாதே பிறந்துகொடு நிற்கக் காரணமாயிற் றென்றபடி. * மஹாதேவ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்தரேண ஸம்ச்சேஷமாகிற ஸௌசீல்யம் அநுஸந்திக்கப் பட்டதாய்த்து. [அஹோ] இப்படியு மோரு ஸௌசீல்யம் உண்டாவதே ! என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார். இந்த ச்லோகம் ப்ருத்வீ வ்ருத்தம். (65)

सदृशे भजतां त्वरापरवशः कालेन संशोध्य तानानीय स्वपदे स्वसङ्गमकृतं सोढुं विवशं वत ।

अक्षाम्यन् क्षमिणां वरो वरद सञ्जावतीर्णो भवेः किं नाम त्वमसंशितेषु वितरन् धेवं धृणीषे तु तान् ॥

ஸம்ச்சேஷே பஜதாம் த்வராபரவசஃ காலேன ஸம்சோத்ய தாந்

ஆநீய ஸ்வபதே ஸ்வஸங்கமக்ருதம் ஸோடும் விலம்பம் பத ।

அக்ஷாம்யந் க்ஷமிணாம் வரோ வரத ஸங்கத்தாவதீர்ணோ பவேஃ

கிம் நாம த்வமஸம்ச்சிதேஷு விதரந் வேஷம் வ்ருணீஷே து தாந் ॥ 66 ॥

ஹே வரத !

ஓ போருளாளனே !

க்ஷமிணாம்
வரஃ தவம்

} பொறுமைசாலிகளுள் சிறந்த
தீ

பஜதாம்

பக்தர்களுடைய

ஸம்ச்சேஷே

கலவியில்

த்வராபரவசஃ

மிகவும் த்வரிதனாய் [அத ஏவ]

தாந்

அந்த பக்தர்களை

காலேன

காலக்ரமமாக

ஸம்சோத்ய

சீர்திருத்தி

ஸ்வபதே ஆநீய

} தனது கிண்பிடமாகிய பரமபதத்
திலே கொணர்ந்து சேர்த்துக்
கொண்டு [அல்லது] உனதடி
சேர்த்துக்கொண்டு

ஸ்வஸங்கம

} அவர்களை உள்ளோடே அணைபச்
செய்வதில் ஏற்படுகிற விலம்
பத்தை

க்ருதம்விலம்பம்

ஸோடும்

ஸஹிப்பதற்கு

அக்ஷாம்யந்

வல்லவனல்லவனாய்

அத்ர

இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில்

அவதீர்ணஃ

பவேஃ

} பிறத்தாயாகில் பிறந்திடுகிடாய்;
[அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும்
கேட்கவ்விடலை]

கிம் து

பின்னையோ வென்றால்

அஸம்ச்சிதேஷு

அநாச்சிதர்களிடத்தில்

வேஷம்

உனது திவ்யவிக்கஹத்தை

விதரந்

} அநுபாவ்யமாகக் கொடாவின்ற
வனாய்

தாந்

அவர்களையும்

தவம் வ்ருணீஷே தீ திருவுள்ளம்பற்றுகிறாயே

[இதம்] கிம் நாம இது என்கொல் ?

* * * கீழ் ச்லோகத்தில் சொன்ன ஸௌசீல்யம் அநாச்சிதர் பக்கவிலும் வீறு பெற்று விளங்கு படியை அருளிச்செய்கிறாரிதில். எம்பெருமான் ஒரு சேதனைத் தன் திருவடித் தாமரைகளிலே அத்த னிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினால் அந்த பகவந்மனோரதம் அப்போதே சடக்கெனத் தலைக்கட்டுவ தோன்றல்ல; 'ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞான ஸமாதிபிஃ | நானாம் க்ஷணபாபநாம் க்ருஷ்ணே பக்திஃ ப்ரஜாயதே' என்னும், 'ஒன்றிநின்று நல்த்வம் செய்து ஊழி பூழி தோறெலாம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே அருமையான பக்தி வினையப் பெற்றவனையிதே நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலே போய்ப் புகப் பெறுவன். இதுதான் ஸ்வல்ப காலத்திலே விஷயமாகக் கடவதன்றிதே. இந்த காமத்தாலே சேதநர்கள் பரமபதத்தேற வருமளவும் பார்த்திருக் குன்புடைய விலம்ப ஸஹிஷ்ணுத்வம் எம்பெருமானுக் கிவலை யென்கிறது பூர்வார்த்தத்தாலே.

[காலேந ஸம்சோத்ய தானித்யாதி] த்விபாந்தரத்திலே பக்ஷமாவதொரு பலத்தை ஸ்வதேசத்திலே புஜிக்க விரும்புவா நொருவன் அதற்கு வேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்கள் பலவற்றையும் அடைவே செய்து நெடுங் காலம் பரிசீலிப்பதாவிறே அபிஷ்டம் வித்திப்பது. அத்தனை விளம்பத்தைப் பொறுக்காராட்டானாகில் ஸ்வதேசத்தை விட்டொழிந்து அந்த பலமுள்ளவிடத்திலே செல்லவேணு மித்தனைபிறே. அப்படியே 'ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்' என்று கொண்டு விரும்பப்படும் ஜ்ஞாநிசேதநர்களை யநுபவிக்க விரும்பு கின்ற பரவாஸுதேவன் அவர்களை ஸம்ஸ்கார க்ரமத்தினாலும், கால க்ரமத்தினாலும் வரப் பார்த்திருக்கும் விளம்பம் பொருதவனாய் ஸ்வதேசத்தை விட்டகன்று அவர்கள் வாழ்விடமான இருள் தருமா ஞாலத்திலே தானே! அடியிட்டு வந்தருளினான் அவர்களோட்டை ஸம்சலேஷத்தின் பெருவிருப்பத்தாலே. இப்படி ஆச்ரித ஜந ஸம்சலேஷத்திலே அபிஷிவேசாதிசயத்தாலே ஓடிவந்து அவதரித்தாயாகில் இதுபற்றி உன்னை ஆக்ஷேபிப்பா ராருமில்லை. ஆசாபாசத்தாலே செய்தாயென்றிட்டு அது தன்னில் காமசாராநுஜ்ஞை பண்ணக்கடவோ மென்கிறார் [அத்ராவதீக்னோ பவே? என்னு மளவாலே].

[கிம் நாமேத்யாதி] ஆச்ரிதஜந ஸம்சலேஷ சாபலத்தாலே நீ இங்கே வந்து பிறந்ததில் விப்ரதிபத் தியும் பண்ணுகின்றிலேயாம். வந்து அவதரித்தவிடத்திலே உகவாத கம்ஸ சிகபாலாதிகளுக்கும் உன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநுபவயோக்யமாக்கித் தந்து அந்தப் படுபாவிக்களையும் திருவடி சேர்த்துக் கொண்டா யென்பது யாதொன்றுண்டு; இது என் கொல்! என்று இது தன்னிலே போர விப்ரதிபந்ரா யிரா கின்றோம் காணென்கிறார்,

[அஸம்சரிதேஷு வேஷம் விதரந் தாந் வருணீஷே—இதம் கிம் நாம?] 'வைது நின்னை வல்லவா பழித்தவர்க்கும் மாநில்போர், செய்து நின்னசெற்ற தீயில்வெந்தவர்க்கும் வந்துணை, எய்தலாகுமென்பர்' [திருச் சந்த விருத்தம்] என்றருளிச் செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். உன்னுடைய நிரங்குச ஸ்வாதந்தரியம் கரையழியப் பெருகப்புக்கால் 'உகந்தார், உகவாதார்' என்று வசுவையாதே எல்லாரையும் ஒக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறபடி என்கொல்! என்று தலை சீய்க்கிறார்.

இதில் இரண்டாவது பாதத்தில் * ஆநீய ஸ்தபதே ஸ்வஸங்கமக்ருதம் * என்கிற பாடமே ப்ரஸித்தமாக உள்ளது. * ஆநீய ஸ்வபதேந ஸங்கமயிதம் * என்பதே சுத்தமும் ப்ரசீநமுமான பாட மென்று கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி அருளிச் செய்வாராம். இந்த ச்லோகம் சார்த்தால விக்ரீடத வருத்தம்.

वरद यदि न भुव्यवातरिष्यः श्रुतिविहितास्स्वदुपासनाचंनाद्याः ।

करणपथविदूराणि सति त्वयि अविष्यतानिकृताः किलापविष्यन् ॥ ६७ ॥

வரத யதி ந புவ்யவாதரிஷ்ய: ச்ருதிவிஹிதாஸ் த்வதுபாஸநாச்ச்நாத்யா: ।

கரணபதவிதூரகே ஸதி த்வயி அவிஷ்யதானிக்ருதா: கிலாபவிஷ்யந் ॥ 67 ॥

ஹே வரத !	ஓ வரதனே !	ச்ருதிவிஹிதா:	வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட
புனி	இவ்வுலகில்	த்வதுபாஸந	} உன்னையுபாஸித்தல் ஆராதித்தல்
நாவாதரிஷ்ய:	} நீ அவதரியாமல் போவாயாகில்	அர்ச்சகாத்யா:	
யதி			முதலிய க்ரிபைகள்
த்வயி	} [ப்ரவ்யூஹாந்தர்யாம்யாகார மாயிருக்கிற] நீ	அவிஷ்யதா	} நிர்விஷயங்களா யொழிவதனால்
கரண பதவிதூர		நிக்ருதா:	
இஹி	} இந்தரியமாரக்கங்களுக்கு தூரஸ்த		} திரஸ்க்ருதங்களாக
இஹி			
	இயிருக்குமளவில்	அபவிஷ்யந்	கில ஆய்விடுமத்தனைபிறே.

* * * இங்ஙனே எம்பெருமான் அவதாரம் செய்தருளாவிடில் ச்ருதிஸ்மருத்யாதி ஸ்கல சாஸ்த்ரங்களும் நிர்விஷயங்களா யொழியும் என்று சொல்லி அவதாரத்தின் ஆவச்யகதையை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஹே வரத த்வம் புனி நாவாதரிஷ்யோ யதி] பேரருளாளனே ! தேவரீர் இந்த பூமண்டலத்திலே ஸங்க்ருதந்திரபேன திருவவதரியா தொழியில், அத ஏவ [த்வயி கரண பத விதூரகே ஸதி] ப்ரவ்யூ

ஹார்தர்யாமி ருபேண நின்று இந்தரிய மார்க்கத்துக்கு அணித்தாகாதே அவ்வருகு பட்டால், 'அப்பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரியவாழுது' என்கிறபடியே லீணவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பாத்வமானது அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம் போலேயாய்; 'பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும்' என்கிறபடியே கேட்டிருக்கு மித்தனை யல்லது சென்று காணவரிதாம்படியா யிருக்கிற வ்யூஹமானது பாத்வம் போலே அதி விபரக்ருஷ்ட மன்றிக்கே யிருந்தாலும் த்ருஷார்த்தனுக்கு துஷ்ப்ராபரான பாற்கடல் போலேயாய், கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப் பட்டவனுக்கு ஹ்ருதாத் திலே யிருக்கச் செய்தேயும் 'கட்கிலீ' என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோக ரூப மஹாயத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வ மானது—த்ருஷார்த்தனுக்குக் கொட்டும் குந்தாவியும் கொண்டு கல்வினா லல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம் போலேயாய்—இப்படி இவை யெல்லாம் காணவாசைப்பட்டவர்க்கு உறுப்பன்றிக்கே யொழிகையாலே 'மண்மீதுழல்வாய்' என்கிற படியே பெருக்காறு பெருகிறுற்போலே பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தருளா தொழிந்தால் சாஸ்தாங்க ளில் 'கிதித்யாவிரிதவ்யஃ' என்றும், 'அர்ச்சயேத்' என்றும் 'ப்ரணமேத்' என்றும் 'ப்ரதக்ஷிணீகூர்யாத்' என்றும் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸநார்க்கந ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார ப்ரப்ருதிகளான வழிபாடுகளுக்கு விஷய மன்றிக்கே யொழியுமிதே பென்றாயிற்று இந்த ச்லோகம் புஷ்பிதாக்கரா வருத்தம். ... (67)

यद्वराधसहस्रमजस्रं त्वयि वरय वरय उपावहत् ।

वरद तेन चिरं त्वमविक्रियः विकृतिमर्भकनिर्मजनाद्याः ॥ ६८ ॥

யதபராதஸஹஸ்ரமஜஸ்ரஜம் த்வயி வரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத் ।

வரத தேந சிரம் த்வமவிக்ரியஃ விக்ருதிமர்ப்பகநிர்மஜநாதகாஃ ॥ 68 ॥

சரண்ய	ரக்ஷகனான	தேந	அந்த அபராதஸஹஸ்ரத்தால்
ஹே வரத	ஓ வரதனே !	சிரம்	நெடுநாள் வகையில்
ஹிரண்யஃ	ஹிரண்யகசிபுவரனவன்	அவிக்ரியஃ	விகாரமேயுண்டாகாதிருந்த
த்வயி	உன் விஷயத்தில்	த்வம்	நீ
அஜஸ்ரஜம்	ஸர்வகாலிகமான	அர்ப்பக	} சிறு குழந்தையாகிய ப்ரஹ்லாத
யத்	யாதொரு	நிர்ப்பஜநாத்	
அபராதஸஹஸ்ரம்	ஆயிரக்கணக்கான அபராதத்தை	விக்ருதிம்	மனோவிகாரத்தை
உபாவஹத்	செய்தானே	அகாஃ	அடைந்தாய்.

ஸங்கல்பமாத்ரத்தால் ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநரூப அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங் களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்னும் அர்த்தமேயாய்த்து இந்த ச்லோகத் திலே அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

[ஹே சரண்ய! வரத! ஹிரண்யஃ த்வயி அஜஸ்ரஜம் யதபராத ஸஹஸ்ரம் உபாவஹத், தேந (அபராத ஸஹஸ்ரேண) சிரம் அவிக்ரியஃ ஸ்திதஸ்த்வம் அர்ப்பக நிர்ப்பஜநாத் விக்ருதி மகாஃ] எம்பெரு மான் தன்னளவிலே தீரக்கழிய அபராதப் படுமவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் கணிசியான். ஸ்வாச்சரிதர் விஷயத் தில் ஸ்வல்பமபராதம் பண்ணுமானுண்டாகிலும் அவனை அப்போதே தலையறுத்துப் போடுவானென்றிதே இதிஹாஸ புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தியிருப்பது. [த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம] சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் எழுந்தருளி நிற்கச் செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்தில் வந்து தோன்றின வாறே 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று மஹாராஜர் அவன்மேலே எழுப் பாய்ந்து வென்று வந்தபோது இங்ஙனே அருளிச் செய்கிறார்.—நீர் மஹாராஜரான தாம் குகைய அவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுமாயில் நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்கு என் செய்ய? என்றிதே

[கருணம்ருதாப்தே] கருணையாத்ற அம்ருதத்திற்குக் கடல் போன்றவனே ! தேவபிரானுகிருள் திருவருளுக்குப் பிறந்தகம் என்னுமிடம் 'போருளாளன்' என்னும் திருநாமத்தாலேயே விளங்குமிதே. [கவய:] அபாத்யக்ஷதத்வார்த்தஸாக்ஷாத்கரக்ஷமர்களான பராசரபாராசர்யாதிகளென்கை. 'கவி: க்ரந்த தர்சீ' என்னக்கடவதிதே. [த்வாம் ஜ்ஞானக்ரியாபஜலெப்யம் அந்நபரலெப்யம் ச ஆமநந்தி] ஜ்ஞானயோக,

கம்மயோக, பக்தியோகங்களாலே உன்னைப் பராபிக்கலாமத்தனை போக்கி வேறென்றாலும் பராபிக்கலாகா தென்கிறார்கள். [யே உத்தரகோஸலஸ்தா: ஜந்தவ: பூர்வம் த்வாம் ஸதூர்வமபஜந்த, தே ஏதேஷு கேந?] * முனிவன் வேண்டத் திறல் விளங்கு மிலக்குமனைப் பிரிந்ததனால் தரிக்கமாட்டாதே போரக் கேசித்த பெருமாள் ராஜ்யத்தை விட்டெழுந்தருளத் தொடங்கியபோது அயோத்யா நகரத்துயிர்களெல்லாம் பெருமானைச் சாணமடைந்து தேவரீர் எங்குச் சென்றாலும் அடியோங்கனையும் கூடவே அழைத்துக் கொண்டெழுந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, பெருமாள் அவர்களுடைய பக்திப்ரகர்ஷத்தைக் கண்டு 'ததாஸ்து' என்றருளிச் செய்து அனைவரையும் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வருமாறு பணித்தருளி ப்ரயாணப்பட்டார். அப்பொழுது அந்நகரத்திலிருந்த மனுஷ்யர்கள் மாத்திரமே யல்லாமல் பசுபக்ச்யபாதி ஸமஸ்த வஸ்துஜாதமும் அகமகிழ்ந்து பெருமானைப் பின் சென்றன. இப்படி பலரும் புடைகுழப் பெருமாள் ஸரபூ நதியிலிறங்கித் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளும்போது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புகொண்டு பின்பற்றி ஸரயுவில் முழ்கி உடம்பைத் துறந்த எல்லாவுயிர்கட்கும் ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு மேற்பட்டதாய் பாம்பதம்போலவே அபுநராவ்ருத்தியாகிற சிறப்புள்ளதான ஸாந்தாநிகமென்னும் லோகத்தை அளித்தரு ளினார் என்கிற இந்நிறாஸம் ப்ரஸித்தம். 'ஸதூர்வம்' என்றது த்ருணாதிகளுட்பட வென்றபடி. [ஏதேஷு கேந] கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞான பக்திகளில் எந்த வுபாயத்தை யனுஷ்டித்து அவை விடு பெற்றன பிராணே யென்று மடிபிடிக்கிறார். கேவலம் உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையே பற்றாசாக உய்வித்தாயத் தனையே. இது தோன்றவாய்த்து 'கருணாம்ருதாப்தே' என்று ஸம்போதித்தது. இப்படிப்பட்ட க்ருபை * மதகவர்ஜமோ? என்கை இங்கு உள்ளுறை. இந்த ச்லோகம் வஸந்தநிலை வருத்தம். ... (69)

भजरसु वात्सल्यवशात् समुत्सुकः प्रकाममवावतरेवंप्रद । .

मवेध्व तेषां सुलभोऽथ किञ्चिद् यद्व दाम्ना नियतः पुराऽनृदः ॥ ७० ॥

பஜத்ஸு வாத்ஸல்யவசாத் ஸமுத்ஸுக: ப்ரகாமமத்ராவதரேவ்ரப்த |

பவேச்ச தேஷாம் ஸுலபோ த கிந்ந்விதம் யதம்ந தாம்நா நியத: புராநுத: || 70 ||

அங்க வர்ப்ரத	வாஸ்ய வரதனே !	ஸுலப்பச்ச	ஸுலபனாயும்
த்வம்	நீ	பவே:	ஆருகிடாய்;
பஜத்ஸு	பக்தர்கள் பக்கவில்	புரா	பண்டு [க்ருஷ்ணவதாரத்தில்]
வாத்ஸல்யவசாத்	ப்ரீதி விசேஷத்தாலே	தாம்நா	தாம்பினால்
ஸமுத்ஸுக:	மிக்க விருப்பமுடையவனாய்	கிடத:	கட்டுண்டவனாய்
அத்ர	இவ்விபூதியில்	அருத: இதி யத்	} அமுதாய் என்பது யாதொன் றுண்டோ
ப்ரகாமம் அவதரே:	வேண்டியபடி அவதரித்துக்கொள்;		
அத	அதற்குமேல்	இதம் கிம் நு	இது என்கொல் ?
தேஷாம்	அந்த அன்பர்களுக்கு		

* * * ஸம்ப்ரதிபந்தமான க்ருஷ்ணவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிறார். 'ஸம்ச்லேஷே பஜதாம்' என்னும் ச்லோகத்தில் பாதத்ரயத்தால் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தாஸாய்த்து. [அங்க! வர்ப்ரத!] 'அங்க' என்றது—ஹே! என்றபடி; ஸம்போதகார்த்தகம வ்யயம். [வாத்ஸல்யவசாத் பஜத்ஸு ஸமுத்ஸுகஸ்ஸந்] தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கவிலே பிதாவி னுடைய ஹ்ருதயம் அவகாஷித்துத் தடிக்குமாபோலே, நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து பரிபூர்ணநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்கச் செய்தேயும் அது உண்டதுருக் காட்டாதே ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் இவர்களைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதே இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்காக இவ்விபூதியில் வந்து பிறந்தாயாகில் வேண்டியமட்டும் பிறந்து போருகிடாய். அந்த ஸம்ஸாரிகள் பக்க விலே உன் ஸௌலப்யத்தை விநியோகித்தாயாகில் அதுவும் வேண்டிய மட்டும் விநியோகித்துப் போரு கிடாய். இவற்றில் அடியேனுக்கு அன்பமும் விப்ரதிபத்தியில்லை. கவ்யஸ்தேய கிமித்தமாகத் தாம்பால் ஆப்புண்டு அமுதா யென்று யாதொரு வருத்தாந்தமுண்டு; இது இப்படி இருக்கும்படியென்? என்று

இதிலே போர விசிகிதஸிதனாசிரா நின்றே நென்கிறார். மறுஷ்யத்வைகாந்தமான அஜ்ஞான அசக்திகளைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டாயே, பின்னை அழுது தீரவும் வேணுமோ? இது என்ன ஸௌலப்ய பாச காஷ்டை! என்று உன்தழைந்து உருகுகின்றமை பேச்சிலே தோன்றும்.

இந்த ச்லோகம் 'வம்சஸ்த வ்ருத்தம்'.

....

...

...

(70)

नरसिंहतनुगौणी समसमयसमुद्रवज्र भक्तगिरः ।

स्तमे च संभवस्ते विशुनयति परेशान् वरद ! ॥ ७१ ॥

நரஸிம்ஹதநுரகௌணீ ஸமஸமயஸமுத்பவச்ச பக்தகிரி !

ஸ்தம்பே ச ஸம்பவஸ் தே பிகநயதி பரேசதாம் வரத ! 71 ॥

வேற வரத	ஓ வரதனே !	ஸ்தம்பே ஸம்ப	[அதுதன்னிலும்]	தூணில்	உந்து
அகௌணீ	அப்ராக்குதமான	வச்ச		தோன்றியதும்	
நரஸிம்ஹதநு:	நரஸிம்ஹதிருக்கோலமும்	தே		உன்னுடைய	
பக்தகிரி: ஸம	பக்தனாகிய ப்ரஹ்மாதனுடைய	பரேசதாம்		பரமேச்வரத்வத்தை	
ஸமயஸமுத்	[எங்குமுள்ள என்ற] வாய்ச்	பிகநயதி		தெரிவிக்கிறது.	
பவச்ச	சொல்லில் வந்து தோன்றியதும்				

* * * 'ந்ருஸிம்ஹராமக்ருஷ்ணேஷு' ஷாட்குண்யம் பரிபூரிதம்' என்று அவதாரத்யத்திலே ஷாட்குண்ய பரிபூர்த்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே—ஸர்வாவதாரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரக்ருஷ்டதமமான அந்த அவதாரத்யத்திலே வாத்ஸல்யக்ருபா ஸௌலப்யாதிசயத்தை * யதபராத ஸஹஸ்ரமித்யாதி ச்லோகத்யத்தாலே அடைவே அருளிச்செய்து, ஸிம்ஹாவலோகனந்யாயத்தாலே மீண்டும் நரஸிம்ஹாவதாரத்திலே அபிவிவேசித்துச் செல்லுகிறார். ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் அடியிலே கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனே மங்களாசாஸனம் செய்தருளின ச்லோகம் இது என்பாரு முளர்.

[வேற வரத ! தே அகௌணீ நரஸிம்ஹதநுச்ச, பக்தகிரி: ஸமஸமய ஸமுத்பவச்ச, ஸ்தம்பே ஸம்பவச்ச பரேசதாம் பிகநயதி] அப்ராக்குத திவ்யஸம்ஸ்தாநசாலியான நரஸிம்ஹ வேஷத்தைப் பரிக்கா ஹித்தும், 'எங்கு முள்ள கண்ணன்' என்று சிறுக்கன் சொன்ன கண்ணத்தில் தானே வந்து தோன்றிய தும், அந்தத் தோற்றந்தான் ஸம்பரஸித ஸ்தலத்தில் நின்றானாகாமே தூணிலிருந்து ஆனதும் ஆக இதெல் லாம் உன்னுடைய பரமேசித்ருத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன வென்கிறார்.

அகௌணீ' என்றது அப்ராக்குதைபென்றபடி. ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயமாயிறே ப்ரக்ருதி தானிருப்பது. 'ந தஸ்ய ப்ராக்குதா மூர்த்தி:' என்கையாலே சுத்த ஸத்வமயமாயிறே ந்ருஸிம்ஹமூர்த்தி யிருப்பது. தனியே மாநுஷ மூர்த்தியாகப் பிறக்கலாம், ஸிம்ஹமூர்த்தியா யிருக்கலாம்; இங்ஙனே நரங் கலந்த சிங்கமாய்ப் பிறந்தது பரமேசித்ருத்வ ப்ரயுக்தமிறே. இப்படி ஸங்கீர்ணமூர்த்தியாகப் பிறவா தொழியில் ஹிரண்யவதம் அமையாதிறே. அவன் பெற்ற வரங்களைப் பழுதாக்காதபடியிறே எம்பெருமான் வ்யாபரிப்பது.

[பக்தகிரி: ஸமஸமய ஸமுத்பவச்ச] 'எங்குமுள்ள' என்று ப்ரஹ்மாதன் சொல்லி வாய்முடுவ தற்கு முன்னமேயிறே வந்து தோன்றிற்று.

[தே பரேசதாம் பிகநயதி] இவை யெல்லாம் உன்னுடைய பரமேசித்ருத்வத்தைக் கோட்சொல் லித் தாராபின்றன வென்கிறார். பரமபுருஷனன்றிக்கே ஸாமான்யபுருஷனாகில் இத்தனை சக்தி விசேஷம் கூடாதிறே யென்று கருத்து.

ஆக, கீழ் ச்லோகத்திலே ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்தாராய் இந்த ச்லோகத்திலே பரத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய்ச் செல்லுகிறது. பரத்வே ஸதி ஸௌலப்யமிறே அபிநந்தநீயமாகத் தக்கது. கேவல ஸௌலப்யமும் கேவல பரத்வமும் அப்ரயோஜகமிறே. இனி இந்த ச்லோகத்தை இங்ஙனே பரத்வமா

தக் கொள்ளாதே கீழ்ச்லோகங்களுக்குச் சேர ஸௌலப்யபாமாகவே கிர்வஹித்துப் போருவாருமுள். அதுதான்னெங்ஙனையென்னில், [பரோசதாம்] பா: ஈச: மஸ்ய ஸ: பரோச: பரதந்த்ர: என்றபடி. பரோசதாம் என்றது பாரதந்திரியத்தை பென்றதாய்த்து. தேவாதி சதுர்விதஜாதியிலுள்ளவற்றில் ஒன்றின் கையிலும் படக்கடவனல்லனாகவும், பகவிரவுகளுள் ஒரு காலத்திலும் படக்கடவனல்லனாகவும், அஸ்தாசஸ்த்ரங்களி லொன்றிலும் படக்கடவ னல்லனாகவும் இப்படியெல்லாம் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாகவும், ப்ரஹ்மரதனுடைய வார்த்தைக்கு உடன்பட்டபடியாகவும் நரஸிம்ஹாபதா நத்திலே காண்கையாலே தேவபாரதந்திரியமும் ஆச்சரிதபாரதந்திரியமும் தோன்றக்கடவதிறே. ஸ்வதந் த்ரானுகில் அவர்கள் கொடுத்த வரத்தைப் பாழ்படுத்தியே யதேச்சமாக வந்து பிறந்து வதைக்கலாயிறே. நரஸிம்ஹமாய்ப் பிறக்கவும் அந்திப்போதிலே தோன்றவும் திருவுகிர்களுலே கீளவும் மடியிலே வைத்து முடிக்கவும் வேண்டாவே. ப்ரஹ்மரதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாஸத்திலே வந்துதோன்றவும் வேண்டாவே.

தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தைப் பழுதாக்கவொண்ணாமையாகிற தேவபாரதந்திரியமும் ப்ரஹ்மா தனை விதத்ப்ரதிஜ்ஞையுடையனாக்கவொண்ணாமையாகிற ஆச்சரிதபாரதந்திரியமும் உள்ளமையாலிறே இப்படியெல்லாம் செய்யவேண்டிற்று. ஆகையாலே 'பரோசதாம்' என்றதற்குப் பாரதந்திரியமென்று பொருள் பணித்தது பொருந்தத் தட்டில்லை. (71)

तापत्रयीमयवामनलक्ष्मणानां मुह्यन्तमन्तमवयन्तमनन्त नैव ।

स्थानुं प्रयातुमुपयातुமनीशमीश हस्तीश रण्यमृतवृष्टिभिरामजेयाः ॥ ७२ ॥

தாபத்ரயீமயதவாமனலதஹ்யமாநம் முஹ்யந்தமந்தமவயந்தமனந்த நைவ ।

ஸ்தாநும் ப்ரயாதுமுபயாதுமநீசமீச ஹஸ்தீச த்ருஷ்ட்யம்ருதவ்ருஷ்டிரோபஜேதா: ॥ 72 ॥

ஈச	ஸர்வஸ்வாமியாய்	நைவ அவயந்தம் அநிபாதவனாயும்
அந்த	அபரிச்சிந்நரூபனாய்	ஸ்தாநும்
ஹஸ்தீச	ஹஸ்திகிரிநாதனான வரதனே	ப்ரய:தம் உப
தாபத்ரயீமய	தாபத்ரயமான காட்டுத்தியால் தடிக் கப் பெற்றிருக்கிறவனாய் [அத ஏவ]	யாதும் அ
தவாமனலதஹ்ய மாநம்		சம் [மாம்]
முஹ்யந்தம்	மயக்கமுடையவனாயும்	த்ருஷ்ட அம்ருத
அந்தம்	[இந்த ஆர்த்தியின்] எல்லையை	வ்ருஷ்டபி:
		கடாஷாப்ருத வ்ஷங்களால்
		ஆபஜேதா: புடைசூழக் கடவாய்.

* * * ஸமஸ்தகல்பாணகுண விசிஷ்டனாய் ஆச்ரயண ஸௌகர்யாவஹ திவ்யவிக்ரஹ விசிஷ்ட னாய் பத்ரீபரிஜநாதிவிசிஷ்டனாய் ஸாதபரித்ராணூர்த்தமாக கேவலம் க்ருபாமாத்ரத்தாலே வந்து திருவவத ரித் தருளுமவனான பேரருளாளனை விஸ்தரேண அநுபவித்துப் பேசின இவ்வளவால் தவயத்தில் 'ஸ்ரீமந் நாராயண சரணேன' என்னுமளவும் விவரித்தாராய் இனி 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்னுமிடத்தை விவரிக்கப் புகுகிறாய் பேரருளான திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ண விழிந்தவர் தம்முடைய தோஷபூயஸ்த்வத்தை ஆவிஷ்கரித்தருளுகிறார் மேல் எட்டு ச்லோகங்களாலே. ஸ்வதோஷபூயஸ்த்வாநுஸந்தாக மென்கிற இது தன்னைச் சிலர் ப்ரபத்திக்கு பூர்வாங்கமாகவும் சிலர் உத்தராங்கமாகவும் சிலர் உபயாங்கமாகவும் செய்து போரக் காணுகின்றோம். ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் ப்ரபத்திக்கு உத்தரத்திலே விசேஷித்து ஸ்வதோஷ பூயஸ்த்வாநு ஸந்தாகம் பண்ணினார்கள். ஆழ்வான் இங்கு ப்ரபத்திக்குப் பூர்வத்திலே ஸ்வதோஷபூய ஸ்த்வாநுஸந்தாகம் பண்ணுகிறார். ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்திக்குப் பூர்வத்திலும் உத்தரத்திலும் பண்ணிப் போருவார்கள்.

[தாபத்ரயீமயதவாமனலதஹ்யமாநம்] தாபத்ரயமாவது, ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதை விகம் எனப்பட்ட மூன்று தாபங்கள். ஆதிவ்யாதிகள் ஆத்யாத்மிகதாபமாம். 'பகவக்ஷிமநுஷ்யாத்யை: பிசாசோரகாக்கஷை: | ஸரீஸ்ருபாத்யைச்ச ந்ருணம் ஜாயதே சாதிபௌதிக: ||' என்னப்பட்டது ஆதி பௌதிகம். 'சீதவாதோஷண வர்ஷாம்புஷைவத்யுதாதி ஸமுத்பவ: | தாபோ த்விஜவாசரேஷ்டை: கத்யதே

சாதிதைவிநி ||' என்னப்பட்டது ஆதிதைவிகம். ஆக இந்த தாபத்ரயத்திலே அகப்பட்டவன் தப்பிப் பிழைப்பது அரிதாயிருக்கையாலே இது தன்னை தாவாக்நியாகச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். காந்தியிலே அகப்பட்டவனுக்கும் தப்பிப் பிழைக்கை அரிதிறே. இப்படிப்பட்ட தாபத்ரயாத்மக தாவாக்நியாலே தபிக்கப்படா நின்றேனடியேனென்கிறார்.

[அத ஏவ முஹ்யந்தம்] வஹதெக்தனுக்கு மோஹப்ராப்தி அவர்ஜகீயமிறே. தாபத்ரயத்திலே தகர்ப்புண்ட அடியேனுக்கு அறிவு குடி போய்த்து என்கிறார்.

[அந்தம் நைவாவயந்தம்] இப்படி எத்தனேகாலம் அறிவாழிந்துபடக்கடவேனோ அறிகிலேன்பிரானே யென்கிறார். தேசதஃ காலதோ வஸ்துதச்ச அபரிச்சிந்தனா வுன்னை ஒருபடி பரிச்சேதித்தறியிலுமாம். இந்த மோஹாவதியைப் பரிச்சேதித்தறியவல்லேனல்லே என்கிறார்.

நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் முதலான பாவ்ருத்தி ஸாமான்யத்திற்கும் நீயே கடவனாகையாலே ஸ்வாதந்தரியேன நான் ஒன்றுக்கும் கடவனன்றிக்கே யிராநின்றே என்கிறார்.

[ஸ்தாதுமநீசம்] கருமயோகம் முதலிய உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கை தவிர்த்து வெறுமனே கிடக்க மாட்டிற்றிலேன். ஏனெனில், 'ச்ருதிஸ்ஸம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே | ஆஜ்ஞாச் சேதீ மம த்நோஹி மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவஃ ||' என்ற உன் திருமுகப் பாசுரத்தைப் பார்த்தவாறே சாஸ்த்ரவிஹிதங்களானவற்றை எங்ஙனே விட்டொழிவதென்று தனும்பாநின்றேன். [ப்ரயாதுமநீசம்] அவைதான் ஸ்வருபவிருத்தங்களாகையாலும்; துக்க பஹுளமாகையாலும், பலவாகையாலும், ஸாபாயமாகையாலும், ஸ்வதஃ பலஸாதங்களல்லாமையாலும், ஸாபேக்ஷங்களாகையாலும், விளம்பித பலங்களாகையாலும் அவற்றை யநுஷ்டிக்கப் போகமாட்டுகிறிலேன். [உபயாதுமநீசம்] உன்னைக் கிட்டவும் மாட்டுகிறிலேன். ப்ரபத்திபண்ணவும் மாட்டிற்றிலேனென்கை. ஏனெனில், ஸ்வருபாநுருபமாய் ஸுகரமாய் ஸுகருபமாய் நிரபாயமாய் ஸ்வதஸ்ஸாதனமாய் நிரபேக்ஷமாய் அவிலம்பிதபலமாய் அயத்ந ஸாத்யமாய் ஸித்தமாய் ஏகமான வபாயத்தை சோககிராகரணார்த்தமாகச் சொன்னாலும் பூர்வாங்கமாகத் தர்மத்யாகத்தைப் பண்ணியே ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமெனாலும், மஹாவிச்வானமில்லாமையாலும் ஆத்யந்திகமான ஆர்த்தி ஒல்லாமையாலும் ப்ரபத்தி பண்ணத் திகைத்து நிற்கவேண்டிற்றாயிற்றே. அன்றிக்கே, ஸ்வீகாரமும் ஸ்வாதந்தரிய கர்பமானாகையாலே 'உபயாதுமநீசம்' என்கிறுரென்னவுமாம். 'என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே' என்று இத்தனையில் நினைவுக்கும் அடி அவனாகையாலே 'பறவையேறு பரம் புருடா! நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின்' என்னும்படியான அவனுடைய ஸ்வீகாரமே யொழிய தன் நினைவாலே பெறவிருக்கையானது 'உன் மனத்தாலென் நினைந் திருந்தாய்' என்கிற வதிகாரத்திற்குக் கொத்தையிறே. * நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த பார்யை லஜ்ஜா பயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத் தில் நின்று என்னை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கு மாபோலே யிருப்பதொன்றாகையாலே 'உபயாதுமநீசம்' என்கிறார். இப்படிப்பட்ட வடியேனை கடாஷா ம்ருதவர்ஷதாரைகளாலே குளிரச் செய்யவேணும். 'தக்தம்' என்று பூதகாலமாகச் சொல்லாதே 'தஹ்ய மாநம்' என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகையாலே த்ருஷ்ட்யம்ருதவ்ருஷ்டஸேகம் பலவத்தாக ப்ரஸக்தியுண்டென்று காட்டினபடி. 'தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்' என்றும் 'ஆங்கணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல். எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து' என்றும், 'தவதீக்ஷண ஸுதாஸிந்த்விசி விக்ஷேபசீகரஃ | காரூண்யமாருதா நீதைச் சீதலைரபிஷிஞ்சமாம் ||' என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தாரீக ளிறே. 'கேஉலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித்தகதாசன' என்ற திருமுகப் பாசுரத்திலே 'கஞ்சித்' என்றதற்கு அடியேனை விஷயமாக்கவேணும்; 'கதாசன' என்றதற்கு அத்ய வர்த்தமானகாரத்தை விஷயமாக்கவேணுமென்கிறார்.

[ஆபஜேதாஃ] என்றது அடிதேனைச் சூழ்ந்துகொள் என்றபடி. என்னைச் சுற்றி த்ருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்ட பெய்ய வேணுமென்கை.

இந்த ச்லோகம் முதல் 'போகா இமே' என்னும் ச்லோகமுள்ளாக வுள்ள தசகம் உஸந்ததிலக வ்ருத்தம். (72)

नानाविरुद्धविदिशासु दिशासु चाहो वन्ध्यैर्मनोरथशतैर्युगापविकृष्टः ।

स्वत्पादयोरेवदितरपृष्ठ एव सोऽहं न स्वरित हरिरनिरिन्धय ! निशामयामि ॥ ७३ ॥

நாநாவிருத்தவிதிசாஸு= திசாஸு= சாஹோ வக்த்யைர் மனோரதசதைர் யுகபத் விக்குஷ்ட: |

த்வத்பாதயோரநுதிதஸ்ப்ருஹ ஏஷ ஸோஹம் ந ஸ்வஸ்தி ஹஸ்திகிரிநாத விசாமயாமி || 73 ||

ஹஸ்திகிரிநாத	பேருளாளனே !	விக்குஷ்ட:	இழுக்கப்பட்டவனாய்
வந்தைய:	[ஊமகண்ட கனாப்போலே]	த்வத்பாதயோ:	உன் திருவடிகளில்
	பழுதாயொழுகின்ற	அநுதித	அன்பு உதிக்கப்பெறுதவனாகி
மனோரதசதை:	பல மனோரதங்களால்	ஸ்ப்ருஹ:	கிற
நாநாவிருத்த	விருத்தங்களான பலபல குறுக்கு	ஏஷ ஸோஹம்	அடியேன்
விதிசாஸு=	வழிகளிலும்	ஸ்வஸ்தி	நன்மையை
திசாஸு= ச	நல்வழிகளிலும்	ந விசாமயாமி	கோக்குகின்றிலேன்.
யுகபத்	ஒரே காலத்தில்		

* * * பேருளாளனுடைய த்ருஷ்ட்யம்ருதவ்ருஷ்டியைப் பெற்றாலல்லது மற்றொருபடியாலும் தம்க்கு நன்மையுண்டாக மாட்டாமையை அருளிச்செய்கிறார். [நாநாவிருத்த விதிசாஸு] பலவகைப்பட்ட தப்பு வழிகளிலும், [திசாஸு=ச] நல்ல வழிகளிலும், தப்பு வழிகளாவன—நாகப்ராபகங்களான துச்சரிதங்கள். 'திசாஸு' என்னப்பட்ட திக்குக்களாவன—ஐஹிகாமுஷ்மிகபோக ஸாதனங்களான வழிகள், இவற்றிலே, [வந்தைய: மனோரதசதை: யுகபத் விக்குஷ்ட:] நாகஸாதனங்களான துதிதங்களிலும் ஸ்வர்க்காதி ஸாதனங்களான ஸுக்ருதங்களிலும் கிஷ்பாபோஜனங்களான பல பல மனோரதங்கள் விளைவதுண்டிறே. * வாணிலா முறுவல் சிறுநுதல் பெருந்தோன் மாதவர் வனமுலைப்படியனே பேணவேணுமென்றும், * புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்க வேணுமென்றும், * ஓடிய முழன்று முயிர்களே கொல்லவேணுமென்றும் இப்படியெல்லாம் தீய வழிகளிலே யுண்டாகக் கடவ மனோரதங்களுக்கு ஒரு வரம்பில்லைமிறே. இப்படியே புதாபச்வந்தாதி ஸாதனங்களான காம்யேஷ்டிகளிலுண்டாகக் கடவ மனோரதபரம்பரைகளுக்கும் ஒரு வரையறையிலேயிறே. இந்த மனோரதந்தான் * ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழுகையாலே 'வந்தைய:' என்கிறது. தீய வழிகளிலும் நல்ல வழிகளிலும் கிளைத்தபடி காரியம் கை கூடாமையாலே சுவலைப்பட்டுக் கொண்டே காலம் கழிக்க வேண்டிற்றித்தனை போக்கி பலனொன்றும் பெற்றிலே னென்கிறார்.

[த்வத்பாதயோரநுதிதஸ்ப்ருஹ ஏஷ ஸோஹம்] * உன்னடிப்போது நானனுகாவகை வேற்று வழிகளிலே திரிந்துழல்கின்றேனத்தனை போக்கி * நின்முர்த்தி பல்கூற்றிலொன்று கானலுமாங்கொல் ?' என்கிற ஸ்ப்ருஹாலேசமுயில்லையே பாலியேனுக்கென்கிறார்.

[ஏஷ ஸோஹம் நஸ்வஸ்தி விசாமயாமி] பசுவதநூராகத்தைக் கனாக்கண்டறியாத நான் ஒரு நன்மை பெறுவேனாக எண்ணியிருக்கைக்கு என்ன ப்ராஸக்தியுண்டென்கிறார். (73)

हे निभंयोऽस्यविनयोऽस्मि यतस्वदह्यौ लिप्सामलघ्वयति चेतसि दुर्विनीते ।

दुष्कर्मवर्मपरिक्मिति एष सोऽहम् अग्रे वरप्रद ! तव प्रलपामि किञ्चित् ॥ ७४ ॥

எஹ நிஃப்பயோஸ்யவிக்யோஸ்யமி யதஸ் த்வதங்க்ரௌ விப்ஸாமலப்தவதி சேதஸி துர்விநிதே ।
துஷ்கர்மவர்மபரிக்கமித ஏஷ ஸோஹம் அக்ரே வரப்ரத தவ ப்ரலபாமி கிஞ்சித் || 74 ||

ஹே வரப்ரத	வாதனே !	த்வதங்க்ரௌ	உனது திருவடிகளில்
ஏஷ ஸோஹம்	இவ்வடியேன்	விப்ஸாம்	விருப்பத்தை
நிஃப்பய: அஸ்மி	அச்சமற்றவனாகியிருக்கிறேன் ;	அலப்தவதி ஸதி	அடையாதிருக்குமளவில்
அவிநய: அஸ்மி	விநயமற்றிருக்கிறேன் ;	துஷ்கர்மவர்ம	} தீவினைகளாகிற கவசங்களை
பை	அந்தோ !	பரிகர்மித:	
யத:	ஏனெனில்,	ஏஷ ஸோஹம்	இவ்வடியேன்
துர்விநிதே	சீர்திருந்தாமலிருக்கிற	தவத் அக்ரே	உன் எதிரில்
சேதஸி	[என்] நெஞ்சானது	கிஞ்சித்	வாயால் வந்ததென்றை
		ப்ரலபாமி	பிதற்றுகின்றேன்.

* * * 'த்வத்பாதயோரநுதிதஸ்ப்ருஹ:' என்று சொன்னவிது பொய்யன்றிக்கே உண்மையா யிருக்கப்பெற்ற அடியேன், திருமுன்பே நிற்கைக்கும் அயோக்யனாயிருந்து வைத்து 'ஹஸ்தீச! த்ருஷ்ட் யம்ருதவ்ருஷ்ட பிரபஜேதா:' என்று வாய்கூசாதே விண்ணப்பம் செய்வது என்ன அச்சங்கெட்ட அநீதி யென்று அநுசரிக்கிறார்.

[ஹை!] கெட்டேன் கெட்டேனென்கிறார். அவனுடைய கைலாசனயத்தையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார். தார்மிகன் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலை யழிப்பாரைப்போலே ஆழ்வா போன்ற மஹான்களுக்கு அநுபாவமான வஸ்துவை நாம் ஸம்போதித்துப் பேசி தூஷிக்கிறபடி யென்னே ! என்று வெறுக்கிறார்.

[நிர்ப்பயோஸ்மி] புரோடாசத்தை விரும்புகின்ற நாய்க்குப் போலே நமக்கும் தக்க தண்டம் தவிரா தேன்று அஞ்சி நடுங்க ப்ராப்தமாயிருக்க பயலேசமும்ற்றிருந்தே னென்கிறார். கடதாஸீ ஸார்வபௌமன் னாடேவந்து 'என்னை நோக்காய்' என்று விரும்பு அபோலே நம்மைப் பாராதே விலகாண விஷயத்தைக் காமுற்றோமே. இதனைப் பிறாறியில் என்படுவோம் ! என்று அஞ்சாதே கிடக்கிறேன்.

[அவிநயோஸ்மி] 'கெடுநான் ஸதாசார்ய ஸேவை பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞராய்ப் போந்த நீர் இங்ஙனே வெறுத்துக்கொள்ளக்கடவிரோ' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக. அந்தோ! ஆசார்ய ஸேவையை நான் கனவிலும் செய்தறியே னென்கிறார். அவிநய: = அசிக்ஷித: என்றபடி. ஆசார்ய ஸேவையில் லாமையாலே அசிக்ஷிதனாயிராநின்றே னென்கை. 'உம்முடைய நிர்ப்பயத்வத்தையும் அவிதேத்வத்வதையும் எதுகொண்டு நிச்சயித்தீர்?' என்று எம்பெருமான் கேட்டானாகக்கொண்டு மறுமாற்ற முரைக்கிறார். [யத இத்யாதிநா] தூர்விரீதே மம சேதஸி த்வதங்க்ரௌ விப்ஸாமலப்தவதி ஸதி-யத: த்வதாக்ரே கிஞ்சித்ப்ராஸபாமி-[தத ஏவ] ஒரு படியாலும் திருந்தாதே சீர்குலைந்து கிடக்கிற பாவியேன் நெஞ்சு தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளிலே ஆசாலேசமும் அமையப் பெறுதிருக்க. தேவரீர் திருமுன்பே நின்று வாய்திறக்க விராருண்டோ? ஞானபக்திகள் தலையெடுத்தார் பேசும்படிகளை அநுகரித்துச் சில பாசரங் கள் பேசாநின்றேனே ! பயவிநயங்கள் அடியேனுக் குண்டாகில் இங்ஙனே பேசப் பாஸக்தியுண்டோ ? இது கொண்டே யாய்த்து அடியேன் 'நிர்ப்பயோஸ்மிய விநயோஸ்மி, என்றே னென்கிறார். 'நாணயில்லாச் சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென்?' ... (74)

सत्याधिराधिरवितुष्टिरनिष्टयोगः साभीष्टमञ्जनममर्चकरो निःशब्दः ।

कृतस्ति सस्ततमिमानी मनो मदीयं हस्तीश ! न स्वधर्मिलावनिधिरहः ॥ ७५ ॥

ஸவ்யாதிராதிரவிதுஷ்டிரநிஷ்டயோக: ஸ்வாபீஷ்டபஞ்ஜநமமர்ஷகரோ நிகர்ஷ: |

க்ருந்தக்தி ஸந்ததமிமனி மனோ மதீயம் ஹஸ்தீச ந த்வதபிராஷநிதிப்ரஹாணி: || 75 ||

ஹஸ்தீச	ஹஸ்திகிரி நாதனே !	இமான்	ஆக இவைகள்
ஸவ்யாதீ	சரீர வ்யாதியோடு கூடின	மதீயம் மந	என் மனதை
ஆதி	மனுவ்யாதியென்ன	ஸந்ததம்	எப்போதும்
அவிதுஷ்ட	} [கெடுநான் நுபவித்தும்] த்ருப்தி பிறவாமைபென்ன	க்ருந்தக்தி	நீர்கின்றன.
அவிஷ்டயோக		த்வதபிராஷநிதி	} உன்னிடத்தில் அன்பு வைப்பதாகிற ப்ரஹாணிஸ்து } நிதியினிழவோயென்றால்
ஸ்வாபீஷ்ட பஞ்ஜநம்	} விரும்பிய பொருள் கிடைக்காதபடி தடைபடுவதென்ன	ந க்ருந்ததி	
அமர்ஷகர நிகர்ஷ		} கோபத்தை புண்டாக்கவல்ல தாழ்ச்சியென்ன	

* * * கீழ் 'த்வதங்க்ரௌ விப்ஸாமலப்தவதி சேதஸி' என்றதை விவரிக்கிறதாய்த்து இந்த ச்லோகம். 'யம்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாயி வாஸாதேவோ ந சிந்தயதே ! ஸா ஹாநிஸ்தக் மஹச்சித்ரம்

ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா || ” என்று ஒரு ஷண்மம் ஒரு பகவத் சிந்தை மாறினாலும், அதுவேதான் மஹத்தான ஆபத்தென்றும், ‘ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யாக வர்ஜிதே | தஸ்யுபிர்முஷிதே நேவ யுக்த மாக்ரந்திதம் ந்ருணம் || ” என்று பகவதநுத்யாகமின்றிக்கே ஒரு நொடிப்பொழுது கழிந்தாலும் ஸர்வஸ்வத்தையும் பறிகொடுத்தவன்போலே ஊனுழறக்கமுற்றுக் கதறக்கடவதென்றும் இப்புடைகளிலே சாஸ்த்ரம்; சொல்லா நிற்க, அதிலே கான் கரையாதே கிடக்கிறேனென்கிறார், எனக்கும் சில கரைதல்களுண்டு; அவை விஷயந்தரங்களிலேயாயிருக்கு மத்தனை போக்கி “தேவரீர் பக்கல் பாவ்பந்தம் குலையப்பெற்றதே ! ” என்னுமத்தாலே யுண்டாகக் கடவ கரைதல் மாத்திரம் ஒருநாளுமெனக்கில்லை யென்கிறார்.

[ஸவ்யாதி: ஆதி:] ஆதியும் வ்யாதிபுமென்றபடி ஆதிவ்யாதிகளுண்டானால் அடியேன் கரைகின்றேனே யொழிய பகவத் விஷயகபாவபந்தத்துக்கு ஹாவிவந்துவிட்டதே யென்று ஒருபோதும் கரைகிறேனில்லை யென்கை. [அவிதுஷ்ட:]—சிரகாலம் பஹுசோ புக்தேஷ்வபி விஷயேஷ்வத்ருப்தி: விஷயங்களை நெடுநாள் வயிரூர வுண்டு போந்தாலும் த்ருப்தனன்றிக்கே யொழிகை. [அவிஷ்டயோக:] விரும்பாதவை வந்து சேருகை. [ஸ்வாபிஷ்ட பஞ்ஜநம்] விரும்பினது கைபுரா தொழிகை. ‘இன்னுமொரு பிள்ளை பிறக்கவேணும்’ என்று விரும்பாநிற்கச் செய்தே ஏற்கனவே பிறந்துள்ள பிள்ளையும் செத்து, க்ருஹிணி தானும் செத்து நிற்கும்படியான சில ஸம்பவங்களுண்டிறே ஸம்ஸாரத்திலே; இவையாய்த்து அவிஷ்ட யோகமும் ஸ்வாபிஷ்ட பஞ்ஜநமும்.

[அமர்ஷகரோ நிகர்ஷ:] அமர்ஷமாவது ரோஷம். அதனை விளைக்கக்கடவதான நிகர்ஷம்—தன்மை. குலம், ரூபம், வித்யை, குணம் என்னுமிவற்றால் தான் குறைய நிற்க, பிறர் அவற்றால் நிறைய நின்றால் வருவதொரு அஸஹிஷ்ணுதை யுண்டிறே ப்ராக்குத ஜனங்களுக்கு, அப்படிப்பட்ட அஸஹிஷ்ணுதைக்கு நிமித்தமான குலரூபவித்யாதநாதிஷு நிகர்ஷம். அதவா [அமர்ஷகரோ நிகர்ஷ:] நம் செளரவம் குறையும்படி பிறர் ஒரு வார்த்தை சொன்னவாறே அவன் தலையை அரித்து போகும்படியானதொரு ரோஷமுண்டாகக் கடவதிறே; அந்த ரோஷஜனகமான நிகர்ஷமாகவுமாம்.

[இமாநி] ஆகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட இவை. ஆதிவ்யாதிகள், அவிதுஷ்ட, அவிஷ்டயோகம்-அபிஷ்ட பஞ்ஜனம், அமர்ஷகரமான நிகர்ஷம் என்னப்பட்ட இவை. ‘இமாநி’ என்று ஸாமான்யே நபும்ஸகம். [மதீயம் மந: ஸந்ததம் க்ருந்தந்தி] ஐயோ! நமக்கு சரீர பீடை யுண்டாயிற்றேயென்றும், மனோவ்யாதி யுண்டாயிற்றேயென்றும் இப்படிப்பட்ட குறைகளைப் பற்றி அடியேன் அஹோராதாம் கவலைப்படா நின்றேனே யொழிய [த்வதபிலாஷவிதிப்ராஹாணிஸ்து [கிஞ்சிதபி] மதீயம் மனோ ந க்ருந்தந்தி] த்வதபிலாஷவிதிப்ராஹாணி:—த்வயி அபிலாஷ: ஸ ஏவ கிதி: ; ப்ராக்குஷ்டா ஹாநி: ப்ராஹாணி: ; கிதே:] ப்ராஹாணி:, || ‘பேரருளாளனுடைய பாதபங்கயத்திலே அநுராகம் குலையப்பெற்றேமே’ என்று ஒருபோதும் கவலைப்படுகின்றிலே னென்கை. பகவத் விஷயத்திலே அபிலாஷை மாத்ரமே அக்ஷய பலபாத மாகையாலே அதனை நிதி யென்கிறார். (75)

विद्वेषमानमद्रागविलोभमोहायाजानभूमिरदमत्र भवे निमज्जन् ।

निर्द्वन्द्वं नित्यनिरवय महागुणं त्वं हसीश ! कश्चयितुमीक्षितुमीक्षितुं वा ॥ ७६ ॥

வித்வேஷமானமதராகவிலோபமோஹாதி ஆஜாநபூமிரஹமத்ர பவே நிமஜ்ஜக் !

நிர்த்வந்த்வ நித்யநிரவத்ய மஹாகுணம் த்வாம் ஹஸீதீச க:ச்ரயிதுமீக்ஷிதுமீப்ஸிதும் வா || 76 ||

நிர்த்வந்த்வ } ஜ்ஞானஜ்ஞானங்கள் ஸுகதுக்கங்
கள் என்கிற த்வந்த்வமில்லாதவ
னாயும்

நித்யநிரவத்ய } ஸ்வபாவமாகவே ஹேயப்ராதிபடனாயு
முள்ள

ஹஸீதீச ! பேரருளாளனே !

வித்வேஷமான
மதராகவிலோப
மோஹாதி
ஆஜாந பூமி:

வித்வேஷ-ஒரு வஸ்துவில் அகாரண
மாகப் பகைகொள்வதென்ன.
மான-ஆபிஜாத்யாதி ப்ரயுக்தமாக
அஹங்கரிக்கையென்ன, மத-விஷ
ய லாபத்தாலே கொழுப்படைவ
தென்ன, ராக-விஷய ப்ராப்தியை
விரும்புகையென்ன, விலோப -

விசேஷ லோபமென்ன, மோஹ - மோஹமென்ன, ஆதி-இவை முத லான துர்க்குணங்களுக்கு, ஆஜாந பூமி: பிறப்பிடமாய்	மஹாகுணம் த்வம் சூரீதம் ஈக்ஷிதம் ஈப்ஸிதம் க:	சிறந்த குணமுடைய உன்னை அடைவதற்கும் காண்பதற்கும் அடைய விரும்புவதற்கும் எவ்வளவன் ! [ஒன்றுக்கும் அதிகாரியல்லேன்]
அத்ர பவே	இந்த ஸம்ஸாரத்தில்	
விமஜ்ஜந்	முழக்கிடக்கிற	
அஹம்	அடியன்	

* * * * * உன் விஷயதிலே அபினைஷ்டில்லையே' என்கிற அநுதாபமுமில்லை யென்றார் கீழ்
சீலோகத்தில்; அந்த அபினைஷ்ட தானும் அடியேனுக்கு அவத்யமென்கிறுதி; நிகர்ஷத்தின் எல்லை
யிலே நிற்கிற நான் ஸர்வாதிகுண வுன்னை அபினைஷ்ட எவ்வளவன் என்கிறார். இதில் பூர்வார்த்தத்
தாலே தம்முடைய தன்மையை அருளிச் செய்து, உத்தார்த்த—ஏகதேசத்தாலே பேராளானனுடைய
ஸர்வாதிகத்வத்தை அருளிச்செய்து, சாமபாதத்தாலே தம்முடைய அநர்ஹதைையை அருளிச் செய்கிறார்.

[வித்வேஷமாநமதராக விஸோப மோஹா த்யாஜாந பூமி:ஹம்] வித்வேஷ மாவது—கிரீடமித்தமாக
ஒருவன் பக்கலிலே பகைகொள்ளுகை. மாநமாவது.—'மாநச்சித்த ஸமுந்நதி:' என்கிறபடியே ஆபிஜா
த்யாதிப்ரபுத்தமான மேனாஸிப்பு; கர்வம், மதமாவது-விஷயபாபத்தாலே யுண்டாகக்கடவ மனக்களிப்பு.
ராகமாவது விஷயப்ராப்தியில் அபினைஷ்டம். விஸோபமாவது.—ப்ராப்தமான பொருளை ஸத் பாதரத்திலே
விநியோகிக்கைக்கு இடைச்சுவரான அபினைஷ்டம். மோஹமாவது—க்ருதக்ருத்யங்களைப்பற்றித் தெளி
வில்லாமை. ஆதிசப்தத்தாலே காமக்ரோதாதிகளை க்ரஹிக்கக்கடவது. இப்படிப்பட்ட தோஷங்
களுக்குத் தம்மை ஜம்மபூமியாக அருளிச்செய்கிறார்—ஸத்குணகணாகாமாகரான விவர் !

[கிரீட்வந்த்வ:] : த்வந்த்வருந்யனே! 'க்ஷுத்திபாஸோ சோகமோஹோ ராகத்வேஷௌ ததை
வச! காமக்ரோதப்ராப்தய: த்வந்த்வ சப்தோ வர்ணிதா: ||' என்னுமின்றதிதே. 'கொள்கை கொளா
மையிலாதான், எள்கலிராகமிலாதான்' என்னுமாயோலே ராகத்வேஷசோகமோஹாதிகளற்றவனே !
என்கை. அன்றிக்கே 'கிரீட்வந்த்வகித்யகிரவத்ய மஹாகுணம்' என்னுமனவும் ஸமஸித்து கிரீடவ்ஹிப்பாரு
முண்டு; அப்போது த்வந்த்வபதம் ஸத்ருசவாசியாய், கிரீட்வந்த்வா: [அஸத்ருசா:] நித்யா: கிரவத்யா:
யே மஹாகுணா:, தே யஸ்மின் ஸ: என்றப் அநுபமங்களாய் கித்யங்களாய் கிஷ்கல்மஷங்கலான மஹா
குணங்களையுடையவனே! என்றதாகிறது.

[த்வாம் அஹம் ஈப்ஸிதம் வா சூரீதம் வா ஈக்ஷிதம் வா க:] வித்வேஷாதிகோஷ பூயிஷ்டகுண
அடியேன் ஹேயப்ரத்யகைகல்யாணகுணகரண வுன்னை விரும்பவும் தொழவும் காணவும் எவ்வளவி
லென்? ஸர்வாத்மநா அடியேன் அநதிகாரியென்கை. ... (76)

पुत्रादयः कथममी मयि संस्थिते स्युः इत्यप्रतिक्रियनिरर्थकचिन्तनेन ।

दूये न तु स्वयमहं भवितास्मि कीदृक् इत्यस्ति हस्तिगिरिनाथ विमर्शलेखः ॥ ७७ ॥

புத்ராதய: கதமமீ மயி ஸம்ஸ்திதே ஸ்யு: இத்யப்ரதிக்ரீயநிரத்தகசிந்தனேன ।
தூயே ந து ஸ்வயமஹம் பவிதாஸ்மி கீத்குக் இத்யஸ்தி ஹஸ்திகிரிநாத விமர்சலேச: ॥ 77 ॥

ஹஸ்திகிரிநாத	பேராளானே !	அஹம்	அடியன்
மயி ஸம்ஸ்திதே	நான் மாண்ட வளவில்	தூயே	கஷ்டப்படுகிறேன் ;
புத்ராதய:	இந்த மக்கள் முதலானவர்கள்	ஸ்வயம், கீத்குக்	நாமெப்படி ஆகப்போகிறோ மென்
தூயே	எப்படியாவர்களோ என்று	பவிதாஸ்மி து	பது மாத்திரம்
விமர்சலேச:	ப்ரதீகார மற்றதாய் [அத ஏவ]	விமர்சலேச:	சிறிது ஆராய்ச்சியும்
கீத்குக்	வ்யர்த்தமான சிந்தையால்	[மே] நாஸ்தி	அடியேனுக்கு இல்லை.

* * * கீழ் ப்ரஸ்துதமான தம்முடைய அதிகாரித்வத்தையே இதில் ப்ரகாசனத்தோடு ப்ரதிபாதித்தருள்கிறார். ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் 'ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகாசனத்திலே 'ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத்பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே' என்றருளிச் செய்யுமிடத்து 'ஸ்வதோஷத்துக்கும்' என்று முதலிலே சொல்லுகையாலே பகவத்பாகவத குணநுஸந்தானத்திற் காட்டிலும் ஸ்வதோஷ நுஸந்தானமே ப்ரதான கர்த்தவ்யம் என்னுமிடம் லித்தமாக கின்றதிறே. ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பகவத்குணநுஸந்தானம் கருங்கி ஸ்வதோஷ நுஸந்தானம் பெருகியிருக்குமென்றிறே ப்ரஸித்தியிருப்பது. ஆகையிறே சிஷ்ய லக்ஷணத்துக்கு இவர் ப்ரதம சிதர்சா பூமியாய்த்து. எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பலகோடி நூறுபிரம் முதலிகள் ஆச்சரித்தார்களாயிருக்கச் செய்தேயும் 'ஸ்ரீவத்ஸ சிஹ்சரணம் யதிராஜமீடே' என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தமை கண்மரே.

[மயிஸம்ஸ்த்திதே ஸதி] மயி மரணம் கதே ஸதி, என்றபடி. 'பராஸுப்ராப்த பஞ்சத்வப்ரேதப்ரேதஸம் ஸ்த்திதா: | ம்ருத ப்ரமீதௌ த்ரிஷுவேதே' என்பது அமரம். [அயி புத்ராதய: கதம் ஸ்யுரிதி] நாம் முடிந்தபிறகு நம்முடைய புத்ரகளத்ராதிகள் எப்பாடு படப்புருகிறார்களோ வென்று [அப்ரதிக்ரிய நிர்த்தக சிந்தனே தூயே] லோகத்திலே ஜீவிதர்மாக்களுக்குப் பல சிந்தைகள் விளைவதுண்டு; அவை ப்ரதீகாரஸஹங்களாயும் அத ஏவ ஸார்த்தகங்களாயிருக்கும்; நான் படுகிற சிந்தையோ வென்றால், 'இந்த கோபுரமிடந்து கீழே விழுந்தால் செய்வதென்? இந்த மதிவிடந்து மேலே விழுந்தால் செய்வதென்? கடல் வெள்ளம் நாட்டிலே வந்து பெருகிற் செய்வதென்?' இத்யாதி சிந்தைகள் போலே அப்ரதீகாரமாய் அத ஏவ நிர்த்தகமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட சிந்தையினால் அடியேன் ரெஞ்சு தளர்ந்து புண்பட்டிருப்பதென்கிறார்.

[அஹம் ஸ்வயம் கீத்குக் பவிதாஸமி? இதி து விமர்சலேசோபி காஸ்தி] 'நாம் நாளைக்கு எப்பாடு படப்புகா கின்றோமோ' என்று அல்பமும் சிந்தித்தறியேன் கிடாயென்கிறார். ... (77)

शंपाचलं बहुलदुःखमनर्थहेतुः अस्वीय इत्यपि विमृष्टिषु रक्षोवम् ।

दुर्वासनाद्विमतस्त्वसमिन्द्रियोऽयं दातुं न मे मतिरलं वरदाधिराज ॥ ७८ ॥

சம்பாசலம் பஹுலதுக்கமனர்த்தஹேது: அஸ்வீய இத்யபி விம்ருஷ்டிஷு ரக்ஷோவம் ।

துர்வாஸனாத்விமதஸ்ஸுசமிந்த்ரியோத்தம் ஹாதும் ந மே மதிரலம் வரதாதிராஜ ॥ 78 ॥

வரதாதிராஜ	பேருளானப்பெருமானே !	த்ருஷ்ட	} ப்ரத்யக்ஷிக்கப்பட்ட தோஷங்களை
விம்ருஷ்டிஷு	ஆராய்ச்சி செய்யுமளவில்	தோஷம்	
சம்பாசலம் இதி	} மிஷ்னல்போல் கடினிகமானதென்றும்	இக்த்ரியோத்தம்	இந்த்ரியஜந்யமாயுள்ள
பஹுலதுக்கமிதி		ஸுகம்	விஷயஸுகத்தை
அநர்த்தஹேது	} அநர்த்தங்களுக்குக் காரணமென்றும்	மே மதி:	என் புத்தியானது
ரிதி		துர்வாஸனாத்	} துர்வாஸனையின் உறைப்பினாலே
அல்பய:	} அத்யல்பமென்றும் [இப்படியாக]	த்ரடிமத:	
இத்யபி		ஹாதும் நாலம்	விடமாட்டா திருக்கிறது.

* * * விஷயதோஷ ஸமஷ்டியை ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டு கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் துர்வாஸனாதார்ப்பத்தாலே அவற்றில் கசையறப்பெறுகின்றிலேனென்கிறார்.

[ஹே வரதாதிராஜ! விம்ருஷ்டிஷு சம்பாசலமிதி பஹுலதுக்கமிதி அநர்த்தஹேதுரிதி அல்பய இதி ச த்ருஷ்ட தோஷமபி இக்த்ரியோத்தம் ஸுகம், மே மதி: துர்வாஸனாத்ரடிமத: ஹாதும் நாலம்.] ஜந்த்ரியிகமான ஸுகாபாஸங்களிலே பரமபோக்யதா புத்தியானது ஆபாதப்ரதீதியிலே தோன்றினாலும் விவேகிகளாயிருப்பார் சிறிது விமர்சித்தவாறே அவற்றினுடைய தோஷங்களடங்கலும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோலே விளங்கக்கடவதாயிருக்குமிறே. [விம்ருஷ்டிஷு] விம்ருஷ்டியாவது—விமர்சம்—ஆராய்ச்சி. ஆவ்ருத்தி பஹுத்வத்தைப்பற்றி 'விம்ருஷ்டிஷு' என்று பஹுவசனமாய்க் கிடக்கிறது.

ஒருகால் ஆராய்ந்தவாறே விஷயங்களின் தோஷபூயஸ்த்வம் அறியவிரிதாய் பலகால் ஆராய்ந்தாலிறே அது அறியக்கடவதாயிருக்கும். அது தோன்றவாய்த்து 'விம்ருஷ்டெள' என்னுதே 'விம்ருஷ்டிஷு' என்றது. வி-பூர்வகமான ம்ருசதாது-க்திந் ப்ரத்யயஸ்தமாய் விம்ருஷ்டி யென்றாகக்கடவது.

[சம்பாசலம்] 'மின்னின்னிலையில மன்னுபிராக்கைகள்' என்றும், 'கர்ப்பேபி லீயதே பூய் ஜாயமா நோஸ்தமேதி ச | ஜாதமாத்ரேபி ம்ரியதே பால பாவேத யௌவகே | மத்யமஞ்ச வய் ப்ராப்ய வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி:' என்றும், 'ஸம்பத: ஸ்வப்ந ஸங்காசா: யௌவகம் குஸுமோபமம் | தடிச்சஞ்சலமாயுச்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஜாந்தோ த்ருதி:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரீரம் அஸ்திரமென்றால், சரீரோயாதிகமான இந்திரியஸுகம் ததோபி க்ஷணிகமென்னத் தட்டில்லையிறே. ஆபிடுக; க்ஷணிகமேயாகிலும்! அந்த க்ஷணத்தி லாவது ஸுகருபமாயிருக்குமோ வென்னில், அதுவுமில்லை யென்கிறார் [பஹுல துக்கம் என்று.] இந்திரிய ஸுகத்தை ஸுகமென்றே கொண்டாலும் துக்கம்சமே பாகரமா யிருக்குமென்கை. இந்த ஸுகா பாஸமானது மேலுள்ள காலத்திலும் துக்கங்களை விளைக்கக் கடவதாயிருக்கு மென்கிறார். [அநர்த்த ஹேது: என்று.] கண்டார், கண்டவிடங்களிலெல்லாம் கர்ஷிக்கும்படியாயும், மேல் கோரகரகப்ரவேச ஹேதுவாயுமிறே இதிருப்பது. நாலு நாளிலே ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்து கையும் கபாலமுமாய்ப் படுகிற அநர்த்தங்கள் வாசாமகோசரமாயிறே யிருப்பது. [அல்பிய: = அத்யந்தமல்பம் என்றபடி. 'சிற்றின்பம்' என்றிறே வைஷயிக ஸுகங்களைப் பாமரர்களும் வ்யவஹரித்துப் போருகிறது.

[இதி த்ருஷ்டதோஷமபி] இங்ஙனே இதினுடைய தோஷங்கள் ஸுவ்யக்தமாகக் கண்டுகொண் டிருக்கச் செய்தேயும் அனாதி துர்வாஸநாவிபவமானது இந்த ஸுகாபாஸங்களிலே மேன்மேலென அபி நிவேசத்தைப் பெருக்குமத்தனை போக்கி விரக்தி ஹேதுவாகிறதில்லை யென்கிறார். ... (78)

युवा च नो य विहिताकरणैर्निविशसंसेवनैः स्वप्नचारशतैरसह्यैः ।

भकामसामपि शतैर्भवताऽप्यगण्यैः इस्तीश ! वाक्तनुमनोऽनितैर्हंतोऽसि । ७९ ॥

புத்தவா ச நோ ச விஹிதா கரணைர் நிவித்தஸம்ஸேவகைஸ் த்வதபசாரசதைரஸஹ்யை: ।

பக்தாகஸாமபி சதைர்பவதாப்யகன்ஸைய: ஹஸ்தீச ! வாக்தநுமனோஜநிதை: ஹதோஸ்மி || 79 ||

புத்தவா ச	தெரிந்தும்	நிஷித்த	சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களைச் செய்கை
நோ புத்தவா ச	தெரியாமலும்	ஸம்ஸேவகை:	யாகிற பாபங்களாலும்
வாத்தநுமனோ	வாக்கென்ன, சரீரமென்ன, மனஸ் ஜகிதை: } ஸென்ன இவைகளால் உண்டாக் கப் பட்ட	த்வதபசார	உன் திறத்தில் செய்யும் பல பல
சதை:		சதை:	அபசாரங்களாலும்
அஸஹ்யை:	[ஸர்வசக்தானு] உன்னாலும் யை: } எண்ண முடியாத	அஸஹ்யை:	ஸர்வ ஸஹிஷ்ணுவான வுனக்கும் பொறுக்க முடியாத
விஹித		பக்தாகஸாம்	பல பல பாகவதாபசாரங்களாலும்
அகரணை:	விஹிதங்களைச் செய்வாமையாகிற பாபங்களாலும்	சதைரபி	
		ஹதோஸ்மி	கெட்டேன்.

* * * வைஷயிகஸுகாபி நிவிஷ்டனென்னுமித்தனையேயோ? காரணதரயத்தாலும் அடிபென்செய்து போரும் அபசாரங்களுக்குத் தான் ஒரு வரம்புண்டோ வென்கிறார். [புத்தவா ச நோ ச] புத்தவா ச நோ புத்தவா ச என்றபடி. [அறிந்தும் அறியாமலும்] அபசாரங்கள் புத்தி பூர்வகம், ப்ராமாதிகம், அகதிகம் என்று த்ரிவிதமாயிருக்கும். இங்கு 'புத்தவா ச நோ ச' என்று புத்தி பூர்வகத்தையும் ப்ராமாதிதத்தையும் கித்தேசித்தது அகதிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னலாம்.

[விஹிதா கரணை:] 'இடகிலேனோன்றட்டகில்லேனைம்புலன் 'வெல்லகில்லேன், கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன். [நிஷித்த ஸம்ஸேவகை:] 'விஹிதா கரணை:' என்றப் போல் 'நிஷித்தகரணை:' என்னுதே 'ஸம்ஸேவகை:' என்றது—நிஷித்தக்ருத்யங்களில் ஆதாபூர்வகமாக அபிவிவேசித்தமை தோற்றுகைக்காக. த்விதீயபாதத்தில் 'த்வதபசாரசதை: அகன்ஸைய:' என்றும், த்ருதீயபாதத்தில் 'பவதாப்யஸஹ்யை:' என்றும் ப்ராசீநபாடமென்று கேட்டிருக்கை. அந்த பாடத்திலே

பகவதபசாரபாகவதாபசாராஸஹ்யாபசாரூப க்ஷாவிதாநந்தாபசாராந் ' [சாணாகதிகத்யே] என்றதை. நினைக்க.

அக்ருத்யகாணத்திற்காட்டில் பகவதபசாரம் க்ருதாமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ருதாமாய், அது தன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் அதிமாத்ராக்ருதாமாயிருக்கும். இதுக்கடி பூர்வபூர்வங்களிற்காட்டில் உத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிரஹமதிசயித்திருக்கை. [பவதாப்யகண்யை?] ஸர்வசக்தனான உன்னாலும் எண்ணெண்ணொதபடியிறே அடியேன் அபராதம் செய்கிருப்பது. 'பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணஃ புத்ராஸ்ய ஸந்தி தே' என்ற உன் கல்யாண குணங்களை ஒருபடி எண்ணி முடித்து விடலாம். அடியே னுடைய கல்யாண குணங்கள் வஸ்துதஃ அஸங்க்யேயங்க ளென்கிறார். இந்த விசேஷணம் 'விஹிதா-காணை?' இத்யாதிகளெல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக் கடவது. [வாக்தநுமகோ ஜநிதை?] ஸமித்தையறுக் கக்கொடுத்த வானைக்கொண்டு அந்தோ! கண்ணைக் குத்திக் கொண்டேனென்கிறார். [ஹதோஸ்மி] இப்படிப்பட்ட அபசாராஸஹ்யாபசாரங்களாலே ஸ்வரூபஸத்தையே கெட்ட தென்கிறார். (79)

त्वहास्यमस्य हि मम स्वरसप्रसक्तं तच्चोद्यन्नयमहं किल चरन्तः प्रसक्तं ।

त्वं मामकीन इति मामभिमन्यसे स इस्तीश! संशयः नस्तमिमं विवादम् ॥ ८० ॥

த்வத்தாஸ்யமஸ்ய ஹி மம ஸ்வரஸப்ரஸக்தம் தச்சோடியந்நயமஹம் கில சஸ்க்ஹ. ப்ராக் த்வம் மாமகீந இதி மாமபிமந்யஸே ச இஸ்தீச! சஸ்ய நஸ்தமிமம் விவாதம் ॥ 80 ॥

ஹஸ்தீச	பேருளாளனே !	த்வம்	[கருவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனாகிய] நீ
அஸ்ய மம	} இப்படிப்பட்ட [ஹ்யா பாய்யான] எனக்கு	மாம்	[இப்படிப்பட்ட] என்னை
த்வத்தாஸ்யம்	} உன்பக்கல் அடிமையா யிருப்ப தன்றோ	மாமகீந: இதி	'இவன் நம்முடையவன்' என்று அபிமந்யஸே ஸம் அபிமானித்தருளினாய் ;
ஸ்வரஸப்ரஸக்தம் ஹி	} ஸ்வாரஸிகமானது [ஸ்வதஸ்ஸரித் தம்];	ந: உனக்கும் நமக்குமுண்டான	
அயம் அஹம்	இந்த நான்	தம் இமம் விவாதம்	} நான் உன் தாஸனல்லேன் காண் என்று கைகழியப் போவதும், "நீ என் தாஸன்" என்று என்னை நீ பின் தொடர்வதுமான இந்த வி ஸம்வாதத்தை
ப்ராக்	பண்டெல்லாம்	ஸம்சமய	} இனி யெப்போதும் தலையெடுக்க வொண்ணாதபடி ஸமுல சாந்தி செய்தருள்வாய்.
தத்	அந்த ஸ்வதஸ்ஸரித்ததாஸ்யத்தை		
சோடியந்	களவுகாணுகின்றவனாய்		
சஸ்க்ஹ கில	நழுவிப் போந்தேன் காண் ;		

* * * ஆக இவ்வளவும் ஸ்வதோஷ ஸமுதாயரநுஸந்தானம் செய்தருளி. பாகதஸ்ஸீகாரமடியாக ஸ்வரூபஸத்தை பெற்றேனென்கிறாரிதில் [அஸ்ய மம த்வத்தாஸ்யம் ஹி ஸ்வரஸப்ரஸக்தம்] இங்ஙனே தோஷவிசிஷ்டலோஷகிருபணீயனான அடியேனுக்கு தேவரூடைய திருவடித்தாமரைகளில் தாஸ்ய வ்ருத்தியேயிறே ஸ்வரஸதஃ ப்ராப்தமாயிருப்பது. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்மதர் மங்களாயிருக்கச்செய்தே சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநு குணமாக யோஜிப்பர்களாய்த்து நம்மவர்கள்.

எம்பெருமானார் கோஷ்டியிலே உபயவேதாந்த க்ரந்த காலகோபம் நடவா நிற்க. 'ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநநந்தங்களும் சேஷத்வமும் கிருபகமாகச் சொல்லா நின்றது. இவற்றில் அந்தரங்க கிருபகமேது?' என்று ஒரு நாள் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்துதமாக எப்பெருமானார் தாமெழுந்தருளியிருக்கச் செய் தேயும் இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஆசார்யமுகேந வெளியிட வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ஆழ்வானை நோக்கி 'வாரீர் ஆழ்வான் ! திருக்கோட்டி யுருக்குச் சென்று, நம்பியை ஸேவித்து இதனை அறிந்து வாரும்' என்று நியமிக்க. ஆழ்வானும் நம்பி ஸந்திதிக்கெழுந்தருளி தண்டன் ஸமர்ப்பித்து வ்ருத்தாந்தத்தை

விண்ணப்பம் செய்து ஆறுமாளம் ஸேவித்திருந்தும் நம்பிகள் இரங்கியருளக்காணாமையாலே 'எம்பெருமானார் ஸந்தியேற விடை கொள்ளுகிறேன்' என்று புறப்படப்புக, நம்பி ஆவசையழைத்து "மயர் வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடி கண்டாயே" என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வானும் 'தன்போஸ்மி' என்று மீண்டெழுந்தருளினார்.

இதன் கருத்து என்னென்னில், திருவாய்மொழியில் 'கண்கள் சிவந்து' என்கிற பாட்டும் 'அடியேனுள்ளான்' என்கிற பாட்டும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கு மவை. இவற்றுள் 'அடியேனுள்ளான்' என்ற பாட்டில் முதல் விசேஷணத்தாலே 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்கும்வன்' என்றருளிச் செய்யக் கருதிய ஆழ்வார் 'ஆத்மாவிலுள்ளான்' என்றவது 'என்னுள்ளான்' என்றவது சொல்லாமல் 'அடியேனுள்ளான்' என்று—அடிமையாகிட்டு ஆத்மாவை நிருபித்தமை தோற்ற அருளிச்செய்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானாகந்தங்களிற் காட்டிலும் சேஷத்வமே ப்ரதான நிருபகமென்ற தாயிற்று.

அடியேனுக்கு த்வத்தாஸ்யம் அந்தரங்கநிருபகமாயிருக்கச் செய்தேயும் [அயமஹம் ப்ராக் தத் சோரயந் சஸ்கல கில] முன்புள்ள காலமெல்லாம் ஆத்மாபஹாரக் கள்ளனாய்ப் போந்தேன். [சோரயந்] த்வத்தாஸ்யமே ஸ்வரூபமென்னுமிடம் அறியாதொழிந்தேனல்லேன். அறிந்து வைத்தே உன்னை வஞ்சிக் கப்புகுந்தேன் காண். [ப்ராக் சஸ்கல] 'தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன், வாளாவிருந் தொழிந்தேன் கீழ் நாள்களெல்லாம்' என்னுமாபோலே 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாயி' என்கைக்கு ப்ராப்தி யுண்டா யிருக்க அனாதிகாலம் இழந்து போந்தேன். சஸ்கல=ஸ்கல தாது, விட். உத்தமபுருஷம் ஏக வசனம், நமுவினேனென்கை. இப்படி அனாதிகாலம் * யானேயென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்த வென்னை * 'இசைவித்தென்னையுன்தாளினைக் கீழிருத்தும்மனான நீ உன்னுடைய கிரீஹே துக க்ருபையாலே இசைவித்தருளினாயத்தனைகாணென்கிறார். [த்வம் மாம் மாமகீந இத்யபிமந்யஸேஸம்] 'இவன் நம்முடையானிறே; இவனை நாம் கைவிட்டிருக்க யொண்ணுமோ? உடைமையைப் பேணவேண்டு வது உடையவனுடைய பரமேயிறே' என்று திருவுள்ளமாய் இன்றளவிலே கீயேகான் என்கையபிமானித் தருளினாய்.

இங்ஙனே ஆழ்வான் விண்ணப்பம் செய்யக் கேட்ட பேரருளாளன் 'அப்படியாகில் இனி உமக்கு ஒரு குறையுமில்லையே? இனி நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லையே? ஸமீஹிதஸித்தி பெற்றீரன்றோ? இனி நம்மை ஒன்றுக்கும் கால்கட்டாதே விடக்கடவீரன்றோ?' என்ன, [ஹஸ்தீச ஸம்சமய நஸ்தமிமம் விவாதம்]—என்கிறார். 'ஏதத்தத் புனபி தைவதுர்விபாகாதாலர்க்கம் விஷயிவ ஸர்வத் ப்ரஸக்தம்' என்னுமாபோலே பழைய துவ்வாஸனையே மீண்டும் மறுவலிட்டுப் பாலியேனைப் படுகுழியிலே வீழ்த்துமோ வென்று ப்ரக்ருதிஸ்வபாவத்தாலே போர பயப்படா கின்றேன். அடியேன் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தை மறந்து * அந்நான் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழன்று திரிந்தது ஒருநாள் இந்நான் அல்ல. அனாதிகாலமுண்டு இங்ஙனே கழிந்தது. 'த்வம் மே' என்றால் 'அஹம்மே' என்று நெடுநாளாக மார்பு நெறித்துக்கிடந்த அடியேனை இன்று நீ கிரீஹேதுகமாக அபிமானித்து உரிமைப்படுத்திக் கொண்டாயென்னு என்னுடைய அஹங்கார மமகாரங்கள் வேருன்றிக் கிடந்தவை இன்றோடு முதலற் றுப் போய்விடுமோ? 'விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாராயும் செறுமைம்புலனிலை மண்ணு னென்னைப் பெற்றால் என் செய்ய' என்று * மயர்வற மதி நலமருளப் பெற்றவர்களே அஞ்சி நடுங்கும் போது கீசனேன் எவ்வளவிலேன்? இன்று அபிமதனாய்ப் போந்திருக்கிற அடியேனை நான்கு 'கோயம் விஷ்ணு' என்றுப்போலே கேஷித்துச் சொல்லவும் எதிர்ப்பு தொடுக்கவும் நேருமாகையாலே இவ்வள விலே அடியேன் த்ருப்தனாகிறிலேன். * 'ஃ தமிமம் விவாதம் ஸம்சமய' = த்வம் மே ஹம் மே என்கிற விவா தம் இனி நமக்கு ஒருநாள் முண்டாகாதபடி ஸமுலமாகப் போக்கியருள வேணும். * சீமாலிகளவனோடு தேவனைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமீஹவனை நீ பெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய் * என்ற உடையவை நீனைக்குந்தோறும் * ஆற்றங்கரை வழி மாம் போலஞ்சுகின்றேன்; ஆகையாலே ஆத்ம தீவனத்தையும்கூட அடியேன் உன்றன்றோடு விவாதப்படாதபடி க்ருபை செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

भोगा इमे विधिशिवादिपदं च किंच स्वात्मानुभूतिरिति या किञ्च मुक्तिरुक्ता ।

सर्वं तद्वृषजलजोषमहं जुषेय इत्यद्रिनाथ ! तव दास्यमहारसज्ञः ॥ ८१ ॥

போகா இமே விதிகிவாதிபதம் ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதி யா கிவ முக்திருக்தா ।

ஸர்வம் ததூஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்ரிநாத தவ தாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞஃ ॥ 81 ॥

ஹஸ்த்யத்ரிநாத	திருவத்தி மாமலை நாதனே ;	கிம் ச	இன்னமும்
தவ	உன்னுடைய	ஸ்வாத்மாநு	} ஆத்மாநுபவ மென்று
தாஸ்யமஹா	} அடிமைச் சுவடநிந்த	பூதிரிதி	
ரஸஜ்ஞஃ		உக்தா	சொல்லப்பட்ட
அஹம்	அடியேன்	யா கிவ முக்திஃ	யாதொரு மோஷமுண்டோ
[யே] இமே	} ஜஹிகங்களான யாவை சில	ஸர்வம் தத்	ஆகிய அவை எல்லாவற்றையும்
போகாஃ		ஊஷஜலஜோ	} ஊஷஜலப்ராயமாக [அஸாரமாக]
[யத்] விதி	} ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய பதவி	ஷம் ஜுஷேய	
சிவாதி பதம் ச			கினைக்கக்கடவேன்.

* * * தமக்குப் பேரருளான தாஸ்யரஸஜ்ஞாபனம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ் ச்லோகத்திலே; அடிமைச்சுவடு நெஞ்சில் பட்டவாறே ப்ரயோஜனந்தர வைரஸ்யம் பிறக்கக்கடவதிறே. அது பிறந்தபடியை அருளிச் செய்கிறுரிதில். இவ்வகைத்தி விருந்துகொண்டு அநுபவிக்கப்படுகிற புத்ரா பௌத்ராதிஸந்தாந ஸம்ருத்தி, பசு ஸம்ருத்தி, அன்ன ஸம்ருத்தி முதலிய போகங்களென்ன, ஸ்வர்க் காதி லோகங்களிலே இருந்துகொண்டு அநுபவிக்கப்படுகிற ரம்பாபிரம்பாதி போகங்களென்ன, [ப்ரஹ்மபட்டம் ருத்ரபட்டம் என்றிப்புடைகளிலே உத்துங்கமாக ஓதப்படுகிற பதவிகளென்ன] கேவ லாத்மாநுபவமென்று சொல்லப்படுகிற அவர மோஷமென்ன.—இவை பெல்லாவற்றையும் அஸாரமாக புத்திபண்ணக் கடவேன்; பேரருளானனே! உன் திறத்திலே தாஸ்யரஸம் ஜ்ஞாநகோசரமானால் இந்த போகபாஸங்களெல்லாம் ரோகமாகத் தோற்றுமத்தனை போக்கி ஒரு போகமாகத் தோற்றுமோ தான்! என்கிறார்.

[தத் ஸர்வம் ஊஷஜலஜோஷம் ஜுஷேய] ஊஷஜலமாவது-உப்புத்தண்ணீர். ஊஷஜலத்தை எப்படி ஒருபொருளாக மதிக்கமாட்டார்களோ அப்படி அடியேன் பகவதநுபவ வ்யதிரித்த போகங்களை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டேன் என்றதாய்த்து. (81)

विषयविषयहरमज्याकुले जननमरणनक्षत्रकाश्यदे ।

अगतिरशरणो भवाञ्चौ लुठन् वरद ! शरणमित्यहं त्वां वृणे ॥ ८२ ॥

விஷயவிஷதரவ்ரஜ்வ்யாகுலே ஜநநமரணநக்ஷத்ரகாஸ்யதே ।

அகதிரசரணோ பவாப்தௌ லுடந் வரத சரணமித்யஹம் த்வாம் வ்ருணே ॥ 82 ॥

வரத	வரந்தரும் பெருமானே !	லுடந்	புரளா சின்று.
விஷயவிஷதர	} சப்தாதி விஷயங்களாகிற ஸர்ப்ப	அஹம்	அடியேன்
வ்ரஜ்வ்யாகுலே		அகதிஃ அசரணஃ	} உபேயாந்தரஞ்சயன், உபாயாந்தர
ஜநந மரண நக்ஷ	} பிறப்பிறப்பாகிற முதலைக்கூட்டங்க	இதி	
சக்ஷரஸ்பதே		த்வாம்	உன்னை
பவாப்தௌ	ஸம்ஸாரக் கடலில்	சரணம் வ்ருணே	சரணம் புகுகின்றேன்.

* * * இவ்வளவாலே தம்முடைய ப்ரபத்தயதிகார பூர்த்தியை வெளியிட்டருளி. இனி ப்ரபத்தி பண்ணுகிறுரிதில். இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தின் க்ரௌர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தை ஸமுத்ரமாக ரூபித்தமைக்குச் சே இரண்டு விசேஷணமிட்டிருக்கிறார். பாம்புகளுக்கும் முதல்களும் முதலிய பல துஷ்ட ஜந்துக்களுக்கு ஸமுத்ரம் ஆஸ்பதமாக இருக்கிற பௌலே யாய்த்து இந்த ஸம்ஸாரத் தானுமிருக்கும்படி. சப்தாதி விஷயங்களாகிற பாம்புத் திரள்களும், ஜநமரணங்களாகிற முதலைத்திரள்களும் இந்த ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே கிடக்கின்றனகிறார். பாம்பின் வாயிலே யகப்பட்டவனுக்கும் விஷயங்களின் வாயிலே அகப்பட்டவனுக்கும் மதிமயக்கம் ஒத்திருக்கையாலே விஷயங்களை விஷதரங்களாகச் சொல்லுகிறது. [ஜந மரணநக்ரகசக்ராஸ்பதே] கடலிலே மீழ்ந்தவர்கள் முதலைகளுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கவொண்ணாதாப்போலே யாயிற்று இந்த ஸம்ஸாரத்திலே ஜந மரணங்களுக்கும்.

இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலே 'ஆவாரார்துணை யென்றலை நீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய் போல், பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க' என்கிறபடியே ஓர் அவலம்பயின்றிக்கே இங்குமங்கும் தட்டித் தடுமாறுகின்ற அடியேன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் சேவியாகையாலே ப்ராப்தனான வுன்னை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன். 'சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே அடைந்த' என்கிறபடியே கரணத்யத்தாலுண்டான ஸ்விகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடனாகையாலே அம் மூன்றும் அபேக்ஷிதமாயிருந்தாலும் ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய இங்கு மாநஸமான வரணமாதாத்தைச் சொல்லுகிறதென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். வாசிகமானவளவையே சொல்லுகிறதென்று பெரியார் பணிக்கும்படி. 'சரணவரணவாகியம் யோதிதா ந பவதி பத ஸாபி தீபூர்விகா' என்று மேலே அருளிச் செய்ததற்கு இந்த நிர்வாஹம் பொருந்தியதாயிற்றே.

இந்த ச்லோகம் முதலான 'ப்ரியமிதரத்தாபி' என்ற ச்லோகமளவாகவுள்ள தசகம் கௌரீ வ்ருத்தம். (82)

अकृतसुकृतकस्सुदुक्तरः शुभगुणलवणेश्वरेशातिगः ।

अशुभगुणपरस्सहस्रावृतः वरदमुदयं गतिं त्वां वृणे ॥ ८३ ॥

அக்ருதஸுக்ருதகஸ் ஸுதுஷ்க்ருத்தரஃ சுபகுணலவணேசதேசாதிகஃ ।

அசுபகுணபரஸ்ஸஹஸ்ராவ்ருதஃ வரதமுருதயம் கதிம் த்வாம் வ்ருணே ॥ 83 ॥

அக்ருதஸுக்ருதகஃ	அல்ப ஸுக்ருதத்தையும் அதுஷ்டிக்காதவனாய்	உருதயம்	பேருளாளனாய்
ஸுதுஷ்க்ருத்தரஃ	பாபிஷ்டர்களில் அக்ர கண்யனாய்	வரதம்	வரம்தரும் பெருமாளான
சுபகுணலவணேச தேச அதிகஃ	நல்ல குணத்தின் லவணேசத்திற்கும் அதிசூன்தனாய்	த்வாம்	உன்னை
அசுபகுணபரஸ்ஸஹஸ்ர	காமக்ஷேதம் முதலிய பல்லாயிரம்	கதிம் வ்ருணே	சரணமாக அடைகிறேன்.
ஆவ்ருதஃ	நீய குணங்கள் சூழப்பட்டவனாய் அடியேன்		

* * * தம்முடைய தோஷபூயஸ்தவத்தைக் கீழில் தசகத்திலே பன்னி யுரைத்திருந்தாலும் அவ்வளவிலே பர்யாப்தி பெற மாட்டாத ஸ்வபாவத்தாலும் சரணவரண ஸமகாலத்திலே தோஷ ப்ராகர்யாநுஸந்தான மாவச்யகமென்னு மிடத்தை வெளியிடுகைக்காகவும் மீண்டும் ஸ்வதோஷ பூமிஷ்டத்வாநுஸந்தான ஸஹிதமாக ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். 'ஸுக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்தஃ' என்ற நூல் வரம்பிலே நிற்குமவர்களன்றே நம் ஆழ்வாரசார்யர்கள். இப்ப்ரபத்தி தன்னை தேஹ யாத்ரா சேஷமாகவிறே நம்மவர்கள் கொண்டிருப்பது. ஸுகுமாரான ராஜகுமாரனுக்குப் பிடி தோறும் நெய்யை யொழிய இழியாதாப்போலே இதின்றிக்கே செல்லாதாய்த்து நம்மவர்களுக்கு. ஒருகால் ப்ரபத்தி பண்ணியாயிற்றென்னு மீனும்வர்களன்றே.

[அக்ருதஸுக்ருதகஃ] அல்பம் ஸுக்ருதம் ஸுக்ருதகம்; தத் அக்ருதம் யேந ஸஃ—ஸ்வல்ப புண்ணியமும் பண்ணாதவ னென்றபடி. ஸுக்ருதமிவ ஸுக்ருதம் என்று இவார்த்தே கப்ரத்யயமாய் ஸுக்ருதம் போல் தோற்றக்கூடிய தொன்றும் செய்திலேனென்பதாகவும் உரைக்கலாம். அதாவது—சில

அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமானாளுனே ஆரோபித்து மடிமாங்காயிடுவதற்கு ஏற்ற க்ருத்ய லேசமும் செய்திலே என்கை. ஸுக்ருதம் செய்யாதொழிந்தவளையேயோ? [ஸுதுஷ்க்ருத்தர்] துஷ்கர்மம் செய்தவர்களிலே என்னில் மிக்காருண்டோவென்கிறார். [சுபகுணலவலேசதேசாதிக்] சுபகுணஸ்ய யில்லவலேச—அம்சமாதாம் தத் யத்ர தேசே வர்த்ததே, தம் தேசமதிகச்சதி—அதி க்ராமதீதி—சுபகுணலவலேச தேசாதிக்—அத்யல்பம் சுபகுணமுள்ள விடத்திலும் கால் தாழாதே கடக்க நிற்குமவ என்கை. நான் குடியிருக்கும் ஊரிலும் எதவகுணமையாதுகாணென்கிறார். [அசுபகுணபாஸ் ஸஹஸ்ராவ்ருத:] தூர்குணங்களிலே வ்யுத்தபத்தி பண்ணவேண்டுவார் என் பக்கலிலே யதேஷ்டமாக வ்யுத்தபத்தி பண்ணிக் கொள்ளலாமென்கிறார். காமக்ரோதலோபமோஹமதமாத்ஸர்யங்களுள்ளுப் போலே ஐந்தாறு தூர்குணங்களைப்பேயிறே நாட்டார் ஒலைப்புறத்திலும் சில வ்யக்திகளிலும் கண்டறிவது என் பக்கலிலே காணப்புகில் ஆயிரம் பதினாயிரம் என்ற கணக்கிலே அவற்றைக் கண்டறியலாம் கிளர் என்கிறார் போலும். அசுபகுணநாம் பரஸ்ஸஹஸ்ரம், தேந ஆவ்ருத: ஆச்சாதிக:, ஓரோ மபிங்க்ருழிகரும் ஓராயிரம் தூர்குணங்கள் காணக்கிடைக்கு மென்கிறார் போலும், இப்படிப்பட்ட அடியேன் *பிணியொழித்தமரர் பெருவிசம்பருளும் பேரருளாளனெம்பெருமானாய் * மணிமாடங்கள் குழந்தழகாய் கச்சியிலே வாம் தருமாமணிவண்ணனாயெழுந்தருளியிரா நின்ற தேவரீரை அடிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வமாக இஷ்ட ப்ராப்தியைப் பண்ணித்தர வல்ல உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்—என்றாராயிற்று. ... (83)

शरणवरणागियं योदिता न भवति वत साऽपि धीपूर्विका ।

इति यदि दयनीयता मय्यहो वरद! तव भवेत् ततः प्राणिमि ॥ ८४ ॥

சரணவரணவாகியம் யோதிதா ந பவதி வத ஸாபி தீபூர்விகா ।

இதி யதி தயநீயதா மய்யஹோ வரத தவ பவேத் தத: ப்ராணிமி ॥ 84 ॥

அஹோ வரத	வரதராஜனே!	தீபூர்விகா ந பவதி புத்தி பூர்வமாக வல்ல,
யா	யாதொரு	பத அந்தோ!
இயம்	இந்த	இதி என்று [திருவுள்ளம்பற்றி]
சரணவரணவாக	சரணுகதிவாக்கு	மயி தயநீயதா அடியேன் மீது இரக்கம்
உதிதா	[அடியேன்ிடத்தில்] உண்டாயிற்றே	தவ பவேத் யதி உனக்கு உண்டாகுமாயில்
ஸாபி	அதுவும்	தத: ப்ராணிமி பிறகு பிறைத்திருவேன்.

* * * தேவரீரோ பேரருளாளப் பெருமாளாயிரா நின்றார். அடியேனோ பிறவிக்கடலுளாழ்ந்து துளங்கா நின்றேன். ஆனபின்பு தேவரீர் அருளுக்குப் பாதாம் தேடுமவராயும், அடியேன் அருள்புரிவாரைத் தேடுமவனாயுமிருக்கிற இவ்விருப்புக் கேற்ப அடியேனை தயநீயனாகத் திருவுள்ளம் பற்றுமாகில் அடியேன் உய்யத்தட்டில்லை யென்கிறார்.

‘இரைத்து நல்ல மேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன்’ என்றும், ‘எப்படியூராமிலைக்கக் குருட்டாமிலைக்கு மென்னுமப்படி யானும் சொன்னேன்’ என்றும் சொல்லுமாபோலே அடியேன் ஏதோ த்ருணச்சேத கண்டயநாதி நிர்விசேஷதயா அபுத்திபூர்வமாகச் சொன்ன சரணவரண வாக்கை உபாய கோடியிலே அந்நயிப்பித்து அடியேனை நெகிழ்க்க நினையாதே கேவலம் ஸ்வரீப நிறேறுதுக க்ருபையாலே வாழ்விக்கவேணுமென்கிறாராகவுமாம்.

[மயி தயநீயதா தவ பவேத் யதி] ‘இவன் கைம்முதல் கொண்டு ரகலிக்கத் தக்கவனல்லன்; கேவலம் நமது நிறேறுதுக க்ருபைக்கே விஷயபூதன்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றுமாகில் [தத: ப்ராணிமி] அவ்விசக்கமடியாக உய்ந்துபேரகக் கடவேன். இத்தால் ‘உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்’ என்கிற படியே ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு என்றதாய்த்து. தயநீயதா என்றது—தயநீயோயமிதி புத்தி’ என்றபடி. ப்ராணிமி என்று வர்த்தமான ப்ரயோகமாயினும் பவிஷ்யதர்த்தம் கொள்ளவருக்கும். (84)

निरवधिषु कृतेषु चागस्वहो मतिरनुशयिनी यदि स्यात् ततः ।

वरद ! हि दयसे न संशये निरनुशययियो इता हे वयम् ॥ ८५ ॥

கிரவதிஷு க்ருதேஷு சாகஸ்ஸவஹோ மதிரநுசயிநீ யதி ஸ்யாத் ததஃ !

வரத ஹி தயஸே ந ஸம்சேமஹே கிரநுசயதியோ ஹதஃ ஹை வயம் ॥ 85 ॥

வரத	வரதனே !	ததஃ	அந்த அநுதாப மடியாக
ஆகஸ்ஸு	குற்றங்கள்	தயஸே ஹி	இரங்கியருள்வாய் காண் ;
கிரவதிஷு	எல்லையில்லாமல்	ந ஸம்சேமஹே	[இதில்] ஸம்சயப் படுகிறோமிக்.
க்ருதேஷுஸத்ஸுச	செய்யப்பட்ட வளவிலும்	வயம் து	நாமோவென்றால்
மதிஃ	புத்தியானது	கிரநுசயதிஃ	அநுதாப புத்தி யற்றவர்களாக
அநுதாபிஃ	} பச்சத்தாபத்தையுடையதாகும்	ஹதஃ	கெட்டுப்போனோம்
ஸ்யாத் யதி		ஹை	அந்தோ.

* * * அந்த தயஸேதைக்கும் அவ்வருகு பட்டேன் பாவியென்கிறார். செய்த குற்றங்களுக்கு அநுதாபிக்கவேண்டுமே சேதனான வாசிக்கு. பாபங்களினுடைய பாயச்சித்தங்களிலே அநுதாபமே முதல் கிற்பது. 'அநுதாபாதுபரமாத் பாயச்சித்தோந் முகத்வதஃ ! தத்பூரணச் சாபராதாஸ் ஸர்வே நச்யந்தி பாதசஃ' [ரஹஸ்யத்ரய ஸாரே] என்றும், 'பாபே க்ருதே யதி பவந்தி பயாநுதாப லஜ்ஜாஃ புநஃ கரணமஸ்ய கதம் கடேத' என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. தீரக்கழிய அபராதங்கள் பண்ணினாலும் 'ஐயோ! என் செப்தோம்!' என்று கையைப் பிசைந்து அநுதாபிக்கவாகிலும் பெற்றதாகில் 'இனி இவன் தீநெறியில் புகாதே செவ்வனே வர்த்திப்பான்' என்று தோற்றி எம்பெருமான் க்ருபையைப் புகவிடு கைக்குப் பாங்காகும். இந்த அநுதாபமுமின்றிக்கே மேலும் மேலும் பாபங்களைக் கூடு பூரிப்பதிலேயே நோக்குடையனான பாவியேனுக்கு எம்பெருமான் க்ருபை செய்ய என்ன பற்றுகண்டு? இனி நாம் அந்த க்ருபையை இழந்தேபோயித்தனையாகாதே யென்று கொண்டு வயிறு பிடிக்கிறார். (85)

शरणवरणवागियं याऽद्य मे वरद ! तदधिकं न किञ्चिन्मम ।

सुलभमभिमतायं साधनं तदयमवसरो दयायास्तव ॥ ८६ ॥

சரணவரணவாகியம் யாத்ய மே வரத தததிகம் ந கிஞ்சிந் மம !

ஸுலபமபிமதார்த்தம் ஸாதனம் ததயமவஸரோ தயாயாஸ்தவ ॥ 86 ॥

ஹே வரத !	வரதனே !	மம ந	அடியேனுக்கு இல்லை.
அத்ய மே	இப்போது என்னுடைய	தத்	} இப்படி அந்நியோபாயனாய் இருப்பதனால்
யா	யாதொரு		
இயம் சரணவரண	} இந்த சரணுகதி வாக்கானது உண்டாயிற்றே	அயம்	இந்த ஸமயமானது
வாக் [அபூத்]		தவ	உன்னுடைய
தததிகம் ஸுலபம்	அதற்கு மேற்பட்டதாய் ஸுகரமாவ்	தயாயாஃ	} அருள் ப்ரஸரிப்பதற்கு வாய்த்த காலம்.
அபிமதார்த்தம்	அபேஷிதபலப்ரதமான	அவஸரஃ	
கிஞ்சித் ஸாதனம்	யாதொரு ஸாதனமும்		

* * * கிரவதிகமான அபராதங்களைப் பண்ணி அநுதாபலேசமுயில்லாதிருந்தேனாகிலும் என் பக்கவிலே சரணவரணவாக் கொன்றுண்டிறே ; அதுதான் அபுத்தி பூர்விகையே யாகிலும் எதேனுமொரு வ்யாஜமாதார்த்தையே போரப் பொலியப் பெருக்கிக் கனக்கக் கார்யம் செய்யுமவரான தேவரீருக்கு அது தன்னை ஒரு பற்றுகக் கொள்ள விரகுண்டே, அப்படியே கொண்டு இவ்வளவிலே க்ருபையைப் புகவிடப் பரீர் என்கிறார்.

* சரணவரண வாக்குத்தானும் அபுத்தியூர்வகமென்றீர். அநுதாபலேசமுமில்லை யென்றீர். ஸுக்ருத ஸுகுணதிகளுக்கு ப்ரஹத்தியே யில்லையென்றீர். இவ்வளவிலும் தயை பண்ண வேண்டுமென்று மாத்திரம் வடிம்பிடாநின்றீர். இது எங்ஙனையாவது? நாம் தயை பண்ணும் போதைக்கு உம் பக்கலிலே ஏதேனுமொரு கைம்முதலுண்டாகவேணுமே; அது ஒன்று மின்றியே தயை பண்ணினோமாகில் இந்த தயை ஸார்வத்ரிகமாக வேண்டுவருமே; உம்பக்கலிலே ஏதேனுமொரு கைம்முதலுண்டாகில் சொல்லிக்காணீர்' என்று பேருளாளன் திருவுள்ளமாக; தேவரீர் வித்தோபாயமாயிருந்து வைத்து என் தலையில் சில உண்டோவென்று பார்க்கை சாலவழகியதாயிருந்ததி! என் பக்கலிலேயும் ஸாதனமென்று பேரிடலாவதொன்று காணக்கிடக்கவேணுமென்று தேவரீருக்கு திர்பந்தமுண்டாகில், கீழ்ச்சொன்ன சரணவரண வாக்கு தன்னையே அவலம்பமாகக் கொள்ளலாமே. அதற்கு மேற்பட்டதொரு ஸாதனம் என்னளவிலே கிடையாது; யாத்குச்சிகமாகத் தோன்றிய இந்த சரணவரண வாக்கையும் காற்கடைக் கொண்டு இதிலும் விஞ்சியதொரு ஸாதனம் என்னளவிலே யுண்டாகவேணுமென்று விரும்பிற்றுகில் அந்தவிருப்பம் பழுதா யொழியுமதனை. பின்பு அருளுக்கு அவகாசம் கிடையாதே. 'ப்ராப்தமான ஸமயத்தையும் இழந்தோமே!' என்று தேவரீர் பச்சாத்தபிக்கவிநே புருகிறீர்; அது வேண்டாகாணும். இந்த சரணவரண வாங்மாதாததையே அலப்பலாபமாகக்கொண்டு என்னை வலையுளகப்படுத்தப் பாரீர் என்கிறார்.

विषयविषयिणी स्पृहा भूयसी तव तु चरणयोर्न साऽस्त्रापि मे ।

वरद ! ननु भस्त्रवैव त्वयं यदुत तव पदस्पृहाजन्म मे ॥ ८७ ॥

விஷயவிஷயிணி ஸ்ப்ருஹா பூயஸீ தவ து சரணயோர் ந ஸாஸ்திராபி மே ।

வரத நநு பரஸ் தவைவ த்வயம் யதுத தவ பதஸ்ப்ருஹாஜம்ம மே ॥ 87 ॥

வரத	ஓ வரதனே !	ஸா	அந்த ஆசையானது
மே	அடியேனுக்கு	அஸ்திராபி ந	சிறுதுமில்லை ,
விஷயவிஷயிணி	சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றிய	தவ பதஸ்ப்ருஹா	உன் திருவடிகளில் [எனக்கு] அன்பை யுண்டாக்குவ தென்பது யாதொன்றுண்டோ
ஸ்ப்ருஹா	ஆசையானது	ஜம்ம இதி யதுத	
பூயஸீ	மிகவும் அதிகமானது ;	அயம்	இதுவானது
தவ	உன்னுடைய	தவைவ	உனக்கே
சரணயோஸ்து	திருவடிகளிலோ	பரோ நநு	தலைச்சுமைகிடாய்.

* * * பேருளாளனுடைய திருவருள் தவிர வேறொரு உபாயமும் தமக்கில்லாமையை இவ்வளவும்வர வெளியிட்டான பின்பு த்வயத்திலுத்தர கண்டார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைப் பண்ணியருள விரும்பி, ருசிமுன்னாகச் செய்யும் கைங்கர்யமே ருசிக் துமாகையாலும் அந்த ருசிதானும் எம்பெருமான் தலையாலே வரக்கடவதென்று அத்யவஸித்திருக்கையாலும் போஜனத்துக்கு கூழ்த்துப் போலே யான அந்த ருசியை விளைத்தருள்வதும் அத்தலைக்கே பரமென்கிறார்.

[ஹே வரத ! விஷயவிஷயிணி ஸ்ப்ருஹா பூயஸீ] சப்தாதி விஷயங்களிலே எனக்கு விளைகின்ற விருப்பம் அபரிச்சிந்நமாயிரா நின்றதீ ! அவ்விஷயங்கள் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கிறப்போலே அவற்றைப் பற்றின ஆசையும் அபரிச்சிந்நமாயிரா நின்றதாய்த்து. 'கோவாயைவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோறி வைதாவென்று குமைத்துப் போகார், நானவரைப் பொறுக்ககிலேன் புனிதா' என்கிறார் போலும். [தவ சரணயோஸ்து ஸா ஸ்ப்ருஹா அஸ்திராபி ந], தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே என்னளவு காதலுண்டாயினும் கனத்த பேறு பெறலாமாயிருக்க, அந்தோ ! ஸ்ப்ருஹாலேசமு முண்டாகப் பெற்றிலேன்.

'விஷயக்ராமங்களிலே விருப்பம் மீதார்ந்து செல்லாநின்றதாகில் என்னை நீர் செய்யச் சொல்லுகிற தென் ? * உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரிவாரோடே நீருமொருவாய்த் திரிந்து போது போக்கும்; என்பாடே வருகைக்கு ப்ரயோஜனமென் ?' என்று பேருளாளன் திருவுள்ளமாக; தீப்படி

அடியேனைக் கைவிடலாகாது; விஷய க்ராமங்களிலே விருப்பத்தை வேறுத்து தேவராளவிலே அது பெருகும்படி செய்தருள வேண்டுவது தேவரீருக்கே பரமன்றோ? ஆகையாலே தேவரீருடைய பாதார விந்த விஷபகமானஸ்ப்ருஹையை தேவரீர் தாமே விளைத்தருள வேணுமென்கிறார். * காதல் கடல் புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனியிறே.

முன்னுவதடிபின் முதலில் 'அபம்' என்றது (புல்லிங்கசுந்தேசம் பண்ணினது). -பா? என்ற விதேயபதத்தில் நோக்காலே. ... (87)

इयमिह मतिरसदुज्जीवनी वरद! तव खलु प्रसादः दत्ते ।

शरणमिति वचोऽपि मे नोदितात् त्वमसि मयि ततः प्रसादोन्मुखः ॥ ८८ ॥

இயமிஹ மதிரஸ்மதுஜ்ஜீவநீ வரத தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே ।

சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத் த்வமஸி மயி தத: ப்ரஸாதோந்முக 88 .

ஹே வரத	வரதனே !	த்வம்	நீ
மே	[விஷயாநூக்தஞ்ஞ] எனக்கு	மயி	அடியேனளவில்
சரணம் இதி	சரணமென்கிற	ப்ரஸாத	அநுக்ரஹத்தில்
வசோபி	வாய் மாத்ரமும்	உந்முக:	உனக்க முடையவனுப்
தவ ப்ரஸாதாத்	உனது அநுக்கிரஹந்தாலன்றி	அஸி	ஆகிரிந்தும்.
ருதே		[இதி] இயம் மதி:	என்கிற இந்த புத்தியானது
நோதியாத் கலு	உண்டாக மாட்டாதிதே;	இஹ	இப்போது
தத:	ஆகையினாலே [தவதநுக்ரஹைக ஜ்யமான சரணவரணவாக் குண்டானதால்]	அஸ்மதுஜ்ஜீவநீ	அடியோமுகுக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பு.

கீழ் ச்லோகத்திலே பார்த்தித்தபடியே தேவரீர் அடியேனுக்கு ஸ்வசாணாவீந்த பரிசர்யா விஷயமான ருசியை விளைவியாதொழிவினும் அடியேன் உய்ந்து போக ஒரு வீரகுண்டு என்கிறார்.

[ஹே வரத! மே தவ ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி நோதியாத்; தத: த்வம் மயி ப்ரஸாதோந்முகோஸி இதீயம் மதி: இஹ அஸ்மதுஜ்ஜீவநீ]. விஷயாந்தாமொழிய வேறென்று மறியாத வெனக்கு தேவரீருடைய அநுக்ரஹமில்லாவிடில் 'வரத! சரணமித்யஹம் த்வாம் வ்ருணே' என்ற வாசகமும் வெளிவரமாட்டாதிதே. [தத:] பகவதநுக்ரஹைக ஹேதுகமான சரணவசஸ்ஸு அடியேன் பக்கவிலேயுண்டாயிருக்கக் காண்கையாலே யென்கை. [த்வம் மயி ப்ரஸாதோந்முகோஸி] கார்யத்தைக் கொண்டு காரணத்தை வித்தவதகரிக்கவேண்டுமென்கிறேன். என்னுடைய நினைவின்றிக்கே என்வாயில்] சரணமென்ற வசஸ்ஸு உண்டாகக் காண்கையாலே தேவரீர் அநுக்ரஹாபிமுகராயிருக்கிற தென்னுயிடம் திச்சிதம். [இயம் மதி: அஸ்மதுஜ்ஜீவநீ] பவதநுக்ரஹத்துக்கும் அடியேனுடைய சரணவசஸ்ஸுக்கும் கார்யகாரண பாவம் கொள்ளுகையாகிற இந்த அத்யவஸாயம் என் பக்கவிலே யுண்டான பின்பு இனியுஜ்ஜீவிக்கக் குறையுண்டோ? - சரணவசஸ்ஸு ஜிக்கும்படி அநுக்ரஹித்தருளின தேவரீரே மேலுள்ளவற்றையும் அநுக்ரஹித்தருளக்கடவீராயிருக்க நானிருந்து கரைய ப்ராப்தியுண்டோ வென்றபடி. 'ஏதாவதீம் கமயிது: பதவீம் தயாலோ: சேஷாத்வலேச நயநே க இவாதி பா:?' என்னு ளாபோலே.

[ப்ரஸாதாத்ருதே] என்ற விடத்தில் 'ருதே' என்றது விநா என்றபடி. ... (88)

वरद यदिह वस्तु बाञ्छाम्यहं तव चरणलभाविरोधस्ततः ।

यदि न भवति तत् प्रदेहि प्रभो! इदिति विचार पादमेवान्यथा ॥ ८९ ॥

வரத யதிஹ வஸ்து வாஞ்சாம்யஹம் தவ சரணலபாவிரோதஸ் தத: ।

பதி ந பவதி தத் ப்ரதேஹி ப்ரபோ ஜிதி விதர பாதமேவாந்யதா ॥ 89 ॥

ஹே வரத ப்ரபோ வரதராஜனே !

அஹம் அடியேன்

இஹ இங்கே

யத் வஸ்து யாதொரு வஸ்துவை

வாஞ்சாமி விரும்புகிறேனே

ததஃ அந்த வஸ்துவாஞ்சையினால்

தவ சாண லபாவிரோதஃ } உனது திருவடிகளைப் பெறுவதற்கு
ப்ரதிபந்தமானது

ந பவதி யதி

தத்

ப்ரதேஹி

அந்யதா

பாதமேவ

ஜடிதி விதா

உண்டாக மாட்டாதாகில்

அந்த வஸ்துவை

தந்தருள் :

} நான் ஒரு வஸ்துவை விரும்புமது
உன்பதகமல ப்ராபதிக்கு ப்ரதி
பந்தக மாகுமாகில்

திருவடியே

உடனே தந்தருள்.

* * * சோழராஜனுடைய கொடுமையினால் திருக்கண்களை யிழந்த ஆழ்வான் எம்பெருமானு
ருடைய நியமனத்தினால் திருக்கண் பெறுதற்காக இந்த ஸ்தவம் அருளிச்செய்கிறாராகையாலே அந்த
ப்ரார்த்தனைக்கு உபோத்காதமாயிராகின்றதாய்த்து இந்த ச்லோகம்.

'கீலமேகவிபம்' என்கிற ச்லோகமருளிச் செய்தபோதே அப்ராக்குத திவ்ய சக்ஷஸ்ஸை அந்ந
யஸாமான்யமாக அநுகூஹித்தருளப் பெற்ற விவர தம் வாயாலே மாம்ஸசக்ஷஸ்ஸைத் தா வென்று
நேர்கொடுநேரே ப்ரார்த்திக்கமாட்டாமையாலே அந்த ப்ரார்த்தனையைத் திருவுள்ளத்திலே படக்கி வ்யங்க
யமர்யாதையிலே பாசாமிடுகிறார். [ஹே வரதப்ரபோ ! இஹ யத்வஸ்து அஹம் வாஞ்சாமி ததஃ [தேந
வஸ்துநா] தவ சாணலபாவிரோதோ ந பவதி யதி, தத் வஸ்து ப்ரதேஹி ; அந்யதா [தேந வஸ்துநா தவ
சாணலபாவிரோதோ பவேத் யதி] பாதமேவ விதா] வாரீர் போருளாளப் பெருமானே ! அடியேன்
யாதொரு விஷயத்தை இப்போது தேவரீர் பக்கலில் யாசியாகின்றேனே அவ்விஷயம் தேவரீருடைய
திருவடித் தாமரைகளின் ப்ராபதிக்கு ப்ரதிபந்தகமாக முடியாதிருக்குமாகில் அவ்விஷயத்தை அடி
யேனுக்குத் தந்தருள வேணும். இங்ஙனன்றிக்கே அடியேன் ப்ரார்த்திக்கும் வஸ்து தேவரீருடைய
பாதகமல ப்ராபதிக்கு ப்ரதிபந்தகமாகத் தலைக்கட்டுமாகில் அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனையை மறுத்து
சடக்கென அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளவேனுமென்கிறார். இவர் தாம் ப்ரார்த்திக்கும்
வஸ்து இன்ன தென்று விசிஷ்ய நித்தேசியாதே யத்தச் சப்தங்ஙனையிட்டுப் பாசா மிடுகிறார் காணும்
மாம்ஸசக்ஷஸ்ஸாகிற சக்ஷத்ரப்ரயோஜனத்தில் விருப்பத்தைத் தம் திருவாயாலே வெளியிடக்கூசி.

'தச்ச தேஹி' என்றும் பாடமுண்டு.

...

...

...

...

(89)

तदपि किमपि इन्त दुर्वासनाशतविशतया यद्व्यर्थये ।

तदतुल्यं सार्वं सर्वप्रदं प्रवितरं वरद क्षमांभोनिधे ! ॥ ९० ॥

ததபி கிமபி ஹந்த துர்வாஸநாஸதவிஸதயா யதப்யர்த்தயே !

தததுலதய ஸார்வ ஸர்வப்ரத ப்ரவிதர வரத ! க்ஷமாம்போநிதே ॥ 90 ॥

அதுலதய ஒப்பற்ற அருளை யுடையவனே !

க்ஷமாம்போநிதே பொறுமைக் கடலே !

ஸார்வ ஸர்வஜனஹிதனே !

ஸர்வப்ரத எல்லாவற்றையும் கொடுப்பவனே !

வரத } [அது தோன்ற] வரதனென்ற திரு
நாமம் பூண்டவனே !

ததபி ஆனபோதிலும்

[அஹம்]

அடியேன்

துர்வாஸனாஸத விஸதயா } பல பல துர்வாஸனைகளுக்கு வசப்
பட்டிருப்பதனால்

யத் கிமபி

ஏதோ வென்றை

அப்யர்த்தயே

ப்ரார்த்திக்கிறேன் ;

தத்

} அதைக் கொடுத்தருள்.

ப்ரவிதா

* * * மாம்ஸசக்ஷ : ப்ராபதியிலே தமக்கு விருப்பமில்லாமை தோற்ற வருளிச் செய்தார் கீழ்.
அது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்குக் காலுஷ்யஹேதுவா யிருக்குமென்று அஞ்சி அந்த ப்ரார்த்தனை
யிலே அபேக்ஷ தோற்ற அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

[ததபி] ததாபி என்றபடி. அதாவது—ஒளசித்யத்தை ஆராய்ந்து தேவரீர் திருவுள்ளமானபடி செய்வதென்று கீழ் ச்லோகத்திலே அடியேன் விஜ்ஞாபித்திருக்கச் செய்தேயும் என்கை. துர்வாஸநா சதவிவசதயா யத்கிரப்யப்யர்த்தயே] ஐவிகத்தில் பண்ணிப் போந்த துர்வாஸநா தார்ட்யத்தாலே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணுதே யாதொரு பேற்றை அடியேன் விரும்பா நின்றேன். [ஹே வரத தத் ப்ரவிதர] தேவரீர் அதுதன்னைத் தந்தருளவேணும். [அதுதைய] தேவரீர் போருளாளப் பெருமாள் ஸ்ஹீரோ? [ஸர்வ] ஸர்வஜனங்களோடும் ஸம்பந்தம் அவிசிஷ்டமன்றோவுமக்கு. [ஸர்வப்ரத] ஸர்வஸ்வ தாதாவென்று ப்ரஸித்திபெற்றுள்ளவுமக்கு இத்தனையும் செய்ய வடுக்குமே. [ப்ரவிதர வரத] தயா கிதியாய் ஸர்வஜநஸம்பந்தியாய் ஸர்வஸ்வதாதாவாய் திருநாமத்தாலும் வரதனாய் விளங்குகின்ற தேவரீர் கொடுத்தே தீரவேண்டுமென்கிறார். [க்ஷமாம்போமிதே] அடியேன் இங்ஙனே விர்ப்பதித்துக் கேட்பது அபசாரமேயாகிலும் க்ஷமாணகரானவுமக்கு க்ஷமிக்க ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க. நான் கேட்கத் தட்டென்? நீர் கொடுக்கத் தட்டென்? என்கிறார். (90)

प्रियमितरदथापि वा यद्यथा वितरसि वरद प्रभो एवं हि मे ।

तदनुभवनमेव युक्तं हि मे स्वयि निहितभरोऽसि सोऽहं यतः ॥ ९१ ॥

ப்ரியமிதரததாபி வா யத் யதா விதரஸி வரத ப்ரபோ த்வம் ஹி மே ।

ததநுபவநமேவ யுக்தம் ஹி மே த்வயி நிஹிதபரோஸ்மி ஸோஹம் யதஃ ॥ 91 ॥

வரத ப்ரபோ	வரதராஜனே !	விதரஸி	கொடுத்தருள்கிறாயோ
அதாபி வா	} இப்படி யடியேன் ப்ரார்த்தித்த போதிலும்	[ததா]	அப்படியே
த்வம்		ததநுபவநமேவஹி	அதையநுபவிப்பதேயன்றோ
ப்ரியம்	ஸ்வதந்த்ரானுந நீ	மே	பரதந்த்ரானுந எனக்கு
இதரத் வா	} அனிஷ்டமானதோ [ஹிதமான தையோ]	யுக்தம்	தகுந்தது ;
யத்		யதஃ	ஏனென்றால்
யதா	யாதொன்றை	ஸோஹம்	அடியேன்
மே	எப்படி	த்வயி	உன் பக்கலில்
	எனக்கு	நிஹிதபரோஸ்மி	} பரஸமர்ப்பணம் பண்ணிக் கிடக்கி றேனிறே.

* * * பகவதி ந்யஸ்தபரான தம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் குலைதல் வாராதபடி பேசவேணுமிதே; அப்படிப் பேசுகிறாநிதில்.

தேவரீர் அடியேனுக்கு ப்ரியமானதைத் தந்தருளவுமாம்; அப்ரியமானதைத் தந்தருளவுமாம்; கிரங்குசஸ்வதந்த்ரான தேவரீரை வடம்பிடுவதற்கு அடியேன் அதிகாரியல்லேனிறே. தேவரீரிடத்தில் ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மபரானுந அடியேன் எவ்வளவுக்கு அதிகாரி யென்னில், தேவரீருடைய திருவுள்ளத் தாலே ப்ரியமென்றோ ஹிதமென்றோ நினைத்துத் தந்தருளமுதை அநுபவிக்கு மத்தனையேயிறே எனக் குற்றதென்ற ராயிற்று. (91)

यथाऽसि याचानसि योऽसि यद्गुणः करीश ! यादृग्विमवो यदिज्ञितः ।

सथाविधं त्वाऽहमभक्तदुर्ग्रहं प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे ॥ ९२ ॥

யதாஸி யாவாநஸி யோஸி யத்குணஃ கரீச யாத்ருக்விபவோ யதிங்கிதஃ !

ததாவிதம் த்வாஹமபக்ததுர்க்ரஹம் ப்ரபத்திவாசைவ கிரீக்ஷிதும் வருணே ॥ 92 ॥

கரீச	ஹஸ்திகிரிநாதனே !	யத்குணஃ	எந்த குணங்களுடையவனோ
த்வம்	நீ	யதா அஸி	யாதொரு ப்ரகாரத்தை யுடையனோ
யோஸி	எவனுயிருக்கிறாயோ	யாவாந் அஸி	எவ்வளவுவனுயிருக்கிறாயோ

யாத்ருக் விபவோஸி	பெப்படிப்பட்ட விபவத்தையுடை யனாயிருக்கிறயோ	அபக்த தூர்க்ரஹம்	பக்தர்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அரியனான
யதிங்கிதஃ அஸி	எந்த வ்யாபாரத்தை யுடையவனோ யிருக்கிறயோ,	த்வா ப்ரபத்திவாசைவ நிரீக்ஷிதம்	உன்னை சரண மென்கிற வார்த்தையால் ஸாக்ஷாத்கரிக்க
ததாவிதம்	அப்படிப்பட்டவனாய்	அஹம் வ்ருணே	அடியேன் விரும்புகின்றேன்.

* * * த்வயத்தில் உத்தர கண்டத்திலுள்ள நமச்சப்தத்தின் அர்த்தாநுஸந்தானமாக பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்தி ரூப ஸ்வரூபத்தைக் கீழ் தசகத்திலே ப்ரதிபதித்தவந்தாம் 'நாராயணய' என்ற சதுர்த்தியின் அர்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை இந்த தசகத்திலே செய்தருளி ஸ்தவத்தை நிகழிக்கிறார்.

அதில் இந்த ச்லோகத்திற்:—ஸவிபூதிகனான வுன்னைக் குறையற ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லேனும்படி அருள் செய்ய வேணுமென்கிறார். [ஹே கரிச! த்வம் யோஸி யத் குணோயி யதாஸி யாவ நரி யாத்ருக் விபவோஸி யதிங்கிதோஸி; ததாவிதம் அபக்த தூர்க்ரஹம் த்வா அஹம் ப்ரபத்தி வாசைவ நிரீக்ஷிதம் வ்ருணே]—[யோஸி] 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்றும் 'ஹ்ரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ' என்றும் சுடர் மிகு சுருதிகள் சொல்லுகிறபடியே ஸத்யத்வ ஜ்ஞாநத்வ அநந்தத்வ ஆநந்தத்வ அமலத்வ ச்ரியஃபதித்வாதிகளாகிற யாவை சில ஸ்வரூப நிருபக குணங்களாலே நிருபிதனாயிரா நின்றயோ. [யத்குணோஸி] 'பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச' என்கிறபடியே ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளாகிற யாவை சில கல்யாண குணங்களேடே கூடியிரா நின்றயோ. [யதாஸி] 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி' இத்யாத்யுக் தமாய் ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணத்வாதிரூபங்களான யாவை சில ப்ரகாரங்களை யுடையயாய் இராநின்றயோ; [யாவாஸி] 'அனோரணியாந் மஹதோ மஹிமாந்' 'அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஃ ஸ்த்திதஃ' இத்யாத்யுக் த—யாவத்பரிமாணவிசிஷ்டனாயிரா நின்றயோ; [யாத்ருக் விபவோஸி] 'பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்' 'தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்' இத்யாத்யுக் தமான யாத்ருகைச்வரயத்தோடே கூடியிரா நின்றயோ; [யதிங்கிதோஸி] 'அந்தஃ ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா' இத்யாத்யுக் த சேதநாசேதந நியமனாதி ரூபமான யாத்ருசவ்யாபாரத்தை யுடையயாயிரா நின்றயோ. [ததாவிதம்] அந்த ஸ்வரூப குண ப்ரகார பரிமாண விபவ சேஷ்டித விசிஷ்டனான வென்றபடி. [அபக்த தூர்க்ரஹம்] 'பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்' என்னுமிடத்தை வ்யதிரேகோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறபடி. எத்தனை சாஸ்த்ர ஜ்ஞான மிருந்தாலும் பக்தி யில்லாத வன்று தூர்க்ரஹனாயிறே எம்பெருமானிருப்பது: 'பக்த்யா சாஸ்த்ராத்வேத்யி ஜநார்த்தநம்' என்னுமிதே ஸஞ்சயன். [த்வா] இப்படிப்பட்டவுன்னை [ப்ரபத்தி வாசைவ நிரீக்ஷிதம் வ்ருணே] வாங்மாத்ரமான ப்ரபதனத்தாலேயே ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புகிறேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் ப்ரகாரத்திலும் பரிமாணத்திலும் விபவத்திலும் சேஷ்டிதத்திலும் ஆக எல்லாவற்றிலும் சிறிதும் குறை யாமே பரிபூர்த்தியாக வுன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பாரித்திருக்கிறேனென்கை. இவ்வளவு பாரிப்புக்கும் கைம்முதல் 'வரதமுருதயம் கதிம் த்வாம் வ்ருணே' என்னப்பட்ட வாசிக ப்ரபத்தியே காணென்கிறார். அடியேனுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தையும் த்வதேகோபாயத்வத்தையும் அருதியிட்டுச் சொன்ன வெனக்கு உன்னுடைய ஸ்வரூப குணதிகளை நியே கேவல க்ருபா மாத்ரத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்தருள வேணு மென்று கருத்து.

'யதாஸி' என்பதற்கு 'ஆதித்யவர்ணம் தமஸஃ பரஸ்தாத்' 'ய ஏஷேஷாந்தராதித்யே ஹிரண்மயஃ புகுஷஃ த்ருச்யதே' இத்யாத்யுக் த யாத்ருச விக்ரஹ விசிஷ்டனாயிரா நின்றயோ—என்றும் பொரு ளாகலாம். 'யதிங்கிதஃ' என்ற விடத்திலே இங்கித சப்தார்த்தம் மத்ஸ்ய கூர்மாத்யவதாரசேஷ்டி தங்களாகவுமாம். வ்ருணே—இச்சாமீத்யார்த்தஃ ||

இந்த ச்லோகம் முதல் ஸமாஹிதை? என்னும் ச்லோகமளவாகவுள்ள தசகம் வம்சஸ்த்தவ்ருத்தம்.

अये दयालो वरद क्षमानिधे विशेषतो विश्वजनीन विश्वद ।

दितव्य सर्वेषु समप्रशक्तिक प्रसह्य मां प्रापय दास्यमेव ते ॥ ९३ ॥

அயே தயாளோ வரத க்ஷமானிதே விசேஷதோ விஸ்வஜநீந விஸ்வத !

ஹிதஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞ ஸமக்ரசக்திக ப்ரஸஹ்ய மாம் ப்ராபய தாஸ்யமேவ தே || 93 ||

தயாளோ	பேருளாளனே !	ஸமக்ரசக்திக	பரிபூர்ண சக்தி புடையவனே !
க்ஷமானிதே	பொறுமைக்கு நிதியே !	அயே வரத	} வந்தரும் பெருமானென்ற திரு நாமமுடையவனே !
விசேஷதஃ	மிகவும்		
விஸ்வஜநீந	ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஹிதனே !	மாம் தே	} அடியேனுக்கு உன்னடிமைத் திறத் தையே
விஸ்வத	எல்லாவற்றையும் தந்தருள்பவனே	தாஸ்யமேவ	
ஹிதஜ்ஞ	} [அடியோங்களுக்கு] ஹிதான உற்றை மறியுமவனே !	ப்ரஸஹ்ய	எப்படியாவது
ஸர்வஜ்ஞ		ப்ராபய	ப்ராப்தமாக்கியருள்.

* * * கீழ் ச்லோகத்திலே 'நிரீக்ஷிதும் வ்ருணே' என்று ஸாக்ஷாத்கார மாத்ரத்தில்விருப்பத்தை யருளிச் செய்தார். அவ்வளவிலே பர்யாப்தி பெறவொண்ணுமோ? 'கண்டேன் கமல மலர்ப் பாதம்' என்றால் அதற்கு அடுத்தபடியாக 'தொண்டே செய்தென்றும் தொழுது வழி யொழுக' என்கையிறே முறை. அப்படியே இவரும் ஸாக்ஷாத்காரந்தா பாவியான கைங்கர்ய புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்திக் கிருமிந்த ச்லோகத்தில்.

[தயாளோ] பிறர் படும் துக்கத்தைக் கண்டு ஸஹித்திருக்கும் வன்மை தேவீருக் குண்டாகி லன்றோ இன்னுமடியேனை துக்கியாகவே வைத்திருக்க வொண்ணும்; சரீரத்துங் குண்டாமது சரீரிக்ஷாகி ருப்போலே நான் படும் துக்கம் தேவீருடையதான பின்பு இனி ஆறியிருக்கிறதென்? என்கிறார். பாதுக்கதுக்கியிறே தயாளுவெனப்படுவான்.

[வரத] அடியேனுக்கு இதனையும் செய்யத் திருவுள்ளமில்லை யாகில் தேவீருடைய வரதத்வம் என்னுய்த்து? மாம்பழவுண்ணி யென்னுமாபோலேயோ தேவீர் வரதமென்று திருநாமம் வஹிப்பது?

[க்ஷமானிதே] அடியேனுடைய பூர்வாகங்களையே நோக்கி நிக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளமாகில் க்ஷமா குணம் விலைச்செல்வது எங்கேயோ? 'கல்பகோடி சதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே' என்ற தீர்க்க நிக்ரஹத்தை அடியோளாவில் பஸிப்பிக்கத் திருவுள்ளமாகில் பேருளாளனென்றும் வரதனென்றும் பூண்ட திருநாமங்கள் சால அழகியதாய்த் தலைககட்டுமாகாதே! க்ஷமாகுணத்துக்கு ஜலாஞ்ஜலியாமத் தனையோ?

[விசேஷதோ விஸ்வஜநீந] ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஹிதைஷியா யிருந்து வைத்து அடியே னெருத்தன் திறத்திலே அந்த ஹிதைஷிதவம் வேர் பறியுண்டதோ? இவற்றின புறத்தாளென் றெண்ணோ? என்னுமாபோலே விஸ்வத்தில் பஹிப்பூதனோ அடியேன்? 'ஸ்வஜநஸ்ய சாக்ஷிதா' என்றது கழிந்தால் 'ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய' என்ற ஊர்ப்பொதுவும் கழியவேணுமோ தான்! 'க்ஷமா கிதே விசேஷதஃ' என்னும்போது அகாரம் ப்ரச்விஷ்டமாய்க் கிடக்கிறது காண் என்று ஓடைவிலே அழகியமணவாளச்சீடர் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை. அதாவது—'அவிசேஷதஃ' என்று பதச் சேதம் திருவுள்ளமானபடி. கத்யத்திலே 'அநாலோசித விசேஷா சேஷ லோகசரண்ய' என்ற அர்த்தம் பொதிந்து கிடக்கிறபடி. அவிசேஷதஃ—இன்னு ரினையா ரென்று வாகி பாராதே. [வாஷிஷ்ட சண்டால வ்யாகம் பாராதே] அனைவர்க்கும் இருந்ததே குடியாக ஹிதனுனவனே! என்கை.

[விஸ்வத]—'எனக்கே தன்னைத் தந்த கறபகம்' என்கிறபடியே புறம்புண்டானவற்றையடையக் கொடுத்தத் தம்மையும் கொடுப்பவ ரல்லீரோ?

[ஹிதஜ்ஞ] * உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி என்னை யுன் பாத பங்கயம் நண்ணிலா வையே வியப் பர்த்திருக்கையோ அடியேனுக்கு தேவீர் அறிந்து வைத்த ஹிதம்.

[ஸ்ரீஹ்ரு] இதெல்லாம் அடியேன் உணர்த்த உணரவேண்டும்படியோ தேவரீருடைய அறிவு இருப்பது. அடியேனுடைய ஆற்றுமையின் கனத்தாலே சொல்லிக்கொடு நின்றேனத்தனை போக்கி தேவரீரறியாததுண்டோ? * உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து விளங்குகின்ற என்னுர்த்தியை யறியீரோ? * உள்ளுவாருள்ளிறறெல்லா முடனிருந்தறிவிராயினும் பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ள முகக்குமென்றன்றோ அடியேன் பிதற்றுவது.

[எமக்ர சக்திக] தேவரீருக்கு சக்திவைகல்யமுண்டென்று அடியேன் ஆறியிருக்கவோ? இரும்பைப் பொன்னுக்க வல்லீரினே. [தே தாஸ்யமேவ மாம் ப்ராபய.] ப்ரக்ருதி பாவச்யத்தாலே அடியேனுக்கு க்ஷத்ர பலாந்தரங்களிலே ருசியுண்டானாலும் அந்த ருசியைத் தொலைத்து தேவரீர் திறத்தில் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தையே பெறுவிக்கவேனுமென்றாயிற்று. (93)

स्वकैर्गुणैस्स्वैश्वरितैस्स्ववेदनात् भजन्ति ये त्वां त्वयि भक्तितोऽथवा ।

करीश तेषामपि तावकी दया तथात्वद्वत् सैव तु मे बलं मतम् ॥ ९४ ॥

ஸ்வகைர் குணைஸ் ஸ்வைச் சரிதைஸ் ஸ்வவேதநாத்

பஜந்தி யே த்வாம் த்வயி பக்திதோத வா ।

கரிச தேஷாமபி தாவகீ தயா

ததாத்வக்ருத் ஸைவ து மே பலம் மதம் ॥ 94 ॥

கரிச	கரிகிரி நாதனோ !	தேஷாமபி	அவர்களுக்கும்
யே	எந்த சேதனர்கள்	தாவகீ தயா	உன்னுடையதான தயை
ஸ்வகைர் குணை	தம் குணங்களாலோ	ததாத்வக்ருத்	} அந்த நித்யகைங்கர்ய நிலைமையை உண்டாக்கவற்று;
ஸ்வைச் சரிதை	தம் கர்மயோகங்களாலோ		
ஸ்வவேதநாத்	தம் ஞானயோகத்தாலோ	ஸைவ து தயா	அந்த தயையே யன்றோ
அதவா	அல்லது	மே	அடியேனுக்கும்
த்வயி பக்தித:	உன்திறத்தில் பக்தியாலோ	பலம்	முக்யஸாதனமாக
த்வாம்	உன்னை	மதம்	நிச்சிதம்:
பஜந்தி	பஜிக்கிறார்களோ		

ஆகிஞ்சந்யமே பற்றாசாகப் பணைக்கிற தேவரீருடைய திருவருளல்லது வேறொரு புகலில்லையென்று பலகாலும் விண்ணப்பம் செய்து வந்தாரினே இவர் தாம். கைங்கர்யரூப பல ப்ரார்த்தனா தசையிலும் அந்த அத்யவஸாயந் தன்சையே திண்ணிதாக விண்ணப்பம் செய்யவேனுமினே. அங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்கிறாய்த்து இந்த ச்லோகத்தால்.

[ஸ்வகைர் குணை] * ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ' இத்யாதிகளாய் ஆத்மநிக்ஷேப பர்யந்தங்ஙளான குணங்களாலே; ப்ரபத்தி யோகத்தாலே யென்றபடி. அன்றிக்கே. * மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதகம்! மத்கதாச்ரவணே ஸக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா || ஸ்வயம்பர்யச்சகம் சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம்! மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ' என்று சொல்லப்பட்ட குணங்களாலே என்னவுமாம். [ஸ்வைச்சரிதை] கர்மயோகத் தாலே யென்கை. ' கர்மயோகஸ்தபஸ்தீர்த்த தாந யஜ்ஞாதி ஸேவநம் ' [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹே] என்று கர்மயோகத்தில் அவாந்தர பிதைகள் பலவுண்டாகையாலே அதைப்பற்ற [சரிதை] என்று பஹுவசன ப்ரயோகம் பண்ணிக்கிடக்கிறது. [ஸ்வவேதநாத்] ' ஜ்ஞாநயோகே ஜிதக்ரோதை: பரிசுத்தாத்மநி ஸ்திதி: ' என்கிறபடியே ஜிதமநஸ்கர்கள் நிரந்தர சிந்தன ரூபமாக பரிசுத்தாத்மத்யானத்திலே ஊன்றி யிருக்கையாகிற ஜ்ஞாநயோகத்தாலே யென்றபடி. தேவரீரளவில் ஐகாந்திகமான ப்ரீதியோடே த்யானார்ச்ச கப்ராணுமாதிகளிலே நிலைத்திருக்கையாகிற பக்தியோகத்தாலே யென்றபடி. [கரிச! த்வாம் யே பஜந்தி] கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளென்கிற யோகங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி தேவரீரையனுசுவார்

சிலருண்டு. [தேவாமயி] அவர்களுக்கும் [தாவகி தயா ததாத்வ க்ருத்] அவாவர்கள் தம் தம் தலை யாலே எத்தனை ஆனைத்தொழில்கள் செய்து போந்தாலும் 'ஸ ப்ரீதோலம் பலாய' என்கிறபடியே தேவரீர் திருவுள்ளமுகந்தருளினால்லது பேறு கைபுகருகைக்கு ப்ராப்தியில்லையென்னுமிடம் அடியேன் சொல்ல வேணுமோ? கூண பங்குரங்களாயும் அசேதநங்களாயுமுள்ள க்ரியாகலாபங்கள் ஸ்வ தந்தர்யேண பலப்தாந சக்தியையுடையனவல்லவே. 'ஐயன் பாழியிலே நிற்கும் ஆனை குதிரைகளுந் போர்க்கு உரித்தாமோ?' அந்த அசேதந க்ரியா கலாபங்கள் தேவரீருடைய திருவருளை எதிர்பாராதே பயன் பெறுவிக்க மாட்டாவான பின்பு [ஸாவ து மே பலம் மதம்] அத்திருவருளே அடியேனுக்கு பலமாகத் தட்டுண்டோ? அந்யதாஸித்தமான உபாயம் வித்தமாயிருக்க அந்யதா வித்தமான ஸாத்யோபாயங்களிலே புரண்டு புழுதி படக்கை மிகையிறே. ... (94)

यदि त्वभक्तोऽप्यगुणोऽपि निष्क्रियः निरुद्यमो निष्कृतदुष्कृतो न च ।

लभेय पादौ वरद स्फुटास्ततः क्षमाद्याथास्तव मङ्गला गुणाः ॥ ९५ ॥

யதி த்வபக்தோப்யகுணோபி நிஷ்க்ரியஃ நிருத்யமோ நிஷ்க்ருததுஷ்க்ருதோ ந ச ।

லபேய பாபதௌ வரத ஸ்புடாஸ்த தத் க்ஷமாதயாத்யாஸ்தவ மங்கலா குணாஃ ॥ 95 ॥

வரத	வரதனே !	தவ	தேவரீருடைய
அபக்தோபி	பக்தி சூன்யனாகியும்	பாபதௌ	திருவடிகளை
அகுணோபி	} குண மற்றவனாகியும் [ததங்கமான ஞானயோகமு மற்றவனாகியும்]	லபேய யதி து	அடைவேளையாகில்
நிஷ்க்ரியோபி		ததஃ	அதனால்
நிருத்யமோபி	ஆநு கூல்யஸங்கல்பரஹிதனாகியும்	க்ஷமாதயாத்யாஃ	பொறுமை, தயை முதலிய
ந நிஷ்க்ருத	} ப்ராயச்சித்தத்தாலே ஒழிக்கப்படாத துஷ்க்ருதோபி ச } பாபங்களை யுடையவனாகியும்	தவ மங்கலாஃ	} தேவரீருடைய திருக் கல்யாண குணாஃ } குணங்கள்
அஹம்	அடியேன்	ஸ்புடாஃ [பேயுஃ]	ப்ரகாசமாகும்.

* * * அடியேனை விஷயிகரிப்பாத வளவில் தேவரீருடைய குணங்களெல்லாம் அஸத்தஸமங்களா யொழியுமான பின்பு, தம் பேறுக என்னை விஷயிகரித்தருளவேண்டுவது அவர்ஜநீய மென்கிறார். அடியேனையே பார்க்குமன்று * க்ஷிபாமிக்கும் * ந க்ஷணமிக்கும் விஷயமாக்க வமையும்; தேவரீரைப் பார்த்தால் என்னை விடும்படியாயிருந்ததோ? விட்டாராகில் உம்முடைய குணங்களுக்கெல்லாம் ஜலாஞ் ஜனியே யாமத்தனையிறே என்கிறார்.

அடியேனுக்கு பக்தியோகமில்லை, ஜ்ஞானயோகமில்லை கர்மயோகமில்லை, ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப மில்லை, ப்ராதிசூல்யவர்ஜனமில்லை, ஒன்றுமில்லை யென்பது ஸத்யம். இப்படியே தேவரீருக்கு க்ஷமை யில்லை, தயையில்லை, வாத்ஸல்யமில்லை, ஒரு குணமுமில்லை யென்று சொல்லிவிடக் கூடுமாகில் பாவி யேன் எங்ஙனே படுகொலைப் பட்டாலும் படலாமே; தேவரீர் படைத்திருக்கும் குணங்களுக்கு இரை தேடியிடாதே போந்ததாகில் 'ப்ரஹ்மம் நிர்குணம்' என்று பிதற்றின பேதையர்களைப் பெருமைப் படுத்திற்றமத்தனை போக்கி ஜ்ஞானிகளை டவதரிப்பித்துப் பேசவித்த பொய்யில் பாடல்களைப் பெருமைப் படுத்திற்றாக விரகில்லையே. உம்முடைய ஸத்தையேகிஹ் அழிப்ப் புகுகிறது. என்னொருவனுடைய ஸத்தையை நோக்குமத்தாலே நீர் ஸத்தை பெறுவிராயிருக்க இழுப்பதேன்? நீர் ஸ்குஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிகளெல்லாம் உம்முடைய ஸத்தையை நோக்கிக் கொள்ளுகைக்காமத் தனையிறே. அதற்காக நீர் பட்டபாடுகள் அறிவீறே. அப்பாடெல்லாம் பழுதாயொழியவோ பார்க்கிறது; ஒளியிழந்த மணியும் மணமிழந்த மலரும்போலே பின்னை உம்மை மதிப்பாருண்டோ? நிருபகமில்லை யென்னில் நிருப்யம் தானுண்டோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே ஜ்ஞான க்ரியா பஜன ஸம்பத்ஸம்குத்தர்களுையே நீர் நோக்கிப் போந்தீராகில், பெரும்பாடுகள் பட்டு நில்லி நிறுத்திக்கொண்ட க்ஷமாதயாதி குணங்களுக்கு விஷயந்தானெங்கே? விஷயம் வாய்த்த போதும் அவை ப்ரஸரித்ததில்லை

யென்னில் ககநாவிந்த சசவிஷ்ணுதிருநாப் போலே அவை துச்சம் என்னவேனு மத்தனைபோக்கி அவற்றுக்கு ஸத்பாவம் சொல்லப்போகாதினே. அவை யில்லையாம்போதைக்கு நீர் தாமில்லை யென்ற தாமே. ஆக, என் ஸத்தையை அறிக்கப் பார்த்தவிது உமக்கு ஸ்வஸத்தா நாசகமாய்த் தலைக்கட்டுமான பின்பு, கடுக வடியேனுக்கு புருஷார்த்தம் பெறுவிப்பதே பாங்கு என்கிறார்.

हे वरद ! यद्यप्यहम् अभक्तः, अगुणः, निष्क्रियः, निरुद्यमश्च भवामि; निष्कृन्तुस्तथा न भवामि ! तथापि तव पादौ लभेय यदि ततः क्षमादयाद्यः तव मङ्गला गुणः स्फुटः भवेयुः
என்றும் போஜிக்கலாம். (95)

विलोकनैर्विभ्रयणैरपि भुवोः सितामृतैरिग्निसमङ्गैरपि ।

प्रचोदितस्ते वरद प्रहृष्टधीः कदा विधास्ये वरिवस्यन् तव ॥ ९६ ॥

விலோகனைர் விப்ரமணையி ப்ருவோஃ ஸ்மிதாம்ருதையிங்கிதமங்களைரபி ।

ப்ரசோதிதஸ் தே வரத ப்ரஹ்ருஷ்டதீஃ கதா விதாஸ்யே வரிவஸ்யந் தவ ॥ 96 ॥

வரத	வரதனே !	அஹம் ப்ரசோதிதஃ அடியேன் ப்ரேரிதனாய்
தே விலோகனைஃ	உளது கடாசுஷீக்ஷணங்களாலும்	[அத ஏவ]
ப்ருவோஃ	திருப்புருவங்களினுடைய	ப்ரஹ்ருஷ்டதீஃ உவந்த உள்ளத்தனாய்
விப்ரமணையி	விலாஸங்களாலும்	தவ தேவர்க்குக்கு
ஸ்மிதாம்ருதஃ	பரம்போக்யமான புன்முறுவலாலும்	வரிவஸ்யநம் பரிசர்யையை
இங்கிதமங்களைரபி	அழகான இங்கிதங்களாலும்	கதா விதாஸ்யே எப்போது செய்யப் போகிறேன்.

* * * அத்தகையில் பேருளன்றித் தமக்குப் புலொன்று மில்லாமையை வெளியிட்ட வந்தநாம் கைங்கர்யத்திலே தமக்குண்டான த்வாதிசயத்தை ஆவிஷ்கரித்தருளுகிறார். 'கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயா அதிசீதலயா த்ருசாவலோக்ய ஸ்திக்த கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயா மானுஞாபயிஷ்யதீதி பகவத் பரிசர்யாயாமாசாம் வர்த்தயித்வா' [நீ வைகுண்ட கதையே] என்றருளிச் செய்த அடியே பரிசர்யை யிளாசையைப் பெருக்குகிறாய்த்து.

'கரியதாமிதி மாம் வத' என்றும் 'ஏவ மற்றமராட் செய்வார்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்தலை ஏவிக் கொள்ள வேனுமென்றிறே சாஸ்தார்த்தயிருப்பது. 'அடிமை செய்யவேணும், எல்லா வடிமையும் செய்யவேணும், ஏவிக் கொள்ளவும் வேணும்' என்றிருக்கையிறே ப்ராப்தம். சோதிவாய் திறந்து நியமிப்பதோடு திருக்கண்ணோக்காலே நியமிப்பதோடு ப்ருசிப்ரமங்களாலே நியமிப்பதோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமாயும் போகமாயுமிருக்குமினே ஆகையாலே, எதேனு மொருபடியாலே அடியேனை ஏவிப் பணிகொள்ளப்பெற்று, மகிழ்வது என்றே என்கிறார்.

'தவ வரிவஸ்யநம் கதா விதாஸ்யே' என்பதை நிராச்யத்திலேயாக்கி, இனி நானிங்ஙனே அடிமை செய்வதென்றொரு பொருளுண்டோ? என்று ஆசையறுக்கிறொன்று பொருள் சொன்னு ரொருவர், அங்ஙனையல்ல. 'என்றே யென்னை யுன் ஏரார் கோலத் திருத்தடிக்கீழ், நின்றே யாட்செய்ய நீ கொண்டருள கினைப்பதுதான்?' என்றுப்போலே அபேக்ஷிக்கிறொன்றுதான் நிர்வஹிக்கும்படி. நிராச்யத்திலே தாத்பர்யமாக்குகைக்கு அவஸரமில்லையினே.

'வரிவஸ்யா' என்றும் 'வரிவஸ்யநம்' என்றும் பணியிடைபைச் சொல்லுகிறது. ... (66)

विविध्य विश्वेन्द्रियतर्पण्यनिः मनस्यले नित्यनिखातनिधलाः ।

सुधासखीहंस्तिरते सुशीतलः गिरश्चवस्यः शृणुयाम तावकीः ॥ ९७ ॥

விவித்ய விஸ்வேந்த்ரியதர்ஷகர்ஷணீஃ மனஸ்தலே நித்யநிகாதிச்சலாஃ ।

ஸுதாஸகீஃ ஹஸ்தியதே ஸுசீதலாஃ கிரச் ச்ரவஸ்யாஃ ச்ருணுயாம தாவகீஃ ॥ 97 ॥

ஹஸ்திகிரகாதனே !	ஸுதாஸகீ:	அம்ருதம்போன்றனவாய்
உட்புகுந்து	ஸுதலா:	மிகக்குவிரந்தவையாய்
ஸர்வேந்திரியங்களுடையவும்	சர்வஸ்யா:	செவிக்கினியவையான
விடாயைத் தீர்ப்பவையாய்	தாவகீ:	உன்னுடையவைகளான
மனதில்	கிர:	வாய் மொழிகளை
எப்போதும் காட்டப்பட்டு ஸ்திர	ச்ருணுயாம்	செவியேற்கக்கடவோம்.
மனவையாய்		

* * * தொண்டரோர்க்கருளிச் சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் ' என்று ஆழ்வார் பார்த்தித்த அடைவிலே பார்த்தியாதே விலோகநாதிமாத்ரத்தையே பார்த்தித்தாராய் நின்றார் கீழ். சோதிவாய் திறந்தொன்று சொல்லவேணுமென்றால் அர்ச்சாவதார ஸமாதியை அத்யந்தம் குலைத்த தாகுமாகையாலே அந்த பார்த்தனை ஆராதென்று நினைத்தார்போலும் கீழ்; இனித்தான் போருளாள னுடைய பரிமாற்றங்களை ஆராய்ந்தவாறே அது தன்னையும் நிர்விசங்கமாக பார்த்திக்கலாம்படியிறே யிருப்பது. திருக்கச்சி ரம்பிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்தை யாராய்ந்தார். அது ' அஸங்கேதமநாலாயம் ' என்ற அர்ச்சாவதார மர்யாதை குலைந்திருக்கும்படியை யுணர்ந்தார். இனி நாம் ஸம்பாஷணம் தன்னையும் பார்த்திக்கக் குறைபென்ன? என்று தம்மில் தாமே தேறி அது தன்னை பார்த்திக்கிறாராய்த்து இந்த ச்லோகத்தில்.

[ஹே ஹஸ்திபதே ! தாவகீ: கிர: ச்ருணுயாம்] தேவரீர் சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யும் ஸூ ஸூக்திகளை அடியோங்கள் கேட்கப் பெறவேணும். அந்த ஸூஸூக்திகள் எப்படிப்பட்டவை யென்ன, விசேஷிக்கிறார்—விவிச்யேத்யாதியாலே. [விவிச்ய] தர்மபூதஜ்ஞாகம் புகுமிடங்களடங்கலும் புகுந்து என்றபடி. [ஸர்வேந்திரிய தர்ஷ கர்ஷணீ:] ஸர்வேந்திரியங்களினுடையவும் விடாயைத் தீர்க்கவல்ல வையாய்.

[மநஸ்த்தலே சித்ய நிகாத சிச்சலா:] ஹ்ருதய மத்யத்திலே சித்யபாதிஷ்டதங்களா யிருக்கக் கடவவையாய். " எட்டனைப் பொழுதாகிலுமென்று மென் மனத்தகலாதிருக்கும் புகழ் ' என்னுமா போலே ' இதொரு ஸூஸூக்தியிருந்தபடியென் ' என்று இடைவிடாது ஈடுபடலாம்படி ஹ்ருதயத்தி னுள்ளே பொதிந்துகிடக்கக்கடவ ஸூஸூக்திகளை யருளிச்செய்யவேணு மென்றபடி. [ஸுதாஸகீ:] போக்யதையிலே அம்ருத தாரையை பொத்திருக்கவேணும். [ஸுதலா:] * தாபத்ரயீமயதவாநல தஹ்யமாநனா அடியேனுடைய தாபங்களெல்லாம் தீருகைக் குறுப்பான குவிர்த்தி பொருந்தியிருக்க வேணும். [சர்வஸ்யா:] பகவதுக்திகள் தான் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயிறே யிருப்பது. சர்வஸோ ஹிதம் சர்வஸ்ய மென்றாகக்கடவது. சரீரவயவாத்யத்! என்றிறே பாணியைம். சர்வஸ்ஸுக்கு ஹித மென்றது உபகாரக மென்றபடி. [தாவகீ: கிர:] கீழ்ச்சொன்ன குணங்களொன்று மில்லாதொழிந்தாலும் தேவரீருடையவை யென்னுத்தாலே வருவதொரு மேன்மையுண்டிறே உக்திகளுக்கு. ' இங்கிதம் நிமிஷிதம்ச தாவகம் ரம்ய மத்புத மதி ப்ரியங்கரம் ' [ஸுந்தர பாஹுஸ்தவே,] ததீயமென்னு மாகாரத் தாலேயிறே எல்லா முத்தேச்யமாவது. ' ச்ருணுயாம் ' என்றும் ' ச்ருணவாம் ' என்றும் பாடபேதமுண்டு ; தாத்தர்யபேதமில்லை. தம்மடியார்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பஹுவசனப்ரயோகம் பண்ணுகிறார். ' இனியா முருமை ' போலே ஸுமந்தர, அக்ருரப்ரப்ருதிகள் விபவாவதாரத்தில் பாரித்த பாரிப்பை அர்ச்சாவதாரத்திலே பாரிக்கிறார். ' ஆசயா யதி வா ராம: புநச்சப்தாபயேதிதி ' என்று ஸுமந்தரரும் ' மமக்ருரேதி வக்ஷ்யதி ' என்று அக்ருரரும் மனோதித்திருந்தார்களிறே. ... (97)

अशेषदेशाखिलकालयोगिनीषु अहं त्ववस्थास्वखिलास्वान्यधी: ।

अशेषदास्यैकरतिस्तदाचरन् करीश वतैय सदा त्वदन्तिके ॥ ९८ ॥

அசேஷதேச: கிலகாலயோகிநீஷு * அஹம் த்வவஸ்தாஸ்வகிலாஸ்வந்யதீ: ;

அசேஷதாஸ்யைகரதிஸ் ததாசரந் கரீச வர்த்தேய ஸதா த்வதந்திகே ॥ 98 ॥

ஹே கர்சு	கரிசிரிநாதனே !	தத்	அந்த அசேஷதாஸ்யத்தை
அசேஷதேச அகில கால யோகிஷே	ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களோடும் சேர்ந்த	அந்யதீ ஆசாந் ஸந்	வேறென்றில் புத்தி செலுத்தாதவ னாக் அநுஷ்டிக்கிறவனாய்
அகிலாஸு அவஸ்தாஸு	ஸர்வாவஸ்தைகளிலும்	ஸதா	எப்போதும்
அசேஷதாஸ்ய ஏகரதி அஹம்	ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களிலும் ஆராதகாதலையுடைய அடியேன்	தவதத்திகே வர்த்தேய	உனது ஸமீபத்தில் இருக்கக்கடவேன்.

* * * 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஃ ஸ்வபதச்ச தே' என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யைகாதியாய் * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வருவிலா வடிமை செய்யப்பெறவேண்டுமென்கிறார். தர்ம ஒன்றே யாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்க பூர்ணமரண பின்பு ஒரு தேசவிசேஷத்தில் போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கீடாகக் குறையற்றிருக்கும்பேறு திருவத்திமாமையானது. இவர்க்குத்தான் இவ்வுடம்பு விசோதியன் நிக்கே அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காகிருக்குமாயினாலும், அங்குப் போனாலும் 'ஸோசநுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ' இத்யாதிப்படியே குணப்பவமே பண்ணவேண்டுகையாலே அந்த சீலாதி குணங்கள் தான் இருட்டறையில் விளக்குட்டோடாக் பாக்காசிப்பது இங்கேயாகையாலும் 'நாமுமிங்கேயிருந்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுவோம்' எனப் பார்க்கிறார். பகவத்விஷயத்திலே அடிமை செய்ய வொருப்படுவார்க் கெல்லாம் உள்ள தொன்ருகிற்று முன்பே பாரித்துக்கொண்டிருப்பது, 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்றிறே இனாய் பெருமாள்படி.

[அசேஷ தேசாகில காலயோகிஷே அக்லாஸ்வவஸ்த்தாஸு] ஸர்வதேசங்களிலும் ஸர்வகாலங் களிலும் என்றபடி. அவஸ்தைகலாஸு ஜாக்ரதிகள். [அந்யதீ] அந்ய பானன்றிக்கே. * செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுவானாய் போகலாக வொண்ணாதினே. [தத் ஆசாந்] 'அசேஷ தாஸ்யை கரதி' என்றதிலே ஏகதேசமான அசேஷதாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிக்கிறதாய்த்து தத்சப்தம். 'தவாசாந்' என்பது சிலர் பாடம். [ஸதா தவதத்திகே வர்த்தேய.] பெருமானும் பெரிய பிராட்டியுமாய் திரையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் படிக்கம் குத்துவினக்கு முதலியவை போலே அவ்வளவிலும் நின்று அந்தாங்க வருத்திகளைப் பண்ண விரும்புகின்றான். ... (98)

इमं जनं हन्त कदाऽभिवेक्ष्यति त्वदक्षिणयोर्वरं धर्मापह्ना ।

अकुत्रिमप्रेमरसप्रवाहजा विस्मयरी वीक्षणवीचिसन्नतिः ॥ ९९ ॥

இமம் ஜனம் ஹந்த கதாபிஷேஷ்யதி த்வதக்ஷிணத்யோர் வரத ச்ரமாபஹா ।

அக்ருத்ரிமப்ரேமரஸப்ரவாஹஜா விஸ்ருத்வரீ விக்ஷணவீசிசன்னதி: ॥ 99 ॥

வரத	பேருளாளா !	ச்ரமாபஹா	விடப்படக்கடவது
த்வதக்ஷிணத்யோ:	உனது திருக்கண்களாகிற நதிகளி னுடைய	விஸ்ருத்வரீ	எங்கும் பரவக்கூடிய
அக்ருத்ரிமப்ரேம ரஸப்ரவாஹஜா	ஸ்வபாவிகமான ப்ரீதியாகிற ரஸ ப்ரவாஹத்தில் நின்று முண்டாகக் கடவதாய்	வீக்ஷண வீசி ஸந்ததி:	கடாக்காமாகிற அலைகளின் வரிசை யானது
	[அத ஏவ]	இமம் ஜனம்	இந்த அடியேனை
		கதா அபிஷேஷ்ய	எப்போது மஞ்சனமாட்டப் போகின் யதி ஹந்த

* * * 'யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து யம் ச ராமோ ந பச்யதி' நிந்திதஸ்ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே' என்கிறபடியே எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெறுதல் எம்பெருமானுலே கடாக்கிக்கப் பெறுதலாகிற ப்ராப்யத்வயமுண்டினே. அது தன்னில், எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப்

பெறுவதிலும் காட்டில் எம்பெருமானாலே தாம் கடாக்கிக்கப்பெறுகை உத்தேசம் தாமாயிருக்கையாலே அது தன்னை முந்துற முன்னம் இந்த ச்லோகத்தில் அர்த்திக்கிறார்.

[ஹே வரத ! த்வதக்ஷி நத்யோஃ வீக்ஷணவீசி ஸந்ததிஃ இமம் ஜநம் கதாபிஷேக்ஷயதி?] தேவரீருடைய திருக்கண்களாகிற நதிகளில் நின்றும் வீக்ஷணங்களாகிற அலைவரிசைகள் பாவியேனை மஞ்சள மாட்டுவது என்றைக்கென்கிறார். [சாமாபஹா அக்ருத்ரிமப்ரேமரஸப்ரவாஹஜா விஸ்ருத்வரீ] வீசி ஸந்ததியானது தன்னிலே படிந்தாருடைய விடாயையெல்லாம் தீர்க்கவற்றாயும் ப்ரவாஹத்தில் ப்ராதர்ப்ப விப்பதாயும் விஸ்தார சீலமாய் யிருக்குமாபோலே கடாக்காதாரையும் தாபத்ரயநிவர்த்தக்ஷமமாய் அய்யா ஜப்ரீதிரஸ ப்ரவாஹமடியாகப் பெருகுவதாய் ஆச்ரித ஜநமுள்ள விடமெங்கும் புக்கு வ்யாபிக்கக் கடவ தாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.—கடாக்காமருத ரஸாவஸேகத்தாலே அடியேனைக் கைங்கர்ய ஸாம் ராஜ்யாதிபதியாக ஆக்கியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபடி.

‘அபிஷேக்ஷயதே’ என்று சிலர் ஓதுவார்கள்.

...

...

...

(99)

सदातनत्वेऽपि तदातनत्ववत् नवीभवत्प्रेमरसप्रवाहया ।

निषेवितं त्वं सततोत्कया श्रिया करीश पश्येम परशतं समाः ॥ १०० ॥

ஸதாதநத்வேபி ததாதநத்வவத் நவீபவத்ப்ரேமரஸப்ரவாஹயா ।

நிஷேவிதம் த்வாம் ஸததோத்கயா ச்ரியா கரீச பச்யேம பரச்சதம் ஸமாஃ ॥ 100 ॥

கரீச	கரிநிரிநாதனே !	ஸதத உத்கயா	நித்யமாசை கொண்டிருக்கிற
ஸதாதநத்வேபி	நித்யபரிசிதமா யிருக்கச் செய்தேயும்	ச்ரியா	பிராட்டியாலே
ததாதநத்வவத்	அபூர்வமானாற்போல	நிஷேவிதம்	நித்யாநுபூதனாயிரா நின்ற
நவீபவத்ப்ரேம	புதிது புதிதாக விளையா நிற்கிற ப்ரணய ரஸபரம்பரையையுடை யவளாய் [அத் ஏவ]	த்வாம்	உன்னை
ரஸப்ரவா		பரச்சதம் ஸமாஃ	பல்லாண்டு பல்லாண்டாக
ஹயா		பச்யேம	ஸேவிக்கக் கடவோம்.

* * * ‘யச்ச ராமம் ந பச்யேத்து’ என்ற குறை தீரவிரும்புகிறநிலை. [ஹே கரீச ! ச்ரியா நிஷேவிதம் த்வாம் பரச்சதம் ஸமாஃ பச்யேம] பிராட்டியும் தேவரீரும் சேர்த்தியாயிருக்கக் காணப்பெறு வேனாகில் ‘சதாயுர்வை புருஷ:—வேத நூற் பிராயம் நூறு’ என்ற மர்யாதையைக் குடித்து நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட இருந்தாகிலும் கண்டு களிப்பேனென்கிறார்.

[ஸதா தநத்வேபி] நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கச்செய்தேயும் [ததா தநத்வவத் நவீபவத் ப்ரேம ரஸ ப்ரவாஹயா] எம்பெருமானளவிலே பிராட்டியின் ப்ரணயரஸம் அவிச்சிந்நஸ்ரோதோருபேண நித்ய மாய்ச் செல்லா நிற்கச் செய்தேயும் ‘அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாரவமுதம்’ என்னும்படியான விஷயமாகையாலே க்ஷணந்தோறு மிட்டுமாறினாப்போலே புதுக்கணித்திருக்குமாய்த்து. அவள்தான் திருமார்பிலே அவிநாபூதையாயிருந்துகொண்டு நித்யாநுபவம் பண்ணா நிற்கச் செய்தேயும் ‘அகலகில் லேனிறையும்’ என்பாளே; இதுதான் அகன்றிருந்து சொல்லுகிற வார்த்தையன்று. அகலுகைக்கு ப்ரஸக்தி யுண்டாய்ச் சொல்லுகிற வார்த்தையுமன்று; ‘ததா ததா நவம் நவம்’ என்னும்படியான விஷயம்படுத்துகிற பாடிநேயிது. அநுபாவ்ய விஷயம் நவம் நவமானால் அநுபவமும் நவம் நவமாமே; அதடியாக அநுபவித் ருஜந ப்ரணயரஸமும் நவம் நவமாயிரே; அதைச் சொல்லுகிறதாய்த்திங்கு. ததாதநத்வே இவ ததா தநத்வவத்; அப்போதுண்டானாற்போலே என்கை. இங்ஙனன்றிக்கே ததாதநச் சாளௌ த்வச்ச—ததாதநத்வ:—தஸ்மிந் இவ—ததாதநத்வவத்; என்று பணித்தார் சிங்கப்பெருமாள். த்வஃ என்கிறவிது ஸர்வநாமசப்தங்களிலொன்று; இதற்கு இதாஃ என்று பொருள். ‘ப்ராஜாபதிம் த்வோ வேத ப்ராஜா பதிஸ்த்வம் வேத’ [யஜுஷி | கா 7 ப்ர] என்ற விடத்தில் போல. ஏவம் ச, ததாதநத்வவத்—அப் போதுண்டான வேறொரு வஸ்துவில்போல என்றதாகிறது.

[ஸததோத்கயா] உதகசப்தம் உத்கண்டிதார்த்தகம். நியோத்ஸு^௨கையான என்றபடி. 'பிரியேன்; பிரியில் திரியேன்' என்று அல்லும் பகலும் வாய்வெருவுமவளிறே. [சரியா நிஷேவிதம் த்வாம்] இப்படிப்பட்ட பிராட்டியோடே நியஸம்ச்விஷ்டரான தேவாரை [பரச்சதம் ஸமா: பச்யேம] நெடு நாளாவும் ஸேவிக்கக்கடவோ மென்கை. ஸமா: = த்விதீயா பஹுவசநம்; காலாத்வநோரதயந்த ஸம்யோகே த்விதீயா இதிபாணிநி.

[பச்யேம] அபிவிவேசத்தில் தமக்குத் தோள்தீண்டுகளான தம்மடியாரையும் கூட்டிக் கொண்டமை தோன்ற பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறார். ... (100)

समाहितैस्साधु सनन्दनादिभिः सुदुर्लभं भक्तजनैरदुर्लभम् ।

अचिन्त्यमत्यद्भुदमप्रतर्कणं वरप्रद त्वत्पदमाप्नुयां कथम् ॥ १०१ ॥

ஸமாஹிதைஸ் ஸாது ஸநந்தநாதிபி: ஸுதுர்லபம் பக்தஜநைரதுர்லபம் ।

அசிந்த்யமத்யத்புதமப்ரதர்க்கணம் வரப்ரத த்வத்பதமாப்நுயாம் கதம் ॥ 101 ॥

வரப்ரத	பேருளாளனே !	அசிந்த்யம்	சிந்தைக்கும் விஷயமாகாததாய்
ஸாது	நன்றாக	அப்ரதர்க்கணம்	ஊஹத்துக்கும் அவிஷயமாய்
ஸமாஹிதை:	ஸமாதி நிஷ்டர்களான		[அத ஏவ]
ஸநந்தநாதிபி: [அபி]	ஸநந்தன ஸநக ஸநத்ஸுஜாதாதி முனிவர்களாலும்	அத்யத்புதம்	மிகவு மாச்சர்யமான
ஸுதுர்லபம்	அடைய முடியாததாய்	த்வத்பதம்	உனது இருப்பிடமாகிய திருநாட்டை
பக்தஜநை: அதுர்லபம்	பத்துடையடியவர்களாலே எளிதில் அடைய முடிந்ததாய்	கதம் ஆப்நுயாம்	எப்படி [ஸ்வப்ரயத்கத்தினால்] அடைவேன் ?

* * * 'மனோரதாநாமதடா: ப்ரவாஹா:' என்கிறபடியே கரையழிந்து பெருகிச் செல்கிற தம் முடைய மனோரதப்ரவாஹ பரம்பரைகளை இங்ஙனே விண்ணப்பம் செய்தவளவிலும் 'கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்' என்றும் 'உற்றேனுக்கந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன்' என்றும் சொல்லிக் களிக் கும்படி பேருளாளன் அருள்செய்யக் காணாமையாலே தகக்குண்டான அதிசங்கையைத் திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்கிறார். 'உன்னுடைச் சோதி வெள்ளத் தகம்பாலுன்னைக் கண்டு கொண்டிட்டு. என்னுடைய யாருயிரார் எங்ஙனே கொல் வந்தெய்துவரே?' என்றுப்போலே யருளிச் செய்கிறார்.

[ஸாதுஸமாஹிதை: [அபி] ஸநந்தநாதிபி: ஸுதுர்லபம்] தம் தலையிலே சில ஏறிட்டுக்கொண்டு ஸமிதை பாதி, ஸாவித்ரி பாதியாக முயல்வார்க்குக் கிட்டவரிது. அசேதநக்ரியாகலாபங்களையே உபாயமாகப் பற்றப்பற்ற * தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் நெடுகுமாய்த்து. 'நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலந் தன்னையயன்.'

[பக்தஜநைரதுர்லபம்] 'அச்யுதபதாம்புஜ யுகமருக்ம வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணித்ருணய மேநே' என்னும்படி யிருப்பார்க்கு 'பையாவில் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனி' என்னொம்படி எளிதாயிருக்குமாய்த்து. நம்பிள்ளையின் சிறு-முறி * நலமந்தமில்லாதோர் நாட்டிலும் விலைச்செல்லுமென்ற வார்த்தையை நினைப்பது.

[அசிந்த்யம்] சிந்தாபதமதிக்ரந்தமாயிறே பரமபதந்தானிருப்பது. எம்பெருமானாரும் கத்யத் திலே 'ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸாகோசரே ஸ்ரீமதிவைகுண்டே திவ்யலோகே....தேஷாமபி இயத்பரிமாண மியதைச்வர்ய மீத்ருசஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்துமயோக்யே' என்றருளிச் செய்தாரிறே. [அத்யத்புதம்] அத்யாச்சர்யமானதொரு ஸ்தான விசேஷ மென்னலாமத்தனை போக்கிப் பாசரமிட வொண்ணாது காணும். [அப்ரதர்க்கணம்] ஏவம் பூதத்வாத் ஏவம் ஸ்யாதேதத்' என்றற் போன்றதர்க்கத்துக்கும் அபூமியாய்த்து. அத ஏவ [அத்யத்புதம்] என்றிங்ஙனே போஜிக்கவுமாம். இப்படிப்பட்டதான [த்வத்பதம்] தேவாரூடைய த்வய ஸ்தானத்தை. [கதமாப்நுயாம்] அகிஞ்சனனான அடியேன் எங்ஙனே ப்ராபிக்கவல்லேனென்கிறார்.

* வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால் மாரி யார் பெய்கிற்பார் மற்று? என்கிற கணக் கிலே * இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்தாடேற்றி வைத்தேணிவாங்கி அருள்கொடுத்திட டடிய வரை யாட்கொள்ள வல்ல தேவரீரே அடியேனுடைய 'ஆகிஞ்ச' யாநயகதித்வாதிகளைத் திருவுள்ளம் பற்றி * நயாமி பரமாம் கதி மென்றபடியே கொடுபோகில் போகலாமத்தனை போக்கி, எலியெலும்பனான் நானே எப்படி ப்ராபிக்க வல்லே னென்கிறார். ... (101)

रामानुजांशिराणोऽस्मि कुलप्रदीपः त्वत्सीत् स यामुनमुनेस्स च नाथवंश्यः ।

वंश्यः पराङ्कुशमुनेस्स च सोऽपि देव्याः दासस्तवेति वत्सास्मि तवेक्षणीयः ॥ १०२ ॥

ராமாநுஜாங்கரிசரணோஸ்மி குலப்ரதீப:

த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநேஸ் ஸ ச நாதவம்சய:

வம்சய: பராங்குசமுநேஸ் ஸ ச ஸோபி தேவ்யா:

தாஸஸ் தவேதி வரதாஸ்மி தவேக்ஷணீய: ॥ 102 ॥

வரத	பேருளாளனே !	ஸ ச	அந்த நாதமுனிகளும்
ராமாநுஜாங்கரி சரணோஸ்மி	[அடியேன்] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சரணமாக அடைந்த வன் ;	பராங்குசமுநே:	நம்மாழ்வாருடைய
ஸ து	அந்த எம்பெருமானாரே	வம்சய:	வம்சத்தவர் ;
யாமுநமுநே:	ஆளவந்தாருடைய	ஸோபி	அந்த ஆழ்வாரும்
குலப்ரதீப:	விதயா வம்சத்திற்கணிவிளக்காக	தவதேவ்யா: தாஸ:	உனது பிராபித்யவர் ;
ஆஸீத்	ஆனார்;	இதி	என்கிற இந்த பாரம்பர்யத்தாலே
ஸ ச	அந்த ஆளவந்தார் தாமும்	தவ	தேவரீருக்கு [அடியேன்]
நாதவம்சய:	[விதயாந்வயத்தாலும் குடல் துடக் காலுப] ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுடைய வம்சத்தவர்	கடாஷ்ணீய:	கடாஷ்ணிக்கத் தருந்தவனாகின்றே
		அஸ்மி	னிறே.

* * * நிகமத்தில், தம்மைக் கடாஷித்தருளவேண்டுவது பேருளாளனுக்கு அவர்ஜயே மென்னுமிடத்தை முதலிக்கிறார்.

[ராமாநுஜாங்கரி சரணோஸ்மி] எனக்கு நிதியுண்டு ' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறார்களாம். 'ராமாநுஜார்ய சரணோஸ்மி' என்றய்த்து தத்வ தீபத்திலும் தீபப்ரகாசத்திலும் வாதிகேஸரி ஆதரித் தருளின பாடம். 'நான் ராமாநுஜார்யருடைய குலத்தையுடையேனாக நின்றேன்' என்றிறே தீப ப்ரகாசத்திலே விவரித்தருளிற்று. "விப்ரர்க்கு கோத்ர 'சரண' ஸுத்திரகூடஸ்தர் பராசர பராசர்ய போதாயநாதிகள். ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தர் பராங்குச பரகாலயதிவராதிகள்." என்றிறே ஆசார்யஹ் ருதயம். கோத்ரஸுத்திரசரணங்களெல்லாம் இராமாநுசனுடையார்க்கு வ்யாவ்ருந்தமா யிருக்கு மாய்த்து.

இராமாநுசனுக்குண்டான ஏற்றந்தானென்னில் [ஸ து யாமுநமுநே: குலப்ரதீப ஆஸீத்] அவர் தாம் பெரிய முதலியாருடைய குலத்துக்கோர் விளக்காய் விளங்கினார். இராமாநுசனுடைய குலம் சொட் டைக் குலமோ வென்னில் ; இங்கு குலமென்றும் வம்சமென்றுமுள்ள-சப்தங்கள் அபத்யஸந்தானபாரம் ப்யத்தைபிட்டு ப்ரயுக்தமல்ல; விஜ்ஞானஸந்தானமாய்த்து விவக்ஷிதம். ஆகவே, 'தூய்நெறிகேர் எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவனிணையடியாம் கதிபெற்றுடையன் இராமாநுசன்' என்றதாய்த்து.

[ஸச நாதவம்சய:] அந்த பெரிய முதலியார் தாமும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்திலவர். இங்கு வம்ச சப்தத்தாலே 'பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா' என்னும் பத்யகூடான குடல் துடக்கைச் சொல்லலாமாயினும் கீழோடும் மேலோடும் சேரும்படி சொல்லவேணு மிறே. விதயாஸம்பந்தமே முக்கியமாக விவக்ஷிதமென்னலாம்.

[ஸசபாங்குசமுநேர் வம்ச்ய:] அந்த நாதமுனிகளும் * குருகையில் வந்த குலமுனிவனுடைய குலக்கொழுந்து. * ஆரப்பொழில் தென் குருகைப்பிரான் அருதத் திருவாயிரத் தமிழின் இசையுணர்ந் தோர்கட்கு இனியவர் தம் சீரைப் பயின்றாய்ப்பும் சீலங்கொள் நாதமுனிவரே.

[ஸோபி தேவ்யா: தாஸ:] அவ்வாழ்வாராகிரார் உனக்குப் படுக்கைப்பற்று. * பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்ட தொண்டரினே. [இதி] இத்யஸ்யாததேதோ: என்றபடி [ஹே வாத ! தவ ஈக்ஷணீ யோஸ்யி] உன்னைப்பற்றினாரை நீ கடாக்கித்தாலும் உபேக்ஷித்தாலும் கேள்வியில்லைகாண்; * ஸித்திர் பவதி வானேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம் | ஸம்சயோஸ்தி ததபக்த பரிசர்யாரதாத்மநாம் || என்றதெல் லாம் கடலோசையாக வொண்ணாதே அந்தப்புப்பிரிகாததை நோக்காதிருக்கப் போமோ வுனக்கு. * யஸ்யானீக்ஷய முகம் ததிங்கித பாதீநோ விதத்தேக்சம்' என்னும்படி யிருக்கிற வுனக்கு அவள் புருவம் நெறித்தவிடத்தே குடநீர் வார்க்கவேண்டி யிருந்ததே. பிராட்டியின் உகப்புக்காக ஆழ்வாரைக் கடா க்கித்தாய். ஆழ்வாருடைய உகப்புக்காக நாதமுனிகளைக் கடாக்கித்தாய். நாதமுனிகளுடைய உகப் புக்காக ஆளவந்தாரைக் கடாக்கித்தாய். ஆளவந்தாருடைய உகப்புக்காக எம்பெருமானாரைக் கடா க்கித்தாய். அவ்வெம்பெருமானாருடைய உகப்புக்காக அடியேனைக் கடாக்கித்துத் தீரவேணுமென்கிரார். 'ச்ருத்வாவரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே சிதம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத !' என்றார் தேசிகன். இராமாநுசனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக்கிடக்கிற என்னைக் கடாக்கித்தருளாயென்று தலைக்கட்டினா ராய்த்து. [இந்த ச்லோகம் வஸந்ததிலகவ்ருத்தம்.]

मन्त्ररत्नगभितार्थसारपूरमेदुरा कूरनाथदेशिकेन्द्रवक्त्रपद्मनिस्सृता ।

हस्तिशैलकल्पशाखिदिव्यकीर्तिसत्सुधा षड्रूपदार्थतत्त्वनिष्ठषड्रूपदैर्निधीयताम् ॥

श्रीवत्साङ्कगुरोर्गभीरहृदया सूक्तिः क भोः कुत्र भोः, क्षोदीयस्सु कदम्बसु प्रसूमरा स्वर्णीयसी मे मतिः ।
एवं सत्यपि हन्त हस्तिगिरिराहुद्योजयन् साहसे, स्वात्मीयामिह शक्तिपूर्तिमतुलां प्राचिखियपन्मन्मुखात् ॥

पदार्थो निदर्शकं प्रकटित इदामूत् प्रथमतः, परस्ताद्वाचार्थो विशदललिताध्वन्यभिहितः ।

अवज्यादशास्त्रार्थाः प्रकरणविशेषेषु घटिताः, सतां पौरोभाग्यप्रसूतिरिह माभूद्गुणदशाम् ॥

इदमेव सतां विभूषणं यदहो दोषसमीचिकीर्षणम् ।

इदमेव नृणां विदूषणं यदहो केवलदोषभाषणम् ॥

इत्थं वादिभयङ्करवंशीयाण्णङ्गरार्यसङ्कलिता ।

श्रीवरदत्तवटीका बिलसतु शरदश्शतं मुदे विदुषाम् ॥

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யரியற்றிய
பஞ்சஸ்தவ வ்யாக்யானத்தில் தத்வார்த்த சிந்தாமணி யென்னும்

ஸ்ரீ வரதராஜஸ்தவ வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

॥ श्रीरस्तु ॥